

GirIne Ya

Bí mật tình yêu phố Angel 2

KIM DONG

Phần II

YIWANG JIUSHUAI SHIERGONG © Guo Ni & Joustar Culture
Co., Ltd

Vietnam translation copyrights © Kim Dong Publishing House,
Hanoi, 2011

Vietnamese translation rights arranged with Guo Ni & Joustar
Culture Co., Ltd

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa Guo Ni
& Joustar Culture Co., Ltd và Nhà xuất bản Kim Đông, 2011.

Bản quyền tiếng Việt thuộc về Nhà xuất bản Kim Đông, 2012.

Trình bày bìa: **Diep colour**

BÍ MẬT TÌNH YÊU PHỐ ANGEL

Tập 2

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐÔNG

55 Quang Trung, Q. Hai Bà Trưng, Hà Nội

ĐT: (04) 3 943 4730 - 3 942 8632 - Fax: (04) 3 822 9085

Website: www.nxbkimdong.com.vn - Email: kimdong@hn.vnn.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐÔNG TẠI MIỀN TRUNG

102 Ông Ích Khiêm, TP. Đà Nẵng. ĐT: (0511) 3 812 335 - Fax: (0511)

3 812 334

Email: cnkimdongmt@nxbkimdong.com.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐÔNG TẠI TP. HỒ CHÍ MINH

276 Nguyễn Đình Chiểu, Q.3, TP. Hồ Chí Minh.

ĐT: (08) 3 930 3447 - Fax: (08) 3 930 5867

Email: cnkimdong@nxbkimdong.com.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản: PHẠM QUANG VINH

Chịu trách nhiệm bản thảo: NGUYỄN HUY THẮNG

Biên tập: NGUYỄN SÔNG THAO

Trình bày: NGUYỄN KIM DIỆP

Minh họa: THEO NGUYỄN BẢN

Sửa bài: HƯƠNG LAN

In 5.000 bản - Khổ 14,5 cm x 20,5 cm - Tại Công ty TNHH In và
DVTM Phú Thịnh
Đăng kí kế hoạch xuất bản số : 04-2012/CXB/121-166/KĐ cấp
ngày 1/12/2011
Quyết định xuất bản số : 381/QĐKĐ kí ngày 23/10/2012
In xong và nộp lưu chiểu tháng 10/2012.

"Tôi luôn nă`m mơ thấ`y mình giang rộng cánh bay về` phía bên kia chân trời."

Câu nói ấy vẫn văng trong lòng bạn bao lâu không rõ.

Trong những đêm dài vô tận, khi bạn lặng thầ`m câ`u nguyện,

Nhưng đáp lại chỉ có ánh mắ`t lạnh như băng cùng những thanh âm của giọt lệ cô đơn...

Thật thề` sao? Kể cả có vậy, bạn vẫn hát thầ`m trong nỗi cô đơn, dù đó chỉ là hi vọng không thể giải thích bằ`ng lời.

Khi sao Bắ`c Cực lên cao, bầ`u trời đêm u uầ`t có vài tia sáng yế`u ớt.

Thề` là bạn giang cánh, kiên quyề`t bay về` phía con đường mà sô` phận đã sắ`p đặt.

Bắ`t chắ`p bao nhiêu gian khổ và vắ`t vả, còn cả nỗi cô đơn và màn đêm dài dẫ`ng dặ`c...

Nhưng... vậy có sao?

Bạn đã biế`t rằ`ng, bầ`u trời sao mà bạn ngược vọng, không có cánh buồ`m trắ`ng nhẹ nhàng.

Nhìn kìa! Một vì sao băng lướt qua bầ`u trời!

Kể cả chỉ là một giây phút huy hoàng, nhưng nó phá vỡ những ngày lặp lại nhàm chán.

Vì sao ấy thực tình khát vọng không tên của mỗi người bằ`ng chính ánh sáng của nó.

*Nàng công chúa ngủ trong tháp ngà, sự tỉnh khỏi cơn mơ đã ãng
đăng*

Bình tĩnh ngộ ãi trên ngai vàng đóng băng nhiê ù năm,

*Nàng hiểu rã ãng mình không câ ãn một kị sĩ hay một chàng
hoàng tử*

Mà câ ãn một bộ áo giáp bã ãng sã t và ánh mã t kiên ãnh

Vì the ã, hã y bước tiế p ãi, ãi về ã phía chân trời mà mình ã chọn

Kẽ cả khi ãôi mã t có bị nhạt nhòa bởi nước mã t của nỗi ãu

Nào sợ gì ánh chớp của nỗi sợ hã y xé toang ãôi cánh

When you believe, you can achieve

Girlne Ya - Quách Ni, ãóa hoa bé nhỏ mọc trên vách ãá

**Tác phẩm tiêu biểu: Bí mật tình yêu phõ Angel (Phã ãn 1 và
phã ãn 2); Cô nàng xui xẻo; Phếp tã c của quỹ; Chim Sẻ ban
mai**

Lạc Tiểu Liên và nữ sinh thiên tài Thẩm Tuyê t Trì bị tai nạn giao thông nên lỗ mã t cơ hội sang Mỹ ãu học. Cả hai cùng ãng kí học ở trường trung học Đức Nhã thuộc Liên minh Tỉnh Hoa. Bị Thẩm Tuyê t Trì bày kế ã chơi xỏ, Lạc Tiểu Liên phải chịu bẽ mặt trong lễ khai giảng. Cô bé quyê t tâm ãnh bại Thẩm Tuyê t Trì và Giang Sóc Lưu - Người ãược mệnh danh là thiên tài của những thiên tài trong Liên minh Tỉnh Hoa.

MỤC LỤC
Contents

(7)

1

QUAN GIA ĐƯỜNG HẸP
Road Narrows for Enemy

(47)

2

ĐOẠN TRƯỜNG NƠI CHÂN TRỜI
Heartbroken Always Lonely

(83)

3

CUỘC DU HÀNH TRONG
KHU VUI CHƠI
Date in the Amusement Park

(125)

4

VANG LÊN HIỆU LỆNH CHIẾN ĐẤU
Today's Battle Call

(149)

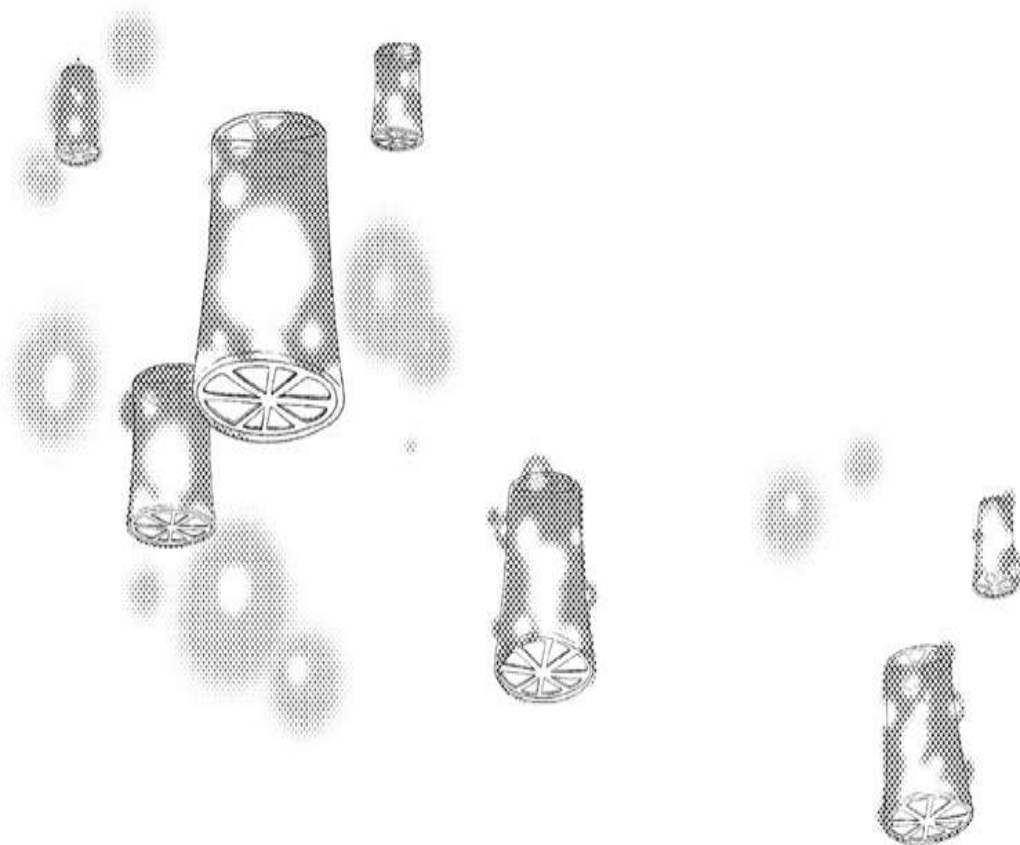
5

HÓA RA THỦ PHẠM LÀ HÃN!
Win Killer Mask

Mục lục

1. Oan gia đường hẹp
Road Narrow for Enemy
2. Đoạn trường nơi chân trời
Heartbroken Always Lonely
3. Cuộc du hành trong khu vui chơi
Date in the Amusement Park
4. Vang lên hiệu lệnh chiến đấu
Today's Battle Call
5. Hóa ra thủ phạm là hắ n!
Win Killer Mask

“O! Là đèn trời ư?”

“Tôi từng nghe truyền thuyết về đèn trời rô-i. Ngày xưa, có một đôi nam nữ yêu nhau say đắm, nhưng bố mẹ hai bên ngăn cấm nên họ không thể sống cùng nhau. Thế là họ ước hẹn, khi nhớ tới nhau, họ sẽ thả một chiếc đèn trời, để nhắn gửi lời yêu thương cho nửa kia của mình. Sau này, gia đình họ phát hiện ra lời ước hẹn đó, đôi trai gái buộc phải bỏ nhà đi. Nghe đồn sau này họ biến thành hai ngọn đèn trời sáng lung linh giữa màn đêm, nương tựa vào nhau, che chở cho tất cả những người yêu nhau trên thế giới này...”

“Này, bé Củ Lạc biết không? Còn có một truyền thuyết khác về đèn trời đấy.”

1

Chương

OAN GIA ĐƯỜNG HẸP
Road Narrow for Enemy

[Câu chuyện]

Câu chuyện về đèn Không Minh và đèn trời

Rút cuộc đâu là thực, đâu là giả?

Điều này không còn quan trọng nữa

Nhìn thấy Thời Tuân mỉm cười đầy ẩn ý

Tôi rất muốn biết

Cậu ta là kẻ thù hay là bạn?

Cuối cùng buổi tối Trung Thu cũng tới, chậm rãi và ếp như một cô gái mới lớn.

Mặt trăng như một chiếc đĩa ngọc tròn vành vạnh từ từ treo lơ lửng trong không trung. Vầng trăng cúi xuống tỏa ánh sáng bàng bạc khắp mặt đất.

Lúc này vườn trường Tinh Hoa yên ắng đến lạ thường, giống như có một luồng không khí đen đặc lan tỏa khắp không gian.

Bên trong bức tường vây trước cửa Liên minh Tinh Hoa, có ba bóng người đang thì thụt gì đó trong bóng tối. Trong số đó, chàng trai để tóc ngắn ngẩng đầu lên, sốt ruột trừng mắt nhìn cô gái tóc

xoăn đang bám như con thạch sùng ở trên tường cao ngất, khễ gắ t lên:

“Hách Chân Hi, cô ngủ gật trên đó hả?”

“Nguyên Kì, hế t cách rô ì! Tường cao quá! Tôi... tôi không dám xuố ng đâu!” Hách Chân Hi ấ m ức đáp lại.

“Chân Hi, bà cứ nhảy đại xuố ng đi! Tôi và Nguyên Kì sẽ đón bà mà, lo cái gì chứ?”

Dưới chân tường, một cô gái tóc bím mắ t sáng rực như sao ngược đầ u lên, lo lắ ng nhìn bóng người xiêu xiêu vẹo vẹo phía trên tường. Cô gái tóc bím mặt mày nhăn nhó, có vẻ hơi hô ì hận vì đã đờ ng ý cho cô gái kia đi theo.

“Tiểu Liên, không được! Tôi không dám nhảy đâu!” Hách Chân Hi nước mắ t nước mũi tèm lem nhìn Trịnh Nguyên Kì và Lạc Tiểu Liên đã bật tường trót lọt, sau đó nói bé như tiế ng muỗi vo ve: “Tôi mà nhúc nhích một tẹo là... váng đầ u hoa mắ t ngay.”

“Ai chà! Gay quá nhỉ!” Chàng trai mặc bộ đồ ã đen đứng bên cạnh Lạc Tiểu Liên, tỉnh bơ nhìn đờ ng hô ã trên tay, rô ì khễ chép miệng: “Sắ p đế n lượt Văn Chấ n Hải trường Tinh Hoa và Hàn Thu Dạ trường Đức Nhã rô ì! Nghe nói hai anh chàng này đẹp trai miễn chề luôn.”

Viu!

Thời Tuân vừa dứt lời, mắ t Hách Chân Hi đột nhiên sáng quắ c như đèn pha ô tô. Không đợ hai người phía dưới kịp định thầ n, cô nàng như con heo rơi xuố ng nước, lao thẳng từ trên tường xuố ng.

“Á! Oái! Chân Hi!”

Lạc Tiểu Liên lạng người đi, rồi vội vã giơ tay về phía Hách Chân Hi, nhưng vì quá bất ngờ nên chỉ một giây sau...

Uỳnh!

Xi măng vôi vữa trên tường rơi xuống, tung bụi mù mịt...

Quảng trường trong Liên minh Tinh Hoa vẫn im ắng không một tiếng động, chẳng ai may mắn phát hiện ra chuyện vừa xảy.

Dưới gốc cây long não xum xuê, một chiếc DV phát ra ánh sáng trắng xóa, lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động diễn ra trên quảng trường.

Trong ống kính máy quay DV, bốn bóng người lén lút bước nhẹ nhàng, lom khom như con mèo mướp dưới tường bao. Họ lao nhanh như chớp về phía quảng trường Phi Nguyệt.

“Hừ... một lũ ngốc...” Một tiếng nói thờ ơ phát ra sau ống kính.

Sau đó, ống kính máy quay lại chuyển về phía khác của tường như chẳng có chuyện gì xảy ra. Ai đó trong ống kính lại xuất hiện ba nam sinh mặc đồng phục trường Tinh Hoa, bọn họ đi ngược hướng với nhóm của Lạc Tiểu Liên, lén lút như ăn trộm trườn người về phía quảng trường Phi Nguyệt.

Một lúc sau, khuôn mặt lạnh như băng lộ ra khỏi máy quay, bĩu môi thốt lên:

“Hai bọn... ngốc!”

Xoạt xoạt xoạt... Xoạt xoạt xoạt...

“Suyt! Khẽ thôi! Phía trước hay có bảo vệ trường đi tuấn lắm.”

Rừng cây long nảo chớ c chớ c lại vang lên tiếng bước chân chạy thoăn thoắt. Nhờ ánh sáng lờ mờ của mặt trăng chiếu qua kẽ lá, những bóng người nọ căng mắt dò dẫm đường.

“Tiểu Liên, sao chúng ta không đường đường chính chính vào cổng chính của Tinh Hoa? Lúc này mong tôi nện xuống đá t đầu quá...” Hách Chân Hi đi sau cùng, giọng nói run rẩy.

“Thôi đi, bà còn than thở cái nỗi gì! Lúc này tôi và Nguyên Kỳ làm đem thịt cho bà còn gì!” Lạc Tiểu Liên quay đầu lại, gằn giọng trách móc, rồi trừng mắt cảnh cáo Hách Chân Hi. Chân Hi phụng phịu hờn dỗi.

“Công nhận bé Củ Lạc hôm nay đúng giờ thật! Có điều cô gái xinh đẹp và chàng trai đi cùng chúng ta đây là ai vậy?” Thời Tuân đang dẫn đường cho cả nhóm chợt nói xen vào.

“Chân Hi và Nguyên Kỳ là bạn tôi.” Lạc Tiểu Liên nhìn thấy Thời Tuân cười gian manh, vội vàng cảnh cáo cái tên đang định ba hoa chích chòe, “Cậu đừng có mà giờ trò! Món nợ bằng dán lằn trước tôi vẫn chưa tính sổ với cậu đâu... Còn nữa, đừng đặt biệt hiệu bừa bãi cho tôi.”

“Gọi là bé Củ Lạc nghe đáng yêu mà! Hơ hơ hơ... Trong lòng bé, chẳng nhẽ tôi tệ đến thế sao!” Thời Tuân nhún vai thờ ơ, sau đó giơ tay phải lên: “Hi các bạn. Tôi là Thời Tuân.”

“Chào... chào cậu!” Nhìn thấy Thời Tuân chủ động chào hỏi, mặt Hách Chân Hi bỗng đỏ lên như trái cà chua. Cô nàng luống cuống không biết phải làm gì, cúi đầu chào cậu ta, giọng nói căng thẳng đến nỗi méo cả tiếng.

“Hơ hơ hơ hơ! Đừng câu nệ rườm rà thế! Đúng là bạn thân của bé Củ Lạc có khác, ngô y chang bé Củ Lạc!”

“Này, Tiểu Liên và Chân Hi là đồ chơi búp bê của cậu đây hả? Cái gì mà ngộ với chả không? Cậu lịch sự một chút đi!” Nghe thầy Thời Tuân nói cọt nhả, Trịnh Nguyên Kỳ từ nãy tới giờ đứng bên cạnh lẳng lẳng chẳng nói chẳng rằng, bỗng nhiên nổi giận ùng ùng, trợn mắt với Thời Tuân.

“Thôi nào, thôi nào! Nguyên Kỳ, đừng gây sự nữa mà!” Lạc Tiểu Liên giơ tay lên ra hiệu be bé cái mồm, “Cứ thế này chúng ta sẽ bị bảo vệ trường bắt quả tang mất. Mà lạ thật, sao hôm nay lại cảnh giới nghiêm ngặt thế nhỉ?”

“Bé Củ Lạc làm gì mà dữ thế!” Thời Tuân cười gian xảo rồi liếc Trịnh Nguyên Kỳ đang cố nén giận, sau đó tiếp lời luôn, “Hôm nay là ngày công thập của Liên minh Tinh Hoa, là hoạt động truyền thống vô cùng quan trọng, mức độ hot của nó không kém gì thi đại học đâu, nên quảng trường Phi Nguyệt được trông coi nghiêm ngặt cũng phải, ngoài cách bật tường vào chúng ta chẳng còn cách nào khác.”

Thầy Thời Tuân nói vậy, Hách Chân Hi gật đầu như bở củi, rồi lại hỏi tiếp:

“Tôi có biết chuyện công thập của Liên minh Tinh Hoa, nhưng cụ thể là thi gì vậy? Mỗi lần thi đề đều bí mật cực kỳ, chưa ai biết được nội dung bên trong. Nghe nói nếu ai tiết lộ ra ngoài sẽ bị sét đánh chết.”

“Tôi cũng chẳng rõ lắm...” Thời Tuân mỉm cười, “Tôi chỉ biết người đủ tư cách tham gia công thập là những học sinh ưu tú nhất các trường. Trước khi công thập, họ đều phải kí tên vào một bản thỏa thuận bảo mật, cho nên không ai biết được nội dung bên trong. Cũng chính vì vậy mà có rất nhiều lời đồn thổi xung quanh việc công thập...”

“Đúng vậy!” Lạc Tiểu Liên như nghĩ ra điều gì đó, nói liền thoải mái như không kịp thở, “Hôm nay lúc tan học, thầy chủ nhiệm đã dặn không được lên vào xem công tháp, nếu không sẽ coi như vi phạm nội quy của trường và bị kỉ luật.”

“Đúng đó! Nếu lên xem cuộc thi giữa các anh tài Liên minh Tinh Hoa, hoặc tiết lộ cuộc thi ra ngoài, đều bị đuổi học. Các trường khác cũng sẽ không tiếp nhận học sinh vi phạm kỉ luật như vậy.” Thời Tuân cố ghìm giọng xuống, tay ra dấu cắt cổ cái xoẹt.

“Á! Sao khiếp thế! Thế thì gay to rồi! Thảo nào đến tận giờ công tháp vẫn là chuyện tuyệt mật.” Hách Chân Hi lo lắng, run rẩy nuốt nước bọt.

“Oài... Có điều...” Lạc Tiểu Liên trầm ngâm nhìn Thời Tuân, rồi tò mò hỏi: “Các học sinh ưu tú tới đây để công tháp, còn cậu dẫn tôi tới đây để nhìn mặt đồ đệ tử tương lai hả?”

“Hơ hơ...” Thời Tuân nháy mắt trêu chọc Tiểu Liên, sau đó cười ranh mãnh: “Bé Củ Lạc đoán thử xem...”

“...”

Không thể nào...

Bình!

Lời nói của Thời Tuân như một chiếc chùy sắt giáng xuống đầu Tiểu Liên, khiến cô xây xẩm mặt mày. Chiều nay tan học, những câu nói của thầy giáo chủ nhiệm như lời niệm chú quay vòng vòng trong đầu Tiểu Liên:

Đều bị đuổi học... Đều bị đuổi học... Đều bị đuổi học...

Lạc Tiểu Liên nhìn thẳng vào mắt Thời Tuân, tiếng nói nhỏ như kiến kim:

“Cậu muốn dẫn chúng tôi đi rình mò xem công tháp?... Nhưng nếu bị phát hiện sẽ bị đuổi học đấy!”

“Tôi đã nói sẽ giúp bé thực hiện ước mơ của mình, có hi sinh đôi chút thì bỏ bèn gì, bé không cần phải áy náy đâu.” Thầy Tiểu Liên tiu nghiu như mèo cụp đuôi, Thời Tuân cười khoái trá, ánh mắt mỉa mai, “Sao thế bé con? Sợ rồi à? Ngay cả dũng khí còn chẳng có mà đòi đánh bại hai người đó!”

“Tôi... tôi thiếu dũng khí á?” Lạc Tiểu Liên mắt chữ O mồm chữ A nhìn tên quái vật trước mặt, lòng bỗng rồi tung lên như mớ bong bóng khi nghe những lời nói đó.

Thời Tuân ngừng một lát rồi lại nhướng mày khiêu khích, nhìn thẳng về phía Lạc Tiểu Liên: “Thì chẳng phải bé nói muốn hạ gục Giang Sóc Lưu, vượt qua nữ thiên tài gì đó, trở thành học sinh ưu tú nhất Liên minh Tinh Hoa còn gì. Lẽ nào bé chỉ chém gió cho sướng thôi à? Nếu vậy thì chịu khó chấp nhận số phận đi. Cả đời làm người thường vô dụng cho xong!”

“...” Lời nói của Thời Tuân khiến Lạc Tiểu Liên sững người, cột khói tức giận như núi lửa phun trào chọt bốc từ dưới chân lên đỉnh đầu, bao lấy toàn thân cô, “Ai chém gió hả? Cậu dám nói lời thể danh dự trở thành học sinh ưu tú nhất Liên minh Tinh Hoa của tôi là ba hoa phét lác hả?”

Mình sẽ cố gắng chứng minh cái đầu tầm thường này cũng có thể chiến thắng cái đầu thiên tài mà ngạo mạn. Mình nhất định sẽ trở thành học sinh ưu tú nhất. Dù gặp bất cứ khó khăn gì, mình cũng không bao giờ bỏ cuộc đâu.

Nghĩ tới đây, mặt Lạc Tiểu Liên xị xuống, tôi sầm lại như yêu nữ tới để hủy diệt thế giới. Cô nghĩ rằng ken kết, người như cao hơn cả trượng, mặt đã ngẩng sát khí nhìn tên Thòi Tuân nhỏ như hạt cát dưới mũi giày.

“Đi thì đi! Sợ gì? Tôi sẽ cho cậu biết Lạc Tiểu Liên này một khi đã quyết tâm thì sẽ đáng sợ thế nào.”

“Hơ hơ!” Thòi Tuân như chơi trò mèo vờn chuột, mắt sáng lên phẫn khích, môi mím chặt rồi lên phì cười: “Được lắm! Bé Củ Lạc, chúng ta tiếp tục đi thôi.”

Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Lúc này, mặt trăng đã lên tới đỉnh trời, ánh sáng thướt tha như dải lụa, kẽ khàng rủ xuống mặt đất, nhuộm bạc cả rừng cây long não.

Ve sầm u mùa thu còn nấp trong cây bỗng kêu râm ran, dường như vẫn như nhớ mùa hè oi bức. Bên rừng cây long não, dưới tán lá um tùm, một cái bóng đang uốn lượn như mèo đi về phía quảng trường nơi đèn sáng quắc.

“Mau lên! Đi theo tôi!” Thòi Tuân dựa lưng vào một gốc cây long não, quan sát tình hình xung quanh quảng trường, sau đó chìa ngón tay ngoắt ngoắt những người phía sau lưng.

Lạc Tiểu Liên, Hách Chân Hi và Trịnh Nguyên Kỳ đưa mắt nhìn nhau, rồi lần lượt từng người lao như bay đến bên cạnh Thòi Tuân.

Bốn đôi mắt tò mò lộ ra sau bức tường xanh nghìn năm, quan sát khắp lượt quảng trường Phi Nguyệt.

“Cuộc thi công tháp Sao Trung Thu năm nay của Liên minh trung học thành phố Tỉnh Hoa bắt đầu!”

Rào rào rào!

Giọng nói ô òm ô òm của một người đàn ông văng vẳng trên quảng trường, ngay sau đó là những tràng vỗ tay giòn giã.

Ánh trăng như dòng suối, chảy quanh màn đêm đen ngòm rồi tỏa ánh sáng bàng bạc. Trong màn đêm, quảng trường Phi Nguyệt đèn đuốc sáng trưng, xung quanh toàn những đóa hoa hồng nở bung ra, trông giống như mặt trăng màu đỏ ôi.

Cả quảng trường như được trải thảm đỏ, vừa uy nghiêm lại vừa trang nhã. Các thầy cô giáo của bốn trường ăn mặc chỉnh tề, đứng thành hàng trước cổng Tháp Sao, vây quanh nơi diễn ra thi đấu.

Tháp Sao đứng sừng sững như cột chống trời giữa đèn điện sáng trưng. Bình thường những lầu gác của Tháp Sao đen thui thiếu ánh sáng, giờ đây bỗng sáng bừng lên, lộ góc đưa ra của những tầng nhà nối các tầng với nhau. Đèn trong Tháp Sao càng lên cao càng sáng lấp lánh. Đến tầng thứ mười hai, một ngọn đèn như viên dạ minh châu lớn thả ánh sáng cả màn đêm.

“Làm sao bây giờ? Chúng ta đứng ở đây chẳng nhìn thấy gì cả...” Lạc Tiểu Liên điểu chỉnh góc nhìn liên tục mà vẫn không ăn thua, đành thất vọng quay đầu lại nhìn Thời Tuân đứng bên cạnh.

Thời Tuân đưa tay chống cằm, thận trọng đảo mắt quanh bức tường xanh ngàn năm, mắt đột nhiên lóe sáng: “Chúng ta đi sang bên phải chút... Đến chỗ thầy cô, thì có thể nhìn qua kẽ hở để xem trận thi đấu bên trong...”

Nói đoạn, cả bốn người dịch sang bên phải, giống như bốn con sâu róm bò lồm ngồm trên đất, uốn éo người trườn về góc phía phải tường xám ngàn năm.

Đúng lúc này, nhóm ba nam sinh trường Tinh Hoa cũng đang tiếp tục bò sang trái từ góc phải tường xám ngàn năm.

“Đợi đã! Hình như tôi ngửi thấy mùi lạ...” Tên con trai đầu tỏ quạ dẫn đầu nhóm đột nhiên ngừng lại, mũi hít lấy hít để, sau đó nhú mày lắm bằm.

“Đại ca ngửi thấy mùi gì vậy?” Tên đầu cua bò theo sau căng thẳng nhìn xung quanh, lí nhí hỏi, “Không phải bảo vệ trường đây chứ?”

“Ừ... không phải!” Tiêu Nham Phong chun mũi lại, lắc đầu nguây nguậy, giọng nói nghe ón xương sườn, “Ngửi thấy mùi cóc ghè trường Đức Nhã...”

“Cóc ghè?” Tên mặt rỗ phía sau tên đầu cua ngạc nhiên sững cả người: “Lẽ nào bọn trường Đức Nhã cũng đến công tháp?”

“Mày đầu n độn nó vừa thôi!” Tiêu Nham Phong quay đầu trừng mắt hung hãn với tên mặt rỗ, bực mình nói, “Ngay cả Tiêu Nham Phong này còn không được đường đường chính chính công tháp, lũ cóc ghè kia thì có tư cách gì hả? Cái đồ mạo danh trong lễ khai giảng, trình độ kém cõi mà cũng đòi đi công tháp à?”

“Đúng, đúng...” Nghe thấy Nham Phong nói vậy, hai tên bám đuôi không dám ho he lên tiếng.

Tiêu Nham Phong tức giận liếc xéo tên mặt rỗ, rồi quay đầu lại, người thì sát trên đất, chán nản lắm bằm:

“Đáng ghét! Trường quy định cái kiểu gì vậy trời? Ngoài học sinh đến công tháp, các học sinh khác đều không được tới tham dự. Mình oai phong lắm liệt, ăn to nói lớn thế này mà giờ phải theo như sấp hế t hơi, chẳng dám ho he gì... Hử? Lại cái mùi đó... Khịt khịt...”

Phía bên kia tường xám ngàn năm, Hách Chân Hi đi theo sau Trịnh Nguyên Kỳ. Cô nàng đột nhiên sững người ra, rồi ngừng bước, lo lắng quay đầu nhìn Lạc Tiểu Liên ở phía sau.

“Này! Này! Tiểu Liên... Tôi hình như nghe thấy tiếng ai đó... Lẽ nào chúng ta bị phát hiện rồi?”

“Ừm...” Lạc Tiểu Liên vênh tai lên nghe ngóng, dè dặt thăm dò động tĩnh trên quảng trường Phi Nguyệt, sau đó mím môi lại, lắc đầu: “Chắc không phải đâu... Lại tiếng chó mèo hoang trong quảng trường kêu thôi...”

Trong lúc ấy, sau bức tượng đồng trong rừng long não cách quảng trường không xa, một lỗ hồng nhỏ phát ra ánh sáng trắng, tiếp tục quan sát mọi việc diễn ra trên quảng trường.

Xạt xạt xạt xạt!...

Sau những bước chân đầy khó khăn, nhóm của Lạc Tiểu Liên cuối cùng cũng tới nơi. Họ dừng lại ở góc bên phải bức tường xám ngàn năm, sau đó thò đầu ra, nhìn thẳng về phía khe hở giữa hai hàng giáo viên đứng đan xen nhau.

Do khe hở nhỏ quá, đầu Lạc Tiểu Liên và Hách Chân Hi giống như hai lòng đỏ trứng gà sát vào nhau. Mặc dù chỉ nhìn thấy thoáng, nhưng Hách Chân Hi không kìm nổi kinh ngạc phẫn khích reo lên.

“Oa... Đây là công tháp hả?... Hoàn hảo thật! Ừa? Đồng phục màu xanh lục... Hai người kia là học sinh trường Đức Nhã à?” Hách Chân Hi giật lẩy giật đễ tay áo Tiểu Liên, “Tiểu Liên, cậu nam sinh kia kìa... Cái người tóc dài dài ấy, trông đẹp trai ghê.”

“Ừm...” Lạc Tiểu Liên nín thở quan sát, sau đó khẽ gật đầu. Nhưng khi phát hiện ra Hàn Thu Dạ đứng trong nhóm người gần

mình nhấ t, lưỡ i cô như lú u lại: “Anh â y là hội trưởng hội học sinh trường tôi đầ y, tên là Hàn Thu Dạ...”

“Hóa ra là Hàn Thu Dạ à? Ôi chao, Vương của Liên minh Tinh Hoa đây ư?” Hách Chân Hi nhanh như cắ t lờ i điện thoại trong tú i ra, giơ cao lên ngắ m chuẩn Hàn Thu Dạ, rồ i nhấ n phím chụp hình cái tách, “Đẹp trai thật! Tôi phải chụp lại mới đượ c. Chụp thêm vài tâ m nữa.”

“Tách! Tách!”

Không gian nhỏ đang chìm trong yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên những tiế ng nháy máy liên tục.

“O! Cái gì lâ p lánh ở phía kia nhi?”

“Lẽ nào có người nấ p ở đó? Chúng ta mau tới xem!”

Đúng lúc này, vài nam sinh học khóa trên của trường Đức Nhã đứng bên cạnh Hàn Thu Dạ, phát hiện ra cái gì đó là lạ, cùng hướng mắ t về phía tường xám ngàn năm.

Chế t thật! Đùng... đùng có lại đây! Câ u xin Thượng đế che chở cho con. Nế u bị phát hiện thì toi cả lũ.

Trong chớp mắ t, tim Lạc Tiểu Liên như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt, ngay cả không khí xung quanh cô cũng như ngừng chuyển động. Nhưng dường như Thượng đế không nghe thấ y lờ i câ u nguyện thẳm thiế t của cô, mấ y nam sinh kia bước đế n mỗi lúc một nhanh.

Tùng dây thầ n kinh của Lạc Tiểu Liên căng lên như dây đàn, cả người cô bắ t đầ u nổi da gà, dù vẫn tiế p tục nhìn về phía khe hở.

Nhưng đúng lúc ấy, nỗi lo lắng trong mắt Tiểu Liên dường như bốc hơi hết. Tâm mắt cô bị một khuôn mặt rất đỗi thân quen chiêm trợn.

Khuôn mặt thanh thoát, ánh mắt xa xăm dịu dàng, cả mái tóc đen mượt đang bay bay theo gió...

Anh Hàn Thu Dạ!

Khi ánh mắt hai người bắt gặp nhau, cả thế giới này dường như lặng đi.

Ánh mắt dịu dàng của Hàn Thu Dạ chợt thoáng chút ngạc nhiên, sau đó chùng xuống. Anh nhìn đi chỗ khác, im lặng không nói gì.

Á á á! Anh ấy phát hiện ra mình rồi.

Mặt Lạc Tiểu Liên trắng bệch như tờ giấy, trái tim treo lơ lửng bỗng bị một phen tá hỏa. Làm thế nào đây? Làm thế nào bây giờ? Nếu không trốn đi thì e là chẳng kịp mất. Mình đã phạm lỗi tày trời lại còn bị bắt tại trận. Lẽ nào hôm nay là ngày tận thế của Lạc Tiểu Liên này?

Đuổi học!

Hai chữ nặng như núi Thái Sơn đè lên đầu cô.

“Anh Hàn Thu Dạ! Anh có phát hiện ra gì không?” Lúc này chợt vang lên một giọng nam nghe rõ như tiếng chuông đồng.

“...”

Sao mình lại rơi vào tình huống oái ăm thế này chứ? Lạc Tiểu Liên bất lực nhả m nghiến mắt, ngay cả tim cũng như ngừng đập... Trời ạ! Lẽ nào cuộc sống trung học của mình vừa mới bắt đầu đã khép lại lãng xẹt như vậy ư?

“Không có gì... Ở đây không có gì cả!” Đột nhiên, giọng nói bình thản như mặt hồ phẳng lặng không một gợn sóng từ từ lọt vào tai cô, mọi thứ dường như vỡ òa ra vì quá kinh ngạc.

Gì cơ? Anh Thu Dạ bao che cho mình!

Tiểu Liên ngạc nhiên mở to đôi mắt tròn xoe, nhìn thấy Hàn Thu Dạ đang quay người đi, che lỗ hổng lộ ra của cô.

“Không thể nào! Vừa rồi em nhìn thấy có ánh sáng phát ra mà.” Một nam sinh khác nghi ngờ.

“Ánh trăng đây... Hôm nay là Trung Thu mà.” Giọng Hàn Thu Dạ chậm chạp, nhưng chắc như đinh đóng cột, “Thôi! Đừng làm lỡ thời gian thi đâu. Chúng ta đi thôi!”

“Ừm...”

Tiếng bước chân gập gáp lại vang lên, những nam sinh khác lần lượt theo sau Hàn Thu Dạ đi khuất.

Nguy hiểm quá!... Lạc Tiểu Liên thở phào nhẹ nhõm, vuốt vuốt ngực mình. Mém chút nữa thì... mém chút nữa thì tiêu tùng... Anh Hàn Thu Dạ... lại cứu mình lần nữa...

“Này, bé Củ Lạc!” Thời Tuân ngồi sụp bên cạnh, dí sát mặt nhìn chòng chọc đôi mắt đờ đẫn vô hồn của Tiểu Liên. Hấn suy tư gì đó một lúc lâu, rồi vỗ bồm bộp vai Tiểu Liên, “Công nhận gan bé to lắm đây!”

Tiểu Liên bơ luôn Thời Tuân, chẳng thèm để ý đến lời hấn nói, lặng người đi nhìn theo cái bóng đã khuất của Hàn Thu Dạ.

“Bé Củ Lạc nè... Lẽ nào bé không phát hiện ra điều gì khác thường à?”

“Không có... Sao cơ?” Nghe thấ y Thời Tuân cao giọng, Lạc Tiểu Liên thoắ t định thầ n, ngạc nhiên chớp chớp mắ t.

“...” Thời Tuân cười tủm tím, thản nhiên giơ tay ra chỉ chỉ vào vai Tiểu Liên.

“Oái!” Lạc Tiểu Liên nhanh như cắ t quay đầ u nhìn, chợt thấ y một con nhện to tướng lông lá xồ m xoàm đang bò bò. Cô sợ hế t hồ n hế t vía, ngã lẩn quay ra đấ t.

“Á! Tiểu Liên!” Nghe tiế ng kêu thảm thiế t như heo bị chọc tiế t, Hách Chân Hi kinh ngạc đưa tay bịt chặt miệng, chỉ dám kêu ư ừ.

“Tiểu Liên?” Hách Chân Hi và Trịnh Nguyên Kỳ lạng người đi, nhìn mặt Tiểu Liên đáp đấ t, còn người thì cong lên như con tôm, “Tiểu Liên, bà không sao chứ?”

Nào ngờ, phía bên kia bức tường đột nhiên vang lên tiế ng gầ m như beo:

“Hả? Đồ vẹt bầ u Đức Nhã si đầ n kia! Sao cô lại ở đây?” Tiêu Nham Phong vói quả đầ u tổ quạ độc nhắ t vô nhị bổng lù lù xuấ t hiện. Hắ n giơ nanh nhe vuố t, theo sau là tên đầ u cua và tên mặt rồ: “Hóa ra cái mùi khó ngửi ban nầy là của cô. Hứ, không ngờ IQ của cô còn thấ p hơn tôi tưởng. Dám lén vào đây xem công tháp cơ à? Đợi đó mà bị đuôi cổ khỏi trường!”

“Đừng đắ c ý vội! Cậu cũng thề còn gì! Tại sao cậu tới được còn tôi thì không?” Lạc Tiểu Liên cũng chẳng chịu kém cạnh, vênh mặt phản bác lại.

“Hê hê hê, Vương của trường Tinh Hoa, Giang Sóc Lưu là đại ca của tôi. Tôi tới đây cổ vũ cho đại ca mình thì có gì sai hả? Đại ca đang đố i mặt với trận chiế n của những thiên tài mà lị.” Nói đế n đây, Tiêu Nham Phong đắ c ý liế c xéo Lạc Tiểu Liên, “Mắ y đứa tầ m thường

trường Đức Nhã liên quan quái gì tới việc công tháp mà cũng a dua đê n xem nhi?...”

“Im miệng ngay! Đô` đầ u súp lơ thùng rỗng kêu to kia.” Lạc Tiểu Liên cô kìm lửa giận, giữ nhịp tim ổn định, nhướng mày lên nhìn Tiêu Nham Phong, “Muô n tôi đi cũng được, nhưng nế u bị bảo vệ phát hiện thì tôi sẽ không chịu trách nhiệm đâu đầ y!”

“Em xin đại ca đừng làm ô n nữa, kéo bảo vệ đê n thì nguy to đầ y...”

Tiế ng nói mỗi lúc một to phát ra từ phía bức tường xám ngàn năm khiế n bảo vệ trường bắ t đầ u chú ý. Trên quảng trường bỗng vang lên những tiế ng sục sạo của bảo vệ.

Lạc Tiểu Liên lặng người đi, giồ ng như một cái dây cao su bị kéo căng ra rồ i buông tay, vôi vàng co rúm vào tường. Phía bên kia, Tiêu Nham Phong đang vênh váo ra oai, thấ y tình hình không ổn vôi vàng dẫn theo hai tên đàn em chuồ n mắ t tằm.

Cô p cô p cô p! Cô p cô p cô p!...

Nghe thấ y tiế ng rì rầ m của hai người bảo vệ và tiế ng giày da từ xa bước lại gầ n, Lạc Tiểu Liên cúi đầ u xuồ ng, thấ y mình mảy ngứa râm ran như bị kiế n bò, bàn tay đang túm lầ y Hách Chân Hi bỗng toát mồ` hôi lạnh.

“Nguyên Kì, Chân Hi, mau đi theo tôi...” Thấ y tình hình gay go, Lạc Tiểu Liên ra hiệu cho hai người phía sau mình. Nhưng khi cô quay đầ u định gọi một người nữa thì thấ y Thời Tuân đã biế n mắ t dạng từ lúc nào.

Không kịp nghĩ ngợi nhiề u, ba người như quân tinh nhuệ phá lô cô t, nắ m sát xuồ ng đầ t, trườn về` phía rừng cây long não.

Còn nhóm Tiêu Nham Phong cách đó một bức tường chắn, cũng đang bò về phía bên trái, nhưng phát hiện ra đường xa quá, không trở nên nên chuyển hướng quay đầu lại, bò nhanh như ba con gián bị truy sát, chạy trốn cùng đường với nhóm Lạc Tiểu Liên.

“Ừa?...”

“Á! Lại là má y người!”

Khi hai nhóm định lao ra khỏi bức tường ngăn, chuẩn bị chạy băng băng về phía rừng cây long não thì lại chạm mặt nhau. Cả sáu người giật mình hét lên.

Nhưng chưa đợi họ kịp định thần sau cú giật mình, phía sau bỗng có tiếng người hét to khiến ai nấy dựng tóc gáy:

“Này! Các em là học sinh trường nào? Đứng lại cho tôi!”

“Má y đưa kia! Không được chạy!”

Thầy bảo vệ rượt sau lưng, cả sáu người như bị chế t đứng, không còn cãi nhau nữa mà co giò bỏ chạy. Ai cũng giống như tuyển thủ điền kinh chạy 100 mét, tiếng súng hiệu lệnh vừa dứt, tranh nhau lao về phía rừng cây long não.

Hộc! Hộc! Hộc! Hộc!

Chạy một lèo tới bức tượng đồng trong rừng cây long não, mắt Lạc Tiểu Liên bỗng sáng quắc. Quay đầu nhìn bảo vệ trường vẫn bám theo như đĩa đói, và đám Nham Phong đang chạy bán số ng bán chế t, cô kéo Trịnh Nguyên Kỳ và Hách Chân Hi về phía tượng đồng, đưa tay ra hiệu giữ yên lặng.

“Tiểu Liên...” Hách Chân Hi từ nãy tới giờ vẫn theo sát Lạc Tiểu Liên đột nhiên ngược đầu lên, khe thì thào.

Lạc Tiểu Liên sững người, nhìn theo ánh mắt Hách Chân Hi.

Một cô gái mặc đồ ng phục màu xanh lục, tóc cắt ngắn, đứng ngay sau bức tượng đồ ng. Đôi mắt như pha lê đang nhìn Tiểu Liên chăm chú, chẳng khác nào một cái máy điện báo liên tục phát ra tín hiệu trái chiề u.

“Á! Thảm Tuyệt t Trì?” Lạc Tiểu Liên cô ghìm tiề ng hét kinh ngạc. Đúng là xui tận mạng... Lúc nước sôi lửa bỏng thế này lại đưng phải con nhỏ mặt mũi lạnh như nước đá. Chết thật! Nếu nhỏ ta nổi giận, lại bày ra má y trò điên rồ thì mình đi đời nhà ma luôn. Dù thế nào đi nữa, lúc nguy cấp thế này phải biề t nhẫn nhịn, bịt miệng nhỏ ta trước đã.

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên tức sôi gan nhưng vẫn cô kìm nén, giả đồ cười tươi rói, tay bắ t mặt mừng: “Thảm Tuyệt t Trì, tôi đây chứ ai! Lạc Tiểu Liên học cùng lớp với cậu đây mà!”

Mặc dù giọng nói của Lạc Tiểu Liên nhiệt tình như nắ ng tháng Năm, nhưng Thảm Tuyệt t Trì vẫn như mùa đông lạnh lẽo xa cách, không hề bị suy chuyển bởi thái độ nô ng nhiệt đó. Cô ta chỉ lạnh lùng nhìn Tiểu Liên, ánh mắt như phát ra tín hiệu “tránh xa tôi ra”.

Mau tránh ra... Mau tránh ra... Mau tránh ra...

Con nhỏ này... thật quá đáng! Lạc Tiểu Liên như bị giáng xuồ ng mười tám tầ ng địa ngục, khí đen tức giận suýt trào ra khỏi ngực.

“Ô! Đại ca trông kia! Ba đứa đó nắ p ở sau bức tượng đồ ng!”

“U hu! Không kịp nữa rồ i! Chúng ta cũng qua đó đi!”

Ai dề Tiểu Liên còn chưa kịp hoàn hồ n thì bọn Nham Phong đã lao tới như gió cuồ n. Thời gian gắ p gáp, Tiểu Liên chẳng nói đượ thêm câu gì.

“Ồi! Thảm Tuyệt t Trì... Cậu... cậu nhích lên trên một chút đi!” Lạc Tiểu Liên cố sống cố chết chen lấn, rồi quay sang năn nỉ.

“Này! Cậu đừng thây chết mà không cứu chứ...” Lạc Tiểu Liên giận tới mức mặt mày méo xẹo xẹo, nhưng vẫn cố nén giận.

“Thì sao?”

“Đồ vịt bầu si đần! Mau tránh ra hộ cái! Không thì tụi này bị bảo vệ phát hiện mất!”

“Á!”

Đúng là họa vô đơn chí, chưa kịp bịt miệng Thảm Tuyệt t Trì thì bọn Nham Phong đã hùng hục xông đến, khiến Lạc Tiểu Liên sợ hú hồn.

“Tất cả im miệng ngay! Chỗ này tôi xí trước rồi, mau biến hết đi!”

Vù!

Một cơn gió mạnh thổi tới, đám người nấp sau bức tượng đồng đông cứng lại như cá ướp lạnh.

Lúc đồng loạt quay đầu lại, họ thấy Thảm Tuyệt t Trì mặt mày như cảnh sát hình sự, trừng mắt với họ. Một cơn gió từ địa ngục thổi vù vù tới, mang theo mùi sát khí nồng nặc, như thể muốn thổi cả sáu người xuống mười tám tầng địa ngục tội tăm.

Con nhỏ sừng từ trong trứng sừng ra này lúc nào cũng coi mình là cái rốn của vũ trụ, đúng là không còn từ gì để nói. Nhưng... nếu phát ra tiếng động, bị bảo vệ phát hiện thì tụi tui đời con nòng nọc. Nhẫn nhẫn! Phải nhẫn nhẫn! Chị Tô Hựu Tuệ, hãy cho em thêm sức mạnh...

Mắ t Tiểu Liên chợt loé sáng, gắ ng gương mỉm cười, rô`i khắ n khoắ n đê` nghi:

“Mọi người yên lặng đi! Tôi có cách này, có thể giúp tá t cả chúng ta không bị lộ ra khỏi tượng đô`ng.”

Xạt xạt xạt! Xạt xạt xạt!

Trong rừng cây long nắo, hai người bảo vệ một béo một gắ y mặc đô`ng phục màu lam, đắng nhúu mắy tìm kiế m xung quanh. Hai đoi mắ t như bóng đèn 1000W lia khắ p nơi trong rừng.

“Mắ y đứ a đó chạy đắu rô`i nhi? Lạ thật! Vừa rô`i tôi còn nhìn thắ y chúng chạy hướng này mà.”

“Đúng là bọn nhóc không biế t trời cao đắ t dày gì. Chắng nhẽ tụi nó không biế t bị tóm đứ c sẽ đắu học à?”

Hai bảo vệ vừa lầu bầu vừa rọi đèn pin trong tay, sau đó tiế p tục đi về` phía trước. Đột nhiên, người bảo vệ béo đừ ng bước, giớ cái đèn pin phát ra ánh sáng vàng vọt lên, chiế u thẳng về` phía bức tượng đô`ng.

“Ê này, tôi thắ y cái bức tượng này nom cứ cổ quái thê` nào í! Trồ ng y như con hà mã bụng bắ u.”

“Nghe nói đắy là một quầ n thê điều khắ c, vừa mới đứ c chuyển tới đắy hai ngày trước.” Người bảo vệ gắ y liế c nhìn bức tượng, có vẻ không quan tâm lắ m.

“Đúng rô`i, nghe nói đắy là nghệ thuật hành vi. Những người già cả như chúng ta không hiểu đứ c đắu!”

Xạt xạt xạt! Xạt xạt xạt!

Nói xong, hai người lại ráo bước tiế p về` phía trước.

Rừng cây long nảo dã n dã n yên tĩnh trở lại.

Lúc này, trăng đã lên cao, ánh sáng trong vắ t như thủy ngân lạng lẽ chiế u xuố ng rừng cây long nảo. Cả khu rừng như được dát bạc.

“Phù...”

Đột nhiên không gian im ắ ng vang lên tiế ng thở phào cùng lúc như bản hợp ca.

Phía sau bức tượng đồ ề ng, tên đầ u tổ quạ và đầ u húi cua ôm chặt nhau như đôi tình nhân số ề ng chề t bên nhau, hai chân dạn ra khớp với chân của bức tượng. Trên vai họ là hai nam, ba nữ. Ai nắ y đầ u giồ ng như cục nam châm, gắ ng hế t sức thu gọn người để không lộ ra khỏi bức tượng, nhìn từ xa giồ ng như những quả trứng gà xế p chồ ề ng lên nhau.

Lúc này Lạc Tiểu Liên đứng ở trên cao nhắ t mới nở nụ cười đắ c thắ ng, vui vẻ ngược lên nhìn bầ u trời xa xăm, rô i chầ m chậm liế c Thẩm Tuyế t Trì đứng ngay bên dưới. Trên đầ u Tiểu Liên như mọc lên hai cái sừng ác ma.

Hơ hơ hơ hơ... Không ngờ thiên tài với vòng hào quang chói lóa lại bị Lạc Tiểu Liên này dẫm dưới gót giày. Cảm giác này mới tuyệt làm sao! Hế t bực bội khó chịu, giờ tâm hồ n vui phơi phới. Hà hà hà hà hà!

“Mau xuố ng đi!”

Thẩm Tuyế t Trì như Tôn Ngộ Không bị đề dưới núi Ngũ Hành Sơn, mặt mày đỏ gay, ngược đầ u nhìn Lạc Tiểu Liên đang đứng phía trên mình, mắ t đánh tia lửa điện chề t người.

Cái mũi của Lạc Tiểu Liên chỉ thiế u chút nữa là hế ch lên trời. Đột nhiên toàn thân cô rung lên bầ n bật, cả “bức tượng” như mắ t thẳng

bả`ng hê` t nghiêng sang trái rô`i lại sang phải.

“Đội đã! Gắ`ng chút đi! Chúng tôi xuô`ng ngay đây!”

“Á! Tiểu Liên, cao thê` này, tôi không dám xuô`ng đâu!”

“Hự... U u u! Tôi không trụ nổi nữa rô`i!”

Tiêu Nham Phong bị đè ở dưới, hai chân nhũn ra, gào toáng lên rô`i cả người đổ ập xuô`ng đấ` t.

“Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh!” Tiê`ng động long trời lở đấ` t vang lên, phía sau bức tượng là những “quả trứng” lăn lông lố`c...

Hai bảo vệ nghe thấ`y tiê`ng động vội vàng quay lại, mắ`t tròn tròn nhìn mắ`y “quả trứng” đang lăn lăn.

Thoắ`t một cái, ai cũng căng thẳng đê`n quên cả thở.

Không biế`t bao lâu sau...

“Chạy đi!”

Lạc Tiểu Liên hoảng hồ`t, nhìn đăm đăm về` phía bác bảo vệ mập mập, sau đó hét lên kinh hoàng.

Bịch! Bịch! Bịch!

Những người xung quanh như kip hoàn hồ`n, giồ`ng như bầ`y chim sẻ bị đánh động tháo chạy bát nháo, tránh sự truy đuổi chề`t người của hai bác bảo vệ.

“Tuýt! Tuýt! Tuýt! Mắ`y đứa kia đứng lại! Có nghe thấ`y không?”

“Tôi đã nhìn thấ`y mắ`y cô cậu rô`i. Đừng hòng chạy thoát!”

Tiếng hét của hai bác bảo vệ giống như ngọn roi da vung lên sau lưng bảy người, ai cũng căm đá u căm cổ chạy thoát thân, chân như đập trên vòng tròn lửa của Na Tra.

Bên cạnh cây long não sát quảng trường Phi Nguyệt, một cậu con trai mặc áo sơ mi trắng dáng cao cao, nhìn về phía quảng trường, sau đó lại khẽ nghiêng nghiêng đầu, nói với người đứng bên kia cái cây: “Luu, người cậu nói là cô ấy sao?...”

“Ừ...” Gió mát lạnh, nghe rõ tiếng trả lời nhạt nhòa hòa vào màn đêm. Tán cây long não khẽ rung rinh.

Người con trai dáng cao cao dường như biết trước sẽ chỉ nhận được câu trả lời hờ hững. Anh chàng tiếp tục thì thầm: “Mà này, mấy ngày nay cậu ta lại tới dò hỏi tin tức của cậu đấy... Đại khái như ốm, bỏ tiết, đi picnic... hay là yêu rồi?”

“Mặc kệ đi!”

“Tôi thấy đây cũng là ý hay.” Người con trai cao dong dỏng khẽ mỉm cười, nhìn bóng người khoan thai đứng ngay trước mặt.

Ánh trăng sáng như tuyết, gieo xuống mặt đất qua những lỗ hổng ở tán cây, chỉ thấy một dáng người cao lớn đứng thẳng dưới ánh trăng. Không biết tại sao, cái áo sơ mi trắng càng khiến cậu ta toát lên vẻ lịch lãm, thông dong, khác hẳn với người thường.

“Lần này, tôi có thể kể với cậu ta nhiều hơn rồi! Chúng ta... xuất phát thôi!”

“...” Người con trai nọ lặng người đi, rồi không nói thêm lời nào, nhanh chóng gật đầu.

Cả khu vườn trường Đức Nhã như tắm trong ánh trăng. Một cái bóng mệt mỏi uể oải men theo con đường xi măng, dò dẫm dưới ánh

sáng lờ nhờ của đèn đường, lết về phía khu kí túc xá nữ ở phía xa xa.

Đột nhiên, tiếng tin nhắn của điện thoại di động vang lên, cô gái có hai bím tóc bình thản như không rút điện thoại từ túi áo ra, mặt mũi thần thờ mở tin đọc.

***Tiểu Liên! Nguyên Kỳ đã đưa tôi về khu bảo trợ xã hội an toàn rồi. Tôi nay bà vất vả quá, nghỉ sớm đi nhé! ^_^
Chân Hi.***

“Phù... may mà thoát chết trong gang tấc...” Nhìn thấy tin nhắn của Hách Chân Hi, Lạc Tiểu Liên thở phào nhẹ nhõm, giơ đôi tay mềm như bông ra dấm bóp cái vai mỏi nhừ.

Thật tình... Cứ tưởng tôi nay có thể gặp Giang Sóc Lưu, hòn đá ngáng đường lớn nhất của mình, ai dè chẳng thấy bóng dáng hấn đâu, lại còn suýt bị bảo vệ tóm được. Chỉ tại cái con nhỏ Thẩm Tuyết Trì lòng dạ hẹp hòi, làm hỏng hết kế hoạch của mình. Còn cả cái tên Thời Tuân không biết giờ trò mèo gì, lúc nguy hiểm thế còn mang con nhện đỏ chơi ra hù mình. Rõ ràng hấn muốn hại mình bị đuổi học đây mà.

Lạc Tiểu Liên vừa thăm nghĩ vừa nghiến răng uất ức. Khi ngược đầu lên thì thấy tên làm mình nghiến răng kèn kẹt này giờ - Thời Tuân đang đi ung dung ngay phía trước, bộ dạng thong dong như người ta đi dạo phố.

Thằng cha cà chớn này! Vừa nhìn thấy hấn, Lạc Tiểu Liên bốc hỏa tới tận đỉnh đầu.

Dám bán đứng mình!

“Ôi cha! Là bé Củ Lạc đây mà!” Thấy Tiểu Liên như ma vương hiện hình ngay trước mặt, mắt Thời Tuân sáng như sao, rảo bước nhanh về phía cô.

“Hừ!” Lạc Tiểu Liên chau mày nhìn hắ n, sau đó hắ n học quay ngoắ t đầ u sang một bên, coi hắ n như không khí, tiế p tục bước về phía kí túc xá.

“Sao thế ? Là ai chọc giận Number One của Liên minh tương lai vậy?” Thời Tuân cười ra vẻ vô tội.

“...” Mặc xác hắ n!

Thời Tuân nháy nháy mắ t, rô i như nghĩ ra điề u gì đó: “A, tôi hiểu rô i! Hôm nay có người hùng hực khí thế đi coi mặt hòn đá cản đường tương lai, ai dè không những chẳng coi được, lại còn rước họa vào thân. Có bị tóm thì đã sao, tôi chạy trước thì có sao, đầ ng nào cũng có người tới cứu cô mà...”

“Đủ rô i đó!”

Đột nhiên Tiểu Liên không nén nổi tức giận, tay nắ m thành nắ m đá m, hét lên với Thời Tuân.

“Cậu có tư cách gì mà nói tôi? Gặp nguy hiểm thì chạy thoát thân trước, đầ hèn nhất! Cả ngày chỉ biế t vác cái bộ mặt ra về bá t câ n đời đi lang thang khắ p nơi. Cậu tưởng mình tài giỏi lắ m hả? Chỉ có đầ ngồ c như tôi mới coi cậu là bạn.”

“Bạn?...” Thời Tuân đột nhiên sững người, khuôn mặt ngạo nghễ khoái trêu đùa người khác thoắ t biế n mắ t, thay vào đó có chút ngạc nhiên.

Lạc Tiểu Liên hung hăng nhìn hắ n, rô i hứ một tiế ng: “Tôi thừa biế t cậu nói muố n giúp tôi chỉ là nói chơi thôi. Cậu nhàn rỗi quá không có việc gì làm nên mới mang người khác ra làm trò đùa. Cậu biế n đi cho khuắ t mắ t tôi, từ giờ tôi không muố n nhìn thắ y mặt cậu nữa!”

Lạc Tiểu Liên nói tất cả những bực dọc uất ức ra như bắn súng liên thanh, sau đó quay đầu lườm cháy mặt Thời Tuân, rồi bước thật nhanh về phía trước.

Thời Tuân đứng đờ ra như khúc gỗ, lặng lẽ nhìn bóng của Tiểu Liên như xa cách nghìn trùng, khuôn mặt bỗng có chút gì đó khó hiểu.

“Ừ? Đó là...” Đúng lúc Lạc Tiểu Liên đang cảm thấy chán nản, hậm hực vì bị tổn thương tới hai lần, thì trong màn đêm bỗng xuất hiện ánh sáng lập lờ như những con đom đóm.

Lạc Tiểu Liên kinh ngạc ngược đầu lên, nhìn về phía phát ra ánh sáng. Hóa ra những ánh sáng nhấp nháy đó bay lên từ quảng trường Phi Nguyệt. Một trận gió nhẹ thổi đến, chúng như biến thành những chiếc lông vũ phát sáng, khẽ phe phẩy đung đưa.

Các đốm sáng càng lúc càng lớn dần, dường như có vô số con đom đóm đang bay lên bầu trời. Ánh sáng dịu dàng của chúng như những vì sao lung linh, bay lơ lửng trong không gian vô định, lúc xa lúc gần, từ từ hợp thành một bầu trời sao đẹp huyền ảo.

Sau khi định thần lại, Lạc Tiểu Liên mới nhìn thấy rõ, những đốm sáng đó không phải là đom đóm mà là những chiếc đèn trời.

“O! Là đèn trời ư?” Lần đầu tiên nhìn thấy đèn trời đẹp như trong truyện thuyết, Lạc Tiểu Liên đi chậm chậm lại, thích thú kêu lên. Thấy vậy, Thời Tuân cũng ngược lên nhìn.

“Oa! Đèn trời đẹp quá đi mất!” Lạc Tiểu Liên ngẩng cao đầu ngắm những ngọn đèn trời lấp lánh đang bay về phía mặt trăng, rồi thốt lên, “Tôi từng nghe truyện thuyết về đèn trời rồi. Ngày xưa, có một đôi nam nữ yêu nhau say đắm, nhưng bố mẹ hai bên ngăn cấm nên họ không thể sống cùng nhau. Thế là họ cùng ước hẹn, khi nhớ tới nhau, họ sẽ thả một chiếc đèn trời, để nhắn gửi lời

yêu thương cho nửa kia của mình. Sau này, người nhà họ phát hiện ra lời ước hẹn đó, đôi trai gái buộc phải bỏ nhà đi. Nghe đồn sau này họ biến thành hai ngọn đèn trời sáng lung linh giữa màn đêm, nương tựa vào nhau, che chở cho tất cả những người yêu nhau trên thế giới này...”

Nói đến đây, Lạc Tiểu Liên bỗng dừng im bật, mồ hôi chảy ròng ròng.

Chết thật!... Bình thường mình hay láu táu kể chuyện cho lũ nhóc ở Trung tâm bảo trợ nên cứ quen miệng, tự dưng đi kể chuyện này với tên Thời Tuân làm chi...

Tiểu Liên bỗng thấy chột dạ, vội vã quay lại nhìn Thời Tuân. Cô giật bắn mình khi thấy Thời Tuân đang nhìn mình chằm chằm. Đôi mắt cậu ta sáng trong như pha lê.

...

Trong phút chốc, hình ảnh Tiểu Liên trong mắt Thời Tuân bỗng sáng bừng lên, còn sáng hơn cả những ngôi sao trên trời, khiến cậu cứ nhìn mãi không thôi.

Lúc phát hiện ra Lạc Tiểu Liên đang há hốc mồm ra thốt thần nhìn mình, không hung hăng bọ xít nữa, Thời Tuân bèn ngoác miệng cười gian xảo:

“Này, bé Củ Lạc có biết không? Còn có một truyền thuyết khác về đèn trời đấy.” Hấn bước hai bước, tiến lại gần Lạc Tiểu Liên, mỉm cười rồi hơi khom người nhìn cô, “Năm đó Gia Cát Lượng bị Tư Mã Ý vây khốn, toàn quân trên dưới đều chịu bó tay. Đúng lúc nguy cấp, Gia Cát Lượng nghĩ ra diệu kế, gọi người lấy những tờ giấy trắng làm thành đèn trời, sau đó nhờ lực đẩy của sức nóng, đưa chúng bay lên trời. Khi từng ngọn đèn trời được thả lên, Gia Cát Lượng

ra lệnh cho tất cả binh lính hô to ‘Gia Cát Lượng ngô ì đèn trời, phá vây rô ì!’ Nghe thấy thế, Tư Mã Ý tin là thật, vội vàng rút quân. Thế là đèn trời đã cứu mạng Gia Cát Lượng, về sau người ta gọi nó là đèn Không Minh.”

Nói đến đây, Thôi Tuân đã cố ý nhìn Lạc Tiểu Liên đang ngệt mặt đứng bên cạnh. Quả nhiên không ngoài dự đoán, lúc này Lạc Tiểu Liên giống như đứa trẻ tìm được người bạn có cùng sở thích xơi kẹo ngọt, hai mắt lóe sáng nhìn cậu ta. Khi phát hiện ra Thôi Tuân đang tròn mắt nhìn mình, Tiểu Liên vội vàng trấn tĩnh lại, tức tức nói:

“Hừ, cậu tưởng bịa một câu chuyện là có thể xóa hết mọi tội lỗi cậu gây ra hả?”

“Ồ! Nhưng... đây là lần đầu tiên tôi kể chuyện cho người khác nghe đấy!” Thôi Tuân cười hề hề, “Sao thế? Xin lỗi mà... Xin hãy tha lỗi cho tôi...”

“...” Lạc Tiểu Liên cố kìm nén trái tim sắp tan ra của mình, nghiến chặt răng.

“Đừng vô tình thế! Chúng ta là bạn bè cơ mà. Bạn bè thì đâu cần tính toán vậy chứ?...”

“A ha! Tôi hiểu rồi! Không nói gì có nghĩa là đồng ý! Bé Củ Lạc tính cứ hay xâu hổ nhỉ?”

“...”

“Hay là bé thấy tôi xuất sắc quá nên không dám làm bạn với tôi? Haiz, đúng là thiên tài toàn cô độc, phũ phàng quá đi...”

“Thôi Tuân... Cậu có thôi ngay đi không? Im miệng ngay!”

“Hơ hơ hơ hơ hơ!”

“Đứng lại!”

Trong bầu không khí buổi tối mát dịu bỗng vang lên tiếng cười sáng khoái, khiến cả không gian tĩnh mịch, trở nên tươi như có thêm chút sinh khí.

Lạc Tiểu Liên đuổi theo, thở dốc sau lưng Thời Tuân. Nhìn khuôn mặt nhăn nhó của hắn, cô bật cười khanh khách.

Mẹ Khả Lạc đã nói, trong tim mỗi người đều có một vị thiên sứ. Trong tim Thời Tuân, cũng có một thiên sứ đáng yêu đấy chứ...

"Tiểu Liên, chúng ta chạy nào!"

"Anh..."

"Ừm!"

[Đích đê´n]

Râ´t nhiê`u lúc,

Tôi giô´ng như một dũng sĩ không hê` sợ hãi

Cứ mãi miê´t lao về` phía tận cùng mà không hê` thâ´y mệt mỏi,

Chân Hi gọi đó là đích đê´n.

Trên con đường thời gian và trong đôi mắ´t của Hàn Thu Dạ

Đâu mới được gọi là đích đê´n?

“Sao các em lại tùy tiện thế´ nhi?”

Ngày hôm sau, đứng trong văn phòng làm việc của cô chủ nhiệm trường Đức Nhã, Lạc Tiểu Liên không còn cười nổi nữa.

Căn phòng không rộng lắm, đồ đạc đơn giản nhưng được sắp xếp cực kì ngay ngắn. Cô Ki đứng gần cửa sổ, sau cái bàn làm việc bằng gỗ màu đen, đầu cúi xuống như đeo một quả cân nặng. Còn đứng bên cạnh cô là nhân tài số một trường Đức Nhã - Thẩm Tuyê´t Trì.

“Trường đã nhắc nhở nhiê`u lần là không được lên đi xem công tháp, nếu phát hiện sẽ bị đuổi học. Hai em đã biết rõ sao vẫn vi phạm hả?”

Cô chủ nhiệm Ki Đức Trinh nộ khí xung thiên, ánh mắt đĩnh đạc thường ngày chắt chây nổi thốt vọng và bực dọc, ngay cả những lọn tóc xoăn cũng như dựng ngược lên.

“Đặc biệt là em Thẩm Tuyết Trì, cả trường Đức Nhã này đều gửi gắm niềm tin vào em, sao em có thể... có thể làm những chuyện thế này cơ chứ? Còn cả em nữa, Lạc Tiểu Liên. Em nói là đi lên xem công tháp để thám thính tình hình Giang Sóc Lưu, sau đó lên kế hoạch trở thành học sinh ưu tú nhất Liên minh. Em không thấy lí do đó hoang đường sao?”

Cô Ki vừa nói, vừa dùng ngón tay chỉ vào tấm poster trên bàn làm việc. Chiếc áo trắng tơ tằm tinh tế mà cô đang mặc như bị nhuộm đỏ bởi ngọn lửa tức giận bốc lên ngàn ngạt.

“Em xin lỗi cô, lên để xem công tháp là lỗi của em, nhưng em không nói dối cô đâu ạ. Em thực sự muốn phấn đấu trở thành học sinh ưu tú nhất Liên minh Tinh Hoa.”

“Lạc Tiểu Liên!” Lời nói của Tiểu Liên chẳng khác nào lửa đổ thêm dầu, như gáo nước lạnh dội lên đầu cô Ki, “Nếu cô nhớ không nhầm, kết quả nhập học của em không lọt được vào top 100 của trường. Buổi lễ khai giảng, em còn làm cả trường mất mặt nữa chứ. Có lí tưởng là tốt, nhưng đừng mơ mộng hão huyền em ạ! Còn nữa, may mà sáng nay Hàn Thu Dạ phát hiện ra tấm poster này từ sớm nếu không thì rắc rối to. Bây giờ Hàn Thu Dạ đang phải đi giải thích với hiệu trưởng. Hai em ở đây đợi xử lí.”

Nói xong, cô Ki gỡ kính xuống, day day khóe mắt mệt mỏi, rồi thở dài ngòai xuống dựa lưng vào ghế tựa.

Thẩm Tuyết Trì hơi cup mắt xuống, nhìn tấm poster đặt trên bàn làm việc, không nói câu nào.

Lạc Tiểu Liên mím môi, vừa áy náy vừa không phục. Cô nghiêng mặt sang một bên, trố ng ngực đánh rợn ràng. Ánh mắt Tiểu Liên dừng lại ở chỗ tấm poster, thầy ngay bức ảnh chụp mình và Thẩm Tuyết Trì đứng bên bức tượng đồng, một luông sát khí từ chân bớc lên tận đầu cô.

Bán đứng mình thì chỉ có cái tên chết bầm đầu tổ quạ Tiêu Nham Phong chứ còn ai vào đây nữa.

Nghĩ đến đây, Lạc Tiểu Liên cắn chặt răng, hai mắt cháy đùng đùng ngọn lửa căm hờn.

Tiêu Nham Phong... kể cả người có trồn dưới mười tám tầng địa ngục, Lạc Tiểu Liên này cũng quyết không tha cho người.

Cốc cốc cốc!

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa dứt khoát vang lên, ngắt quãng không khí trầm tĩnh trong phòng.

Lạc Tiểu Liên sững người, nhìn về phía cửa.

Hàn Thu Dạ vẫn giống y như lần đầu gặp, mặc bộ đồng phục trường Đức Nhã gọn gàng, mái tóc dài rủ xuống vai như dải lụa, trên khuôn mặt nở nụ cười nhạt nhòa như sương sớm, trông rất điển trai.

“Hàn Thu Dạ, em vào đi!” Cô Ki lại đeo kính lên, hít một hơi nhẹ, điểu chỉnh lại nhịp thở.

“Cô Ki!” Hàn Thu Dạ gật đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn sắc mặt hơi căng thẳng của Lạc Tiểu Liên, sau đó bước đến trước bàn làm việc của cô Ki, “Em đã bàn bạc với thầy hiệu trưởng và hội phó hội học sinh trường Tinh Hoa rồi, họ đều đồng ý cho việc này chấm dứt tại đây.”

“Hay quá!” Cô Ki nghe thầy thế bèn thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nghiêm nghị xuyên qua mái tóc rũ trước trán hướng về phía Thẩm Tuyết Trì và Lạc Tiểu Liên, “Có điều... quy định của trường từ trước tới giờ đều rất nghiêm ngặt và minh bạch. Là giáo viên chủ nhiệm, tôi không thể cho qua chuyện này. Lạc Tiểu Liên, Thẩm Tuyết Trì, hai em phải chịu xử lý nội bộ trong trường.”

Gì cơ? Xử lý nội bộ á?

Nghe thầy vậy, Lạc Tiểu Liên giơng như bị sét đánh trúng, đứng như trời trờng.

“Cô Ki!” Hàn Thu Dạ tiến đến sát bàn làm việc của cô, “Lễ hội văn hóa mùa thu do bên trường trong Liên minh tổ chức sắp khai mạc. Đây là một trong những hạng mục quan trọng để học sinh bên trường tranh tài toàn năng. Em xin cô cho Thẩm Tuyết Trì và Lạc Tiểu Liên một cơ hội chuộc lỗi, để hai em ấy đại diện đi thi đấu. Chúng ta không nên vì chút lỗi nhỏ mà để mất nhân tài của trường Đức Nhã.”

“Ừm... Lễ hội văn hóa mùa thu đúng là một trong những cuộc thi quan trọng giữa bên trường...” Cô Ki hơi trầm giọng xuống, một lúc sau ánh mắt tràn trề hi vọng nhìn về phía Thẩm Tuyết Trì đang đứng chờ người ra, “Thẩm Tuyết Trì, cả trường đều đang háo hức chờ đợi những thành tích của em. Cô tin em sẽ không làm trường ta thất vọng đâu. Cuộc thi lần này em phải cố lên nhé... Mong rằng trận công thập năm sau, em và Hàn Thu Dạ sẽ giành được thành công rực rỡ cho trường Đức Nhã. Còn em Lạc Tiểu Liên năng lực quá bình thường, có nên cho tham gia hay không, cô e rằng...”

“Thưa cô, em rất tin tưởng vào hai em ấy. Nếu các em ấy thua, em xin chịu mọi hình thức kỉ luật.” Hàn Thu Dạ mỉm cười, ánh mắt cương quyết nhìn cô Ki.

“Chịu mọi hình thức kỉ luật?... Hàn Thu Dạ, em đang đùa gì thế?” Hàng lông mày lá liễu của cô Kỉ hơi nhíu lại, tiếng nói run lên vì xúc động, “Kì công tháp năm nay sẽ được công bố trong Lễ hội Văn hóa Mùa thu. Năm nay trường Tinh Hoa có Giang Sóc Lưu rất được mọi người kì vọng và ủng hộ. Dù gì em cũng là Vương năm trước, không lo lắng cho danh dự của trường Đức Nhã thì chớ, lại đi lo lắng những việc chẳng liên quan tới mình, em làm cô...”

“Cô Kỉ, dù đối thủ là ai, em cũng sẽ cố gắng làm hết trách nhiệm của mình.”

Hàn Thu Dạ kiên quyết và bình tĩnh ngắt lời cô Kỉ đang dăm chiêu nhíu mày. Lúc đó ngay cả cô Kỉ cũng không thể nói thêm được gì nữa.

“Được rồi! Đã thế thì Thẩm Tuyết Trì, cô rất kì vọng ở em. Còn Lạc Tiểu Liên, em... em hãy cố hết sức mình, đừng làm trường Đức Nhã mất mặt đấy.”

“Thưa cô! Em hứa sẽ hoàn thành nhiệm vụ ạ!” Lạc Tiểu Liên vừa thoát khỏi nguy hiểm, cuối cùng cũng có cơ hội đứng trước mặt cô Kỉ, tay trái tì vào góc bàn làm việc của cô, tay phải giơ cao hứng khởi nói, “Nếu em thắng trong Lễ hội Văn hóa Mùa thu, em có thể đại diện cho trường Đức Nhã tham gia công tháp không ạ?”

“Ừm, trên nguyên tắc thì... đúng là như vậy. Có điều, Lạc Tiểu Liên...”

“Thế thì tuyệt quá!” Lạc Tiểu Liên vui sướng ngắt luôn lời cô Kỉ. Tiểu Liên chớp mắt, háo hức hít một hơi thật sâu, mắt sáng long lanh nhìn về phía trước, “Đây là bước đầu tiên để trở thành học sinh ưu tú nhất Liên minh... nên em sẽ cố gắng hết sức.”

“Lạc Tiểu Liên, ý chí phấn đấu của em rất đáng khen, nhưng...” Cô Kỉ nhìn Lạc Tiểu Liên đang hùng hục ý chí chiến đấu, ánh mắt bỗng nghiêm lại, “Em muốn công thập để làm xâu mặt trường Đức Nhã hả? Đừng có mà mơ mộng viễn vông nữa. Nếu có thời gian thì tốt nhất em hãy suy nghĩ nghiêm túc, làm tròn trách nhiệm của một học sinh đi thì hơn.”

“Hừ... Chỉ tại cái tên đầu tổ quạ ấy hệt!...”

Tại văn phòng Hội học sinh trường trung học Tinh Hoa.

Bốp!

“Luu! Hải! Hê hê hê! Hôm qua tôi đã xử đẹp được con vịt bâu si đầu trường Đức Nhã rồi. Nghĩ lại thầy đã ghê.”

Chuông nghỉ trưa vừa vang lên, cánh cửa gỗ được chạm khắc tinh xảo, vừa dày vừa nặng trĩu của văn phòng Hội học sinh trường Tinh Hoa bị ai đó đá tung ra. Tiêu Nham Phong hai tay dứt túi quần, bô la bô lô như cái loa phóng thanh, lao vút vào.

Be bé cái miệng thôi, Luu đang ngủ trưa ở phòng trong đây.” Văn Chấn Hải vấp chéo chân gỗ nhìn xem báo trên chiếc sofa, ngược đầu lên ra hiệu với Tiêu Nham Phong.

Tiêu Nham Phong cụt hứng gãi gãi đầu, sau đó ghé ch chân gỗ nhìn vào chiếc bàn khắc hoa giữa phòng. Cậu ta tiện tay lật mấy cuốn tạp chí về tài chính và thời sự trên bàn, rồi bĩu môi:

“Hải, chẳng hiểu sao cậu lại thích xem mấy thứ chán ngắt này nhỉ?”

“...” Nghe thầy Tiêu Nham Phong nói thế, Văn Chấn Hải ngược mắt lên lườm hấn, rồi lại cúi xuống xem, miệng nói: “Đầu đầu t như cậu thì làm sao mà hiểu nổi. Nhưng tôi cảnh báo cậu trước, điem

cuối kì này nếu cậu vẫn không tiến bộ tẹo nào, tôi đã hứa với bố cậu, sẽ không tha cho cậu đâu.”

Đình!

Thấy đôi mắt thường ngày trầm tĩnh của Văn Chấn Hải bỗng loé lên một tia sáng lạnh như băng, Tiêu Nham Phong khẽ hít một hơi dài. “Con lô c” Tinh Hoa mọi khi huênh hoang, oai phong như một con hổ bỗng chốc biến thành con cún vậy đuôi nính nọt.

“Đúng rồi, Hàn Thu Dạ bên trường Đức Nhã ban nãy có tới tìm tôi, vụ cậu chụp ảnh rồi in thành poster, Lưu cũng biết rồi!” Văn Chấn Hải chậm rãi nói, “Đội thủ quá kém, Lưu nói cậu không cần phải giở mấy trò đó ra.”

“Hi hi hi! Tôi biết rồi! À, Hải nè!” Tiêu Nham Phong vội vã đổi chủ đề, “Tôi đã nghĩ đi nghĩ lại kĩ lắm rồi. Tôi sẽ tham gia ngày hội Trùng Dương. Đến lúc đấy, Lưu cũng tới chứ?”

“Lưu đương nhiên không đi rồi. Còn cậu...” Văn Chấn Hải lại ngược đầu lên, nhìn mĩa mai, “Tôi khuyên cậu đừng đi thì hơn, không lại mất mặt thì khỏ.”

“Này, ý cậu là sao? Xem thường tôi nó vừa thôi!” Lời nói của Chấn Hải như một xô nước đá tạt vào người Nham Phong. Mặt hấn đỏ bừng, gắ t à m lên.

“Hải... Cứ để Phong đi đi...” Đột nhiên, một giọng nói vang như sóng biển vọng ra từ sau cánh cửa đang khép hờ.

“Lưu... Cậu dậy rồi à?” Văn Chấn Hải đưa đầu nhìn cánh cửa gỗ mở toang, sau đó ánh mắt sắc như dao cạo hướng về phía Tiêu Nham Phong: “Đã bảo cậu bé mờ m thôi cơ mà!”

“Um...” Tiêu Nham Phong biế t mình sai, gãi đầ u liên tục, sau đó không nói năng gì nữa.

“Không sao...” Tiế ng nói trong cánh cửa lại vang lên, “Ngày tề t Trùng Dương... có khi lại rấ t vui đầ y!”

Sau giờ nghỉ trưa, ánh mặt trời đùng đỉnh xuyên qua đám mây mỏng manh, lắ c lu thân hình như quả câ u lửa. Cả bầ u trời như được phe phẩy bởi bầ u không khí dịu dàng, mát lành.

Một chàng trai mặc đồ đen, đầ u đội mũ lưới trai, đeo chiế c kính mát che đế n nửa bộ mặt, tay trái đưa lên đưa xuố ng lon coca cola màu đỏ, tay phải thọc vào túi quầ n, trông như minh tinh xuố ng phố . Cậu ta lững thững đi theo con đường bê tông rộng rãi thẳng tắ p về phía cổng chính của Liên minh Tinh Hoa. Những người nhìn thấ y cậu ta đầ u như bị bỏ bùa mê, ngó người ra nhìn chắ m chắ m mãi không thôi.

Một lát sau, cả con đường chỉ có bóng dáng nam sinh nọ như toả ánh hào quang, còn lại tắ t cả cảnh sắ c và mọi người xung quanh đầ u bị lu mờ hế t.

Một cô gái mặc đồ ng phục xanh lục trường Đức Nhã đứng ngay trên đường, vừa nhìn thấ y nam sinh nọ, hai bím tóc bỗng dựng đứng lên như hai cái dây sắ t:

“Thời Tuân! Hai tiế ng rồ i đầ y! Cậu bắ t tôi đọi hai tiế ng rồ i đầ y!”

“A ha ha ha! Xin lỗi, xin lỗi! Hôm nay có tiế t thể dục, mải đầ u bóng rổ với bạn nên tôi quên bếng mắ t buổi hẹn của chúng ta.” Thời Tuân cười tỏ vẻ hớ i hận, giơ hai tay lên, “Lúc giờ nghỉ, mọi người mua giúp cho tôi bịch lạc rang, nên tôi mới nhớ tới bé. Mà bé Củ Lạc này, bé đọi lâu thế cơ à? Í ! Vui thật, sao trên đầ u bé lại mọc lá thế kia?”

“Cậu... Tên... tên... ché t bằ m này!” Lạc Tiểu Liên nỏi đỏa vung tay lên, phủi nhữnđ chiế c lá rơi trên đầ u do đứnđ đỏi lâu dưới bóng cây, rồ i trứnđ mắ t nhìn nam sinh mặc áo đen, “Là cậu tự đề ñhị gặ, cuố i cùng lại quên bẻnđ mắ t là sao hả? Chưa gặ đứa nào mặt dày như cậu.”

“Ồ, bé Củ Lạc...” Thời Tuân hoàn toàn không đề m xĩa gì đề n con giậ nứ t trời của Tiểu Liên, anh chàng đứa tay vuồ t vuồ t cằ m, “Nghे nói sáng nay bé đứợc lên poster à? Kinh thật, giờ là người nỏi tiể nđ của trứnđ Đức Nhằ cơ đầ y!”

“Cậu... sao cậu biể t? Nỏi tiể nđ cái gì?...” Không ngờ Thời Tuân học ở bên trứnđ Tỉnh Hoa mà cũng biể t chuyệ n mắ t mặt đỏ, mặt Lạc Tiểu Liên bỗng trắ nđ bẻch ra như bị quét vôi. Rồ i bỗng nhớ ra chuyệ n gì đỏ, cô nỏi giậ ñùng ñùng, “Cậu đứnđ tới để mĩa mai tôi đầ y à? Xin lỗi nhề! Tôi còn có việ c khác để làm, không có thời gian đứnđ nghe đầ u...”

“Đỏi đầ !” Thời Tuân túm lầ y cổ áo Lạc Tiểu Liên, sau đỏ cười ngoác miệ nđ như con mèo vồ đứợc chuồ t nhắ t, “Thế bé Củ Lạc không muồ n trả đứa sao? Ngay cả tên Tiểu Nham Phong đầ u tỏ quạ còn xử không xong, thế mà đỏi đắ nđ bại Giang Sóc Lưu.”

“Sao không đứợc?” Lạc Tiểu Liên mở mắ t trứnđ trứnđ nhìn Thời Tuân đắ nđ cọt nhằ. Cô hít một hơi sâu, “Nhưng làm thế nào mới có thể đắ nđ bại Tiểu Nham Phong, hạ đỏ ván Giang Sóc Lưu bây giờ?”

“Hơ hơ... Thế thì đề n Lễ hội Văn hóa Mùa thu của trứnđ cô gắ nđ lên!” Nói đỏạn, Thời Tuân vồ vai Tiểu Liên, rồ i đi về phía con đườ nđ đỏ i điệ n.

“Này... cậu đi đầ u vậy?” Lạc Tiểu Liên như bị ngọn lửa khao khát báo thù thiểu đỏ t, vừa kịp đứnđ thầ n đầ gào to lên.

“Đi về đi!... Điêu muôn nói tôi đã nói hết rồi. Buổi hẹn coi như kết thúc ở đây!” Thời Tuân quay đầu lại, cười rạo rỡ nhìn Tiểu Liên, sau đó tiếp tục bước về phía trước.

Gì cơ? Lạc Tiểu Liên không tin nổi vào tai mình. Mình đợi hấn ta hai tiếng đồng hồ mà chỉ để nghe mấy câu này sao?

Mình thế sẽ không bao giờ gặp mặt thằng cha cà chón này nữa! Hừ!

Tiếng chuông báo tan học vang lên một hồi dài, cả Liên minh Tinh Hoa không còn ồn ã như buổi sáng, ngọn gió chiều ảm áp nhẹ nhàng thổi qua Bạch Lĩnh. Những cành anh đào đã qua mùa nở hoa khẽ đung đưa trong gió, phát ra tiếng kêu xào xạc.

“Hất xì! Hất xì!”

Núi Bạch Lĩnh, khoảng không gian giữa trường Đức Nhã và Tinh Hoa, bỗng vang lên tiếng hất xì hơi liên tục.

Trên đỉnh núi, một phiến đá màu tro xám giống như chiếc ghế tựa dành cho hai người ngồi. Lạc Tiểu Liên đang hai tay chống cằm, ngồi phía trên Hàn Thu Dạ, lặng lẽ nhìn vườn trường Tinh Hoa và Đức Nhã dưới chân Bạch Lĩnh.

Thầy Lạc Tiểu Liên đột nhiên hất hơi, Hàn Thu Dạ lo lắng quay đầu lại, rút trong túi áo ra một chiếc khăn mùi xoa gấp gọn gàng.

“Lạc Tiểu Liên, em có bị sao không? Cằm lầy này, trên núi gió to lắm đấy!”

“Ồ... Cảm ơn anh!” Tại buổi trưa đứng đợi Thời Tuân cả hai tiếng đồng hồ trước gió lạnh nên Lạc Tiểu Liên bị sổ mũi. Tiểu Liên đón lấy chiếc khăn mùi xoa mềm mại từ tay Hàn Thu Dạ. Cô khẽ khịt mũi, mùi thơm dịu dịu của hoa sen bay tới cánh mũi. Tâm hồn Tiểu

Liên như được thanh lọc, tắ m trong cơn gió mang theo mùi hoa sen thơm ngát.

“Không ngờ lại gặp anh ở đây. Vụ tắ m *poster* đó... em xin lỗi...” Lạc Tiểu Liên chợt nhớ tới tờ *poster* dán trên bảng thông báo, ngại ngùng nói.

“Em không câ`n áy náy đâu!” Hàn Thu Dạ mỉm cười, những lọn tóc khê bay bay trong gió thu mát lạnh, “Cô bé nà cũg tò mò mà!”

Cô bé?...

Anh áy hơn mình có một lớp, mình chỉ kém anh áy một tuổi thôi mà...

Đầ u Lạc Tiểu Liên đột ngột tồ i sầ m như trời sắ p bão. Cô buồ n bã thờ dài thườn thượt, vò chiề c khăn mùi xoa màu lam trong tay. Những bọt khí của nỗi thắ t vọng và bắ t mắ n như sôi sùng sục trong lòng.

Vù vù vù!

Lại có ngọn gió mát rượi thổi tới, rùng cây anh đào cách đó không xa đung đưa trong gió. Trên thảm cỏ đã nở đầ y những bông cúc tí xíu màu trắ ng khiề n cả núi Bạch Lĩnh như được nhuộm màu trắ ng xóa.

Lát sau, Tiểu Liên hơi nghiêng mặt, liề c trộm Hàn Thu Dạ.

Mặc dù vừa có chút bực mình vì bị coi là con nít...

Nhưng... Tiểu Liên vẫn muồ n lặ g lẽ quan sát Hàn Thu Dạ...

Lúc này, Hàn Thu Dạ ở khoảng cách rắ t gầ n với cô, đôi mắ t sáng như sao, khoe miệng hơi nhề ch lên như đang hồ i tưởng việc gì đó. Cả người anh như tỏa ra ánh sáng xa xắ m. Mái tóc mượt như

nhưng khiến con gái cũng phải ghen tị bay bay trong gió, còn cả mùi sen thơm dịu dịu khiến trái tim ai cũng phải rung động...

“Tiểu Liên?...”

“Á!... Ồ ha ha ha! Anh... anh ơi, cái khăn này thơm thật! Khăn mùi xoa của anh... xịt nước hoa à?”

Lạc Tiểu Liên cứ nhìn đăm đăm đuối, mãi tới khi Hàn Thu Dạ gọi tên mình, cô mới kịp định thần. Tiểu Liên cười trừ, hốt hoảng đánh trống lảng, gãi gãi đầu, mặt thì đỏ hơn cả ruột dưa hấu.

Nhìn thấy điệu bộ bối rối của Lạc Tiểu Liên, Hàn Thu Dạ lại nở nụ cười dịu dàng tựa như chiếc lông vũ phe phẩy.

“Ừ, bởi vì thích mùi hương này nên anh có xịt một chút lên khăn... Con trai làm thế cũng không kì cục lắm đúng không em?”

“Hả? Đương... đương nhiên rồi!” Lạc Tiểu Liên vội vàng lắc lắc đầu, “Không hề kì cục chút nào. Mùi hương này rất hợp với anh mà. Nhưng mùi hương này... giống mùi của hoa sen...”

“Ừm, đúng thế!” Hàn Thu Dạ cười mỉm mỉm, giơ tay ra xoa xoa đầu Tiểu Liên, “Tên của em cũng có chữ ‘Liên’, nghĩa là sen nhỉ?”

Nghe thấy Hàn Thu Dạ nói thế, Lạc Tiểu Liên cố gắng lắm mới giữ được bình tĩnh, giờ hai má lại đỏ lựng lên như trái cà chua chín, tim đập thành thịch, nảy lên nảy xuống như sắp rớt ra ngoài đến nơi.

“Vâng... vâng, cảm ơn anh đã dẫn em lên núi thăm dò đường đi của cuộc thi Tết Trùng Dương” Tiểu Liên không muốn Hàn Thu Dạ nhìn thấy biểu hiện bất thường của mình. Cô cố lên cao giọng, chuyên chú đề câu chuyện vừa nãy, trên trán mồ hôi chảy tong tỏng, “Tết Trùng Dương có quy định gì không anh?”

“Có đấ y!” Hàn Thu Dạ gậ đầ u, “Các trường quy định phải thi đấ u theo nhóm, nghĩa là em phải tìm hai đầ ng đội nữa mới được tham gia.”

“Í? Phải có hai đầ ng đội à? Thê ... có yêu câ u chọn lựa gì nữa không ạ?” Lạc Tiểu Liên tròn xoe hai mắ t, vội vàng gặ hỏi.

“Đầ ng đội phải bằ ng tuổi em, nhưng có thể học khác lớp. Ngoài ra không còn yêu câ u gì khác.”

“Ừm, em hiểu rồ i.” Lạc Tiểu Liên gậ đầ u dứt khoát, hai mắ t sáng quắ c lên, “Đúng rồ i, anh Hàn Dạ Thu này, anh có biế t tề t Trùng Dương sẽ thi những gì không?”

“Ha ha ha, Tiểu Liên à! Xem ra em rấ t quyế t tâm giành giải trong cuộc thi này nhi?” Thầ y mắ t Tiểu Liên sáng như sao, Hàn Dạ Thu không nhìn được, cười phá lên, “Tề t Trùng Dương thường có ba hạng mục thi đấ u: thi trèo núi, thi đố i thơ, còn cả thi khiêu vũ hữu nghị nữa.”

“Thi khiêu vũ?” Nghe thầ y hạng mục cuố i cùng, Lạc Tiểu Liên mặt mày dằ m chiêu, thộn ra không hiểu, “Thi leo núi và đố i thơ thì em hiểu rồ i nhưng thi khiêu vũ... thì để làm gì nhi?”

“Anh cũng không rõ nữa... Chắ c là muố n kiểm tra năng lực giao tiế p xã hội của các học sinh!” Hàn Thu Dạ nhắ n trả lời: “Bởi vì thi khiêu vũ hữu nghị có ba phầ n, phầ n một là khiêu vũ do bạn nữ mời, phầ n hai là khiêu vũ do bạn nam mời, và cuố i cùng là khiêu vũ tự do.”

“Trời đấ t! Sao mà lắ m phầ n thê ?... Nghe rắ c rồ i quá đi.” Nghe Hàn Thu Dạ giải thích, Lạc Tiểu Liên giố ng như chú cún ve vậ đuôi, buộ t miệng lắ m bắ m.

“Ha ha ha, các nữ sinh khác lại không nghĩ vậy đâu.” Nói đến đây, hai bàn tay Hàn Thu Dạ đan vào nhau, rồi quay đầu lại lặng lẽ nhìn Lạc Tiểu Liên, “Vì thế khiêu vũ hữu nghị tết Trùng Dương còn được các học sinh gán cho cái tên khác, đó là khiêu vũ cô u Hi Tước. Trong buổi khiêu vũ sẽ quen biết thêm rất nhiều người, thậm chí là học sinh của trường khác.”

“Quen biết thêm học sinh của trường khác... Nói như vậy là... em có cơ hội gặp mặt Giang Sóc Lưu ạ?”

Nghĩ tới đây, người Tiểu Liên hùng hực khí thế như ngọn lửa bốc lên ngàn ngọn.

“Đúng thế, khiêu vũ cô u Hi Tước kết thúc bằng nghi lễ trao hoa cúc.”

“Nghi lễ trao hoa cúc á?”

“Ừ!” Hàn Thu Dạ cười tươi gật đầu, “Vì tất cả học sinh tham gia đều gửi một bông cúc trước ngực. Sau khi khúc nhạc kết thúc, thì chúng ta có thể trao hoa cúc của mình cho người mà mình muốn làm quen hay người mình thích. Nói một cách đơn giản, nó giống như tặng kẹo sô cô la trong ngày lễ Valentine ấy.”

“Í? Lại còn nghi thức đó sao? Thế thì...” Chẳng biết tại sao, nghe Hàn Thu Dạ giải thích, Lạc Tiểu Liên bỗng thấy căng thẳng, cô khẽ hít một hơi sâu.

Trao hoa cúc ư?... Không biết lúc đó anh Hàn Thu Dạ sẽ trao hoa cúc cho ai nhỉ?...

Nghĩ tới đây, Tiểu Liên thấp thỏm trong lòng rồi ngược mắt lên, khẽ liếc trộm Hàn Thu Dạ.

Hàn Thu Dạ dường như nhận ra điều gì đó, nụ cười trên khuôn mặt như hạt sương đêm được mặt trời chiếu rọi, lung linh mà thanh khiết.

Đột nhiên, Hàn Thu Dạ sững người ra một lúc, sau đó khẽ mỉm cười, “Tiểu Liên, anh thấy... hay là em và Thẩm Tuyết Trì lập thành một đội, tìm thêm một người nữa có khả năng, chắc chắn sẽ thắng thôi.”

Cùng Thẩm Tuyết Trì lập thành một đội?

Lạc Tiểu Liên bỗng giật thót mình, từ trước tới giờ mình và Thẩm Tuyết Trì ghét nhau như chó với mèo, lập thành một đội khác nào lấy dao kê vào cổ...

“Người thông minh là người biết hợp tác với người khác, dắt tay nhau chiến thắng cùng đôi tử. Làm được điều đó mới có ý nghĩa.” Hàn Thu Dạ dường như cảm nhận được sự do dự của Lạc Tiểu Liên, dịu dàng nhìn về phía cô, sau đó nói rành rọt từng câu từng chữ.

“Anh à, em hiểu rồi!” Lời nói của Hàn Thu Dạ khiến Lạc Tiểu Liên vui vẻ hoạt bát hẳn lên. Cô cảm động nhìn Hàn Thu Dạ, sau đó rút trong túi ra một cái gói đã chuẩn bị từ rất lâu, đưa cho anh.

“Anh Hàn Thu Dạ... Cảm ơn anh đã giúp em. Lần thi đấu này em nhất định sẽ nỗ lực hết mình. Đây là bước đi đầu tiên để em đánh bại Giang Sóc Lưu. Đây là bánh quy hình thỏ em làm, anh ăn thử xem sao!”

“Chà... Trông ngon quá nhỉ!” Hàn Thu Dạ lặng người đi một lúc rồi cười tươi rói, nhận lấy gói bánh quy. Đột nhiên, anh có chút phân vân rồi khẽ khàng hỏi: “Đúng rồi, Tiểu Liên, có một việc anh

muôn hỏi em, tại sao em lại nhất định muốn đánh bại Giang Sóc Lưu?”

“Bởi vì em muốn trở thành học sinh xuất sắc nhất Liên minh Tinh Hoa.” Nhắc đến chuyện này, mắt Lạc Tiểu Liên bỗng long lanh như hạt sương sa, hai tròng mắt lấp lánh nhìn thẳng Hàn Thu Dạ, “Giang Sóc Lưu là ứng cử viên số một cho ngôi Vương, nên ai đánh bại cậu ta, sẽ trở thành học sinh ưu tú nhất Liên minh. Cậu ta tạm thời là đích cuối cùng trong quãng đời học sinh trung học của em đấy. Hê hê hê hê...”

“Tạm thời là đích cuối cùng? Ha ha ha, hóa ra là vậy...” Hàn Thu Dạ bỗng hiểu ra, mỉm cười cắt ngang những suy nghĩ mông lung của Tiểu Liên, “Em đúng là một cô gái ngoan cố...”

“Đương nhiên!” Lạc Tiểu Liên tự tin ra mặt, mũi vênh lên trời, đã có ý nói, “Ngày nào chưa thực hiện được lí tưởng của mình, em quyết không bỏ cuộc đâu.”

Thấy bộ dạng hí hửng của Tiểu Liên, Hàn Thu Dạ chỉ mỉm cười lắc đầu, rồi nhìn lên bầu trời cao lồng lộng, lầm bầm tự nói với mình điếu gì đó: “Nếu vậy... đời thù của em thật hạnh phúc...”

“Ừa? Hạnh phúc á? Tại sao cơ?” Lạc Tiểu Liên ngơ ngác nhìn Hàn Thu Dạ, ánh mắt cô trong veo.

“Vì sự ngoan cố của em đấy!” Hàn Thu Dạ vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, nhưng tiếng nói có vẻ hơi buồn rầu, “Nếu một người luôn luôn ở trong tim người khác... thì đó cũng là niềm hạnh phúc. Mặc dù anh là Vương của làng công tháp trước, nhưng đáng tiếc... anh không thể trở thành một người hạnh phúc như thế.”

“Ồ... Anh... anh? Ý em không phải vậy... Ý em là... là... em...” Nghe Hàn Thu Dạ nói vậy, Lạc Tiểu Liên mặt đỏ tía tai. Cả đầu như một cái

nồi đun nóng bỏng, xì khói liên tục. Cô cố gắng hoa chân múa tay giải thích nhưng không thể nào nói ra được, lưỡi như bị lú lại.

“Ha ha ha ha!” Thấy bộ dạng cuống quýt của Tiểu Liên, Hàn Thu Dạ giơ tay lên khẽ vỗ vào đầu cô, “Tiểu Liên, em đáng yêu lắm! Giống như một cô gái nhỏ đáng yêu.”

“Cô gái nhỏ?”

Hic hic... Thế là xong! Xem ra mình chẳng còn chút hi vọng nào nữa rồi...

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên bỗng cảm thấy đau lòng, vừa rồi rõ ràng bầu trời còn sáng trong không một gợn mây, thế mà chỉ trong chốc lát đã âm u như muốn mưa.

Dường như cảm nhận được tâm trạng thất vọng nào nề của Tiểu Liên, Hàn Thu Dạ mỉm cười, dịu dàng vuốt tóc Tiểu Liên.

“Tiểu Liên, thực ra anh rất ngưỡng mộ... vì em có cái đích để phấn đấu...”

“O... Ừm!” Lạc Tiểu Liên cố gắng gượng che đậy buồn bã, khuôn mặt cố làm ra vẻ vui tươi, mỉm cười rạng rỡ, “Bởi vì em là người nếu không có mục tiêu rõ ràng thì không thể phấn đấu được. Đúng rồi, thế... mục tiêu của anh bây giờ là gì?”

“Anh ư?...” Nghe câu hỏi đột ngột của Lạc Tiểu Liên, Hàn Thu Dạ cúi đầu suy tư, sau đó thở dài, ánh mắt buồn bã nhìn lên nền trời trong xanh, tiếng nói khe khẽ như tự nói với chính mình, “Đích đến của anh sao?...”

Thấy Hàn Thu Dạ dờ dẩn như người mất hồn, Lạc Tiểu Liên cảm thấy tim mình như bị kim châm, trong lòng trào dâng một nỗi đau không nói nên lời.

Tiểu Liên nhìn theo ánh mắt của Hàn Thu Dạ, ngấm bả̀u trời vô định mà trong lòng chua chát.

Lẽ nào mình nói sai gì sao? Có lẽ... có lẽ đích đén của anh ấy là nơi mà mình chưa từng nghĩ tới...

Hộc! Hộc! Hộc!

Nửa tiế`ng sau, Lạc Tiểu Liên và Hàn Thu Dạ rời khỏi đỉnh núi Bạch Lĩnh, người trước, người sau chạy đén lưng chừng núi.

“Anh ơi, chỉ còn mười phút nữa là tới giờ tự học rồi. Chúng ta muộn mất.” Đén ngã rẽ của đường, Lạc Tiểu Liên hai tay chố`ng đầ`u gồ`i, khom người thờ` gắ`p sau lưng Hàn Thu Dạ.

Hàn Thu Dạ liế`c nhìn đầ`ng hồ` trên tay, sau đó ngược đầ`u hướng về` con đường nhỏ bên trái ngã rẽ, lặng người đi chố`c lát.

“Tiểu Liên, chúng ta đi đường tắt có lẽ sẽ nhanh hơn đầ`y.”

“Vâng!”

Thế` là Hàn Thu Dạ dẫn Tiểu Liên đi men theo con đường bên trái lát đá màu xanh.

Con đường nhỏ rấ`t hẹp, chỉ đủ cho một người đi, cây đại mộc um tùm, bò chắ`ng chịt xung quanh đường.

Nhưng hai người đã nhanh chóng vượt qua con đường rậm rạp đầ`y cây cỏ bụi rậm ấy, rồi bước lên một chỗ không rộng lắm. Đứng trên đó nhìn xuố`ng có thể thấy toà nhà giảng đường của trường Đức Nhã.

“Tiểu Liên, chúng ta chạy nào.”

“Vâng!”

Lạc Tiểu Liên nhanh chân bước sau Hàn Thu Dạ, men theo con đường đó về phía trước. Nhưng vừa mới nhấc chân lên thì cô giẫm phải cái gì đó, suýt nữa trượt chân ngã chổng gọng.

“Cẩn thận!” Khi Lạc Tiểu Liên sắp sửa ngã lăn quay ra đất thì Hàn Thu Dạ nhanh như một mũi tên, giơ tay ra, đỡ được cô trong không trung.

“Anh...” Lạc Tiểu Liên ngại ngùng nhìn Hàn Thu Dạ, nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch trong lòng ngực.

“Cẩn thận chút!” Hàn Thu Dạ nhẹ nhàng đỡ lấy vai Tiểu Liên, giữ cho cô đứng vững, rồi giơ tay ra lịch thiệp như mời khiêu vũ, “Nào! Sắp muộn giờ học rồi, chúng ta phải nắm tay chạy mới kịp về trường.”

“O?...” Lạc Tiểu Liên sững sờ nhìn đôi mắt dịu dàng như nước hồ thu của Hàn Thu Dạ, sau đó nhìn trân trân vào bàn tay trắng hồng không chút vết...

Làm thế nào đây? Cả người mình không cử động được, cứ như bị người khác thôi miên vậy...

Lạc Tiểu Liên, sao mày lại thế này? Bị hớp hồn ngay trước mặt anh à? Anh à? mà biết, chắc sẽ coi thường mày lắm.

Không sao, không sao... Chính anh à? muốn thế đấy chứ! Không chừng đây là cơ hội tốt... Hà hà hà, cứ nắm tay đi rồi tính sau.

...

Khi Lạc Tiểu Liên còn đang đầu tranh tu tưởng kịch liệt, thì bàn tay ấm áp đã nắm lấy tay cô.

Lạc Tiểu Liên kinh ngạc ngược đầu lên, bắt gặp khuôn mặt như thiên sứ không vương chút bụi trần đang hơi cúi xuống:

“Nào, chúng ta đi thôi!”

Bàn tay Hàn Thu Dạ kéo Lạc Tiểu Liên chạy cũng dịu dàng như tiếng sáo của anh ấy. Thu Dạ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, khẽ nghiêng đầu mỉm cười.

“À đúng rồi... Lúc này anh quên không nói với em, cuộc thi ngày tết Trùng Dương... gắng lên nhé!”

Làn tóc đen mượt như mực tàu nhẹ nhàng bay bay trong gió, đường nét trên khuôn mặt của Hàn Thu Dạ đẹp như một bức tranh thủy mặc...

Ôi, tim mình như đập loạn nhịp... Anh Hàn Thu Dạ...

Những lúc mình cần sức mạnh, cần sự khích lệ thì... anh ấy đều động viên mình. Dù có ngã bao nhiêu lần đi nữa, mình cũng cam tâm, mình sẽ vững vàng đứng lên bước tiếp...

Chỉ có điều, được nắm tay anh Hàn Thu Dạ thế này cứ như là đang nắm mơ, mình không biết nên làm thế nào nữa...

Trên con đường này... đích đến của chúng ta sẽ ở đâu?...

Thời gian trôi như thoi đưa, những việc xảy ra trên núi Bạch Lĩnh vẫn còn hiển hiện ngay trước mắt, thế mà thoắt cái một ngày đã lặng lẽ qua đi.

Sáng hôm sau, giờ nghỉ của tiết học đầu tiên, trong lớp 10A1 trường Đức Nhã, các học sinh túm năm tùm ba chụm đầu vào nhau, bàn tán rôm rả những chủ đề đang sôi sục.

Lạc Tiểu Liên ngồ`i im như tượng trên ghê´, nhìn lớp trưởng Trương Hình Như đang gật đầ`u lia lia, hồ` hỏi chuyện trò với hai nữ sinh khác.

Khà khà khà... Đồ`ng đội cùng tham gia cuộc thi tể`t Trùng Dương à? Người đầ`u tiên mình nghĩ tới là lớp trưởng Hình Như. Hình Như học hành giỏi giang, lại có duyên, sô`ng hòa đồ`ng với mọi người, tuy hơi nhát gan một chút... Nhưng điểm này mình có thể bù đắ`p được, điề`u quan trọng là...

“Hình Như, tớ muố`n mời cậu tham gia thi đầ`u trong cuộc thi tể`t Trùng Dương? Cậu đồ`ng ý làm đồ`ng đội của tớ nhé!”

Một giây sau, Lạc Tiểu Liên đã lù lù xuấ`t hiện nhanh như tia chớp trước mặt Trương Hình Như. Cô chẳng vòng vo tam quốc gì mà đi thẳng vào vấ`n đề` luôn.

“Ừ, được thôi!” Hình Như thoải mái gật đầ`u đồ`ng ý, “Lầ`n trước thi đầ`u bóng, tại tớ nên bọn mình mới bị thua, cậu phải gánh hế`t trách nhiệm thay cho tớ. Lầ`n này tớ sẽ cô` gắ`ng hế`t sức.”

“Ừ, cứ vậy nhé!”

Khà khà khà! Chỉ mấ`t có ba giây đã thuyế`t phục xong đâu đó! Trương Hình Như là người đầ`u tiên được chọn làm đồ`ng đội của mình. Không ngờ suôn sẻ thật!

Có điề`u chỉ có Hình Như thì vẫn chưa đủ, nế`u muố`n thắ`ng trong cuộc thi, phải chèo kéo thêm một người nữa.

Người đó chính là...

Lạc Tiểu Liên tính toán như gạt bàn tính trong đầ`u, rô`i hào hứng nhìn Thẩm Tuyế`t Trì đang ngồ`i lúi húi viế`t vẽ cái gì đó một mình, ánh mắ`t bỗng lóe lên một tia sáng.

“Thẩm Tuyết Trì, gần đây chỉ số người ủng hộ cậu trên diễn đàn tăng điem liên tiếp. Cậu giỏi quá. Cậu có thể...”

Cách này không ổn rồi!

Một phút sau, Lạc Tiểu Liên tí tởn chạy ngay tới chỗ Thẩm Tuyết Trì. Nhưng không đợi cho cô kịp nói hết câu, Thẩm Tuyết Trì ném cái nhìn như điện giật về phía Tiểu Liên. Trông thấy ánh mắt sắc như dao cạo đó, Tiểu Liên sợ toát mồ hôi hột.

Có điê u... Mình đã sớm lường trước được kết quả này.

Thầy Thẩm Tuyết Trì tiếp tục vui đùa viết loã ng ngoài trên quyển vở, Lạc Tiểu Liên cười thàm trong lòng.

Xoạt!

Lạc Tiểu Liên rút sau lưng ra một cuốn sách dày cộp, đặt bịch một nhát trước mặt Tuyết Trì, rồi như chó sói nhìn thấy cô bé quàng khăn đỏ, cười nhe cả hàm răng trắng như quảng cáo Close up, sau đó cô làm vẻ thàm bí.

“Hi hi hi... Thẩm Tuyết Trì, cậu xem này, đây là cuốn *Truyện thuyết Trung Hoa cổ đại toàn tập* tớ mượn của bạn, cuốn này có hơn ba trăm truyện thuyết đầy đủ. Giờ cậu có ra hàng mua thì cũng hết sạch rồi. Thích thì tớ cho cậu mượn!”

Nghe Lạc Tiểu Liên nói vậy, mắt Thẩm Tuyết Trì sáng bừng lên, nhìn đăm đăm cuốn sách trong tay Tiểu Liên. Nhưng thoắt cái, đôi mắt ấy như ngọn nến bị thổi tắt ngóm. Tuyết Trì thò tay vào ngăn bàn, xoạt một cái lôi ra cuốn sách dày gáp đôi Thàm thoại phương Tây đặt ngay lên bàn, sau đó đứng đưng quay lại nhìn Tiểu Liên.

“A... Ha ha ha! Ha ha ha! Thế... thế à?...”

U hu... Định cho nhỏ ta mượn sách để bắt mỗi quen biết, không ngờ lại thảm bại quay về. Nhưng mình không được bỏ cuộc nhanh thế.

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên im lặng đặt cuốn sách trong tay xuống bàn, nhòm vào tập vở Thảm Tuyệt Trì đang viết.

Con nhỏ Thảm Tuyệt Trì này cứ thích viết viết vẽ vẽ, chắc là mê viết văn lắm đây... Lần trước có bài tản văn nói rằng, người mê viết văn thường thích bàn luận về truyện mình viết lắm. Tiết trước thầy vừa cho bài tập về nhà với chủ đề “Bạn của tôi”, nếu mình mà xem được bài nhỏ ta viết thì... Hê hê hê hê...

Mắt Tiểu Liên bỗng sáng long lanh như sương sa.

“Thảm Tuyệt Trì, bài văn của cậu chắc hay lắm. Vì tớ thấy những người thích đọc truyện thường giỏi văn.”

Nghe thầy câu nói đó của Lạc Tiểu Liên, đôi mắt vốn không hề có chút gợn sóng bỗng lấp lánh, phát ra những tia sáng khó hiểu. Đôi tay che kín tập vở bỗng hơi nới ra.

A ha! Có hiệu quả rồi đây! Hay thật!

Thầy phản ứng của Thảm Tuyệt Trì, Lạc Tiểu Liên mừng quýnh như vớ được vàng. Cô vội vàng ngó vào cuốn vở bài tập của Thảm Tuyệt Trì.

Bạn tôi

Bầu trời vốn xanh,

xanh thăm thẳm

Mây trắng hiên hòa,

*trắ ng như bông
Hoa kia sắ c thắ m,
như máu thắ m
Cỏ cây xanh rì,
biế c trời xa
Bạn bè sắ ng khác,
khác xa ta.*

“ ... ”

Đây... đây là thơ hay văn vậy trời?

Tiểu Liên nhìn vào câu từ trên cuố n vở của Thắ m Tuyế t Trì, đầ u óc trắ ng rồ ng, đờ người ra mắ t mắ y phút như một chiế c máy tính bị treo.

Đây... đây mà là bài tập làm văn của thiên tài sắ m một trường Đứ c Nhã sao?... Nên nói là quá cá tính hay là...

“ ... ” Phát hiện ra Tiểu Liên chắ m chắ m nhìn vở bài tập của mình, Thắ m Tuyế t Trì háo hức chờ đờ i, hơi nghiê ng đầ u như muố n nhìn rõ nét mặt Tiểu Liên.

O... Thắ m Tuyế t Trì đầ ng muố n mình bình luận một câu về ` bài văn đó sao?...

“Ha ha ha ha...” Tiểu Liên lắ y tay quệt ngang giọt mồ hôi to đầ ng trên trán, gắ ng trắ n tĩ nh rồ i mỉm cười, “Thắ m... Thắ m Tuyế t Trì, thực ra tôi thắ y bài văn của cậu rắ t... có cá tính. Nế u tôi nhớ không nhắ m thì nhữ ng câu văn như thế này thuộc một trường phái đặ c biệt... Đứ ng thế , hình như gọi là thể tự do, rắ t có ngụ ý.”

Nghe thầy Tiểu Liên nói vậy, Thẩm Tuyết Trì đã c ý khẽ nghiêng người về phía trước, ánh mắt bỗng lóe lên một tia sáng.

Lúc Thẩm Tuyết Trì quay đầu suy tư gì đó, bàn tay che chặt cuốn vở lại nhích sang một bên...

Hơ hơ hơ hơ... Hình như Thẩm Tuyết Trì rất thích câu bình luận ban nãy của mình...

Có điề u đây mới là bắt đầu thôi! Chỉ cần mình tiếp tục khen bài văn của Thẩm Tuyết Trì, chắc chắn sẽ có cơ hội trở thành bạn của nhỏ ta. Nói chung ai mà chả muốn tác phẩm của mình được người khác nhìn nhận.

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên vui như mở cờ trong bụng, tiếp tục nhìn những dòng chữ tiếp theo trên cuốn vở.

Bạn tôi

Hành khất là gì hỏi bạn ơi?

Là đàn cá nhỏ thoăn thoắt bên đời.

Xe cộ, nhà lầu là sao nhỉ?

Như tép tôm bật tanh tách tức cười.

Ánh đèn nhấp nháy đang nháy múa?

Lập lòe nhoay nhoáy với đom đóm bay.

Đường đi chân bước mà hoang dại

Bước chân chóng vánh, gập gáp thay

Bạn bè như sên, nào ai biết?

Lò dò, chậm chạp, bò quanh rù rì.

Nhìn năm hàng chữ sau, mắt Lạc Tiểu Liên trợn ngược lên, não bộ vừa mới quay về trạng thái bình thường lại bị sốc đến nỗi linh kiện rơi ra loảng xoảng. Má ơi, thơ văn gì bố c mùi thum thum vậy?

Thẩm Tuyết Trì khẽ háp háy đôi mắt trong như pha lê, ánh lên ngọn lửa hiể m hoi, dường như chờ đợi Tiểu Liên tiếp tục nói.

Miệng Lạc Tiểu Liên giã n giật như bị trúng phong, trên trán mồ hôi nhỏ xuố ng thành những đường thẳng tuột như lan can. Cô má p máy môi, định nói gì đó, nhưng không thể thố t nổi nên lời...

“Ơ...”

Dâ u chấ m lửng như một đàn kiế n chuyển nhà to vật vã hiện lên trên đầ u Tiểu Liên. Ánh má t Tiểu Liên và Tuyế t Trì bỗng gặp nhau, ai cũng câm như hế n.

Không khí im lặng khó xử.

Một phút sau, Thẩm Tuyế t Trì không thể kiên nhẫn thêm được nữa. Cô gập vở lại, đứng phấ t dậy khỏi chỗ ngồ i, chán nản đi về phía cửa lớp học.

“Á! Thẩm Tuyế t Trì! Đợi tôi với!”

Thầ y Tuyế t Trì sắ p đi khuấ t, Lạc Tiểu Liên vội vàng đuổi theo hét to. Nhưng khi nhìn về phía cuố n vở bài tập đã khép lại của Thẩm Tuyế t Trì, Tiểu Liên cảm thầ y mình không còn chút sức lực nào cả, chỉ biế t đứng thờ dài ngao ngán.

Đúng là bó tay với nhỏ ta... Mình thực sự... đọc không hiểu mà.

"Haiz... Chán quá đi mất!..."

"O! Cô gái kia là..."

3
Chương

CUỘC DU HÀNH TRONG
KHU VUI CHƠI
Date in the Amusement Park

"Lạc Tiếu Liên, nơi xa xỉ thế này không
phải chỗ mày lui tới, tốt nhất nên tới
thư viện thành phố thì hơn."

[Cây trượt]

Bao nhiêu lâu rồi không có cảm giác này

Từ trên cây trượt nhìn xuống

Lúc ấy

Thấy phong cảnh của cả thế giới

Chỉ hi vọng lần sau gặp lại cậu

Tôi sẽ không bỏ rơi như thế này.

Chủ nhật, tại bến xe Đại học Tinh Hoa.

Bến xe trước cổng Đại học Tinh Hoa tảo đi khắp nơi. Ngày thường đông đúc lắm rồi, nhưng hôm nay là cuối tuần, bến xe chỉ có bốn năm hành khách xếp hàng chờ đợi xe.

Reng reng reng reng reng!

Tiếng chuông điện thoại di động đột ngột vang lên.

Một nữ sinh trung học tóc tết bím, vôi vàng cúi đầu, lật cái túi hình vuông màu trắng. Da cô gái hơi rám nắng, khuôn mặt thanh tú đỏ gay lên, trông rất hoạt bát năng nổ. Bộ váy liền màu lam không

quá mốt được là phẳng phiu, không thấy một nếp nhăn nào. Lúc sau cô móc chiếc điện thoại Nokia cũ rích trong túi ra, khẽ hít vào và thở ra một hơi thật sâu.

“A lô, anh Hàn Thu Dạ à? Em là Lạc Tiểu Liên đây!” Cô nữ sinh nhận điện thoại, đôi mắt sáng long lanh lộ ra vẻ phấn chấn.

“Tiểu Liên, anh còn vài việc chưa làm xong, có lẽ phải làm thêm khoảng hai tiếng nữa... Xin lỗi em nhé...” Đâu đây bên kia vang lên tiếng nói dụi dàng pha chút ngại ngùng.

“Anh có chuyện vẫn chưa xong ạ?” Cô gái mắt đang sáng như pha lê bỗng tối sầm lại, nhưng vẫn gắng nhếch ch khoé miệng lên cười gượng, “A, không sao ạ. Anh cứ làm việc đi!”

“Được rồi, lát nữa chúng ta gặp nhau nhé!”

Tít!

Cô gái gặp điện thoại lại, rồi thở dài thất vọng.

Thú thực là mình không hiểu nội bài văn của Thẩm Tuyết Trì. Nghĩ nát óc cũng không ra kể gì thuyết phục nhờ ta tham gia đội thi đấu hôm tết Trùng Dương, nên mình mới nhờ anh Hàn Thu Dạ xem thử bài văn độc nhất vô nhị đó.

Nhưng... anh Hàn Thu Dạ lại có việc đột xuất. Còn phải đợi hai tiếng nữa cơ à, mình biết đi đâu bây giờ?...

Nghĩ tới đây, Tiểu Liên nhìn dãy dài cửa hàng trên phố, cuối cùng ánh mắt dừng ở biển hiệu quán cà phê Joma.

“Joma à?... Cái tên nghe lãng mạn thật!...” Lạc Tiểu Liên bỗng mỉm cười, nhưng thoáng một cái ánh mắt như bị đóng băng, cô thu cái cổ rướn dài như hươu lại, rồi tự nhấc nhở bản thân: “Lạc Tiểu

Liên, nơi xa xỉ thế này không phải chỗ mày lui tới, tốt nhất nên tới thư viện thành phố thì hơn.”

“Haiz... Chán quá đi mất!...”

Lúc này, trên chiếc sofa trong quán cà phê Joma, một nam sinh đội sùm sụp mũ lưỡi trai màu trắng, cúp điện thoại, nghiêng người tựa vào tay vịn ghế sofa, thờ dãi chán nản.

Trên bàn cà phê phủ khăn màu cam, đặt một ly sinh tố xoài chỉ còn lại chút ít. Nam sinh nọ ưỡ oải để nôi chẳng buồn nhấc ngón tay lên, nghiêng nghiêng đầu ròi ngâm cái ống mút trong ly thủy tinh, phát ra tiếng rít nước ọc ọc.

Dưới cái lưỡi trai đưa dài ra là đôi mắt lim dim như con mèo lười.

Ánh mặt trời lúc quá trưa rọi qua khung cửa kính tiệm cà phê, khẽ khàng chiếu lên khuôn mặt thanh tú của chàng trai. Cậu ta ưỡ oải nhìn đám người đang đi lại ngoài khung cửa sổ và những chiếc xe ra vào bên xe buýt cách đó không xa, ánh mắt lạng lẽ có vẻ mệt mỏi...

“O? Cô gái kia là...” Đột nhiên, đôi mắt ngái ngủ bỗng sáng quắc như đèn pha, cả tâm thân đang mê mẫn như cây héo bỗng bật lên như lò xo. Chàng trai đội mũ thò đầu ra, căng mắt phẫn khích nhìn ngay về chỗ biển chờ xe buýt ở đường đô thị. Một cô gái trong bộ váy liền màu lam đang che tay trước trán để tránh ánh nắng mặt trời, ngược đầu lên như tìm kiếm gì đó.

Một lát sau, chàng trai khẽ nhếch mép cười gian xảo như mèo bắt được chuột.

Tít tít tít!

“Đã tới bên trường Đại học Tinh Hoa, mời những hành khách tới bên xuống xe ở cửa sau.”

Tiếng loa vang lên khi chiếc xe buýt chậm rãi tiến vào bến. Lạc Tiểu Liên vội vàng thọc tay vào túi tìm vé xe buýt, chuẩn bị lên xe.

Bốp!

“Ái?” Bỗng nhiên bên vai trái bị ai đó đập rất mạnh, cô quay đầu về phía đó theo phản xạ thì thấy bên phải vang lên tiếng cười khanh khách.

“Bên này cơ mà!”

Lạc Tiểu Liên sững người như bị chôn chân, rồi quay ngoắt về bên phải, một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ lọt vào tầm mắt, ánh sáng chói lòa khiến cô không tài nào mở mắt ra được.

“Bé Củ Lạc, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Chàng trai đội mũ lưỡi trai, một tay dứt túi quần, một tay giơ lên vẫy vẫy Lạc Tiểu Liên.

“Thời Tuân?” Nhìn rõ người vừa chọc ghẹo mình, mặt mũi Lạc Tiểu Liên xì xuống như đeo đá, “Thôi đi ông tướng, hôm nay tôi có chuyện quan trọng phải làm, cậu đừng có bày trò làm phiền tôi.”

“Í? Bé Củ Lạc này, chúng ta là bạn bè cơ mà! Bé đừng vô tình thế, làm vậy tôi đau lòng lắm đấy.” Thời Tuân mặt long lanh vẻ vô tội nhìn Tiểu Liên.

Sao thằng cha cà chớn này nói câu nghe sến chảy hén mà không thấy ngượng mồm nhỉ! Lại còn bày đặt giả nai.

“Hừ!” Lạc Tiểu Liên điên tiết quay đầu lại, nhấc chân định bước lên một chiếc xe buýt đỗ ngay cạnh trạm xe, “Tóm lại, ở lâu với người như cậu một giây, tôi giảm mười năm tuổi thọ mất.”

“Thế hả? Thế thì chúng ta càng phải nói chuyện rõ ràng với nhau.” Thời Tuân nhướn mày lên, bất ngờ nắm chặt lấy tay Tiểu

Liên, lời xê`nh xêch xuô`ng.

“Này, tôi với cậu còn gì để nói với nhau hả?” Lạc Tiểu Liên không thể nhẫn nhịn nổi nữa, trừng mắ`t như hung thầ`n nhìn hắ`n.

Thời Tuân nhìn đờ`ng hô` thể thao màu đen đeo trên tay, rô`i đập đập ngón tay nhảm tính: “Chẹp chẹp! Nế`u tính như thế` thì bé Củ Lạc này, bé đã ở đây với tôi gầ`n hai phút, vậy... bé bị giảm tuổi thọ hơn một nghìn năm rô`i sao?”

“Cậu...” Thời Tuân vừa dứt câu, mặt Lạc Tiểu Liên căng ra như sắ`p nổ tung, trên đầ`u xì khói đen giố`ng quả bom nguyên tử.

“Hơ hơ hơ...” Thầ`y Lạc Tiểu Liên nổi điên, Thời Tuân cười tùm tùm như nụ hoa xuân hé nở, để lộ hàm răng trắng đề`u như ngọc. Cậu chàng đột nhiên như hiểu ra điề`u gì đó, cười khì khì: “A tôi biế`t rô`i, dạo này tôi không hẹn hò với bé nên bé đổi chứ gì?”

“...”

Hừ... Bơ tên cà chớn này cho xong. Chắ`p hắ`n chỉ tổ giảm thọ. Đúng là đờ` sao chỏi, tô`t nhấ`t là tránh xa hắ`n ra...

Nghĩ đoạn, Lạc Tiểu Liên ngoa ngán xoa xoa cái đầ`u đang muố`n nổ tung, vừa quay người định rời khỏi đó, bỗng...

“Két!” Tiế`ng đóng cửa vang lên đanh như tiế`ng chặt củi.

“Thôi chề`t rô`i! Xe buýt!” Nhìn thầ`y xe buýt đóng cửa, từ từ rời khỏi bệ`n xe, Lạc Tiểu Liên trợn ngược mắ`t lên, cả người nhũn ra như con chi chi.

“Hắ`c hắ`c hắ`c! À đúng rô`i, sao bé Củ Lạc lại ở đây?” Mắ`t Thời Tuân nom rõ gian xảo. Cậu ta dứt tay vào túi quầ`n, tròn xoe mắ`t ngó nghiêng xung quanh, ra vẻ kinh ngạc gặ`ng hỏi, “Mà đã tới rô`i sao

lại lui thủi quay về` thế`?... Ai chà! Tôi biết rõ`i, chắc bé bị bạn trai cho leo cây hả?”

Bạn trai?...

Không biết tại sao, trước mắt Lạc Tiểu Liên chợt hiện ra khuôn mặt ấm áp của Hàn Thu Dạ. Cô sững người lại, mặt mày đỏ gay như quả cà chua chín, hần học liếc xéo Thời Tuân.

“Không mượn cậu quan tâm!”

“Đỏ mặt rõ`i kìa! Hơ hơ hơ! Bé Củ Lạc này, công nhận bé cũng rồi rồi thật, sắp thi thố` đến nơi rõ`i mà còn có thời gian hẹn hò.” Thời Tuân không thèm để`m xia gì đến đôi mắt hình viên đạn của Lạc Tiểu Liên, tiếp tục luyện thuyên, “Sắp tới Lễ hội Văn hóa Mùa thu rõ`i, bé không muốn hạ gục Giang Sóc Lưu sao? Giành được phần thắng trong cuộc thi này đã là bước đầu thành công đấy.”

“Cậu đừng có mà nhúng mũi vào! Việc của tôi, tôi tự lo.” Lạc Tiểu Liên nhú mày, lè lưỡi lêu lêu Thời Tuân, đôi mắt sắc như dao nhìn thẳng khuôn mặt nhăn nhó của hã`n.

“A! Đúng rõ`i!” Mắt Thời Tuân đột nhiên loé sáng, nắ`m hai bím tóc của Tiểu Liên lắ`c lắ`c, “Bé Củ Lạc, hiế`m khi tôi có thời gian rồi, hôm nay bé lại bị bạn trai đá... Hay là để` tôi tập huấ`n cấp` tô`c Lễ hội Văn hóa Mùa thu cho bé nhé.”

“Grừ! Ai bị bạn trai đá hả?” Nghe thắ`y Thời Tuân nói vậy, Lạc Tiểu Liên tức muố`n nổ` đom đóm mắt, nhưng vẫn cô`nín`nịn, tò mò hỏi Thời Tuân: “Tập huấ`n gì vậy?...”

Thời Tuân hào hứng nháy mắt: “Cứ tin tôi đi, đây là bí kíp có một không hai của tôi đó! Đi nào.”

“O...”

Khu vui chơi Hoan Hi vào ngày chủ nhật chật cứng người. Vì đây là khu vui chơi lớn nhất thành phố Tỉnh Hoa, thêm vào đó không khí trời thu mát mẻ, nên rất nhiều người tới đây tụ tập.

Vòng xe bắt mắt đang quay tròn nom cực kì romantic, những chiếc cáp treo vượt núi đủ màu sắc đang lao về phía mây xa xa, những chiếc đu quay hết trong truyện cổ tích phát ra âm thanh tinh tang vui tai. Trên đường vào khu vui chơi, các gian bán hàng thu hút rất đông các bé gái, em nào cũng vui sướng ôm chặt những con thú nhồi bông trong tay. Những em bé đứng trước cửa tiệm bán đồ ăn ngọt đang liếm láp những que kem mát lạnh, khuôn mặt lộ ra nụ cười thơ ngây. Góc nào của khu vui chơi cũng rộn lên tiếng cười nói vui vẻ của du khách...

“Chúng... chúng ta đến đây làm gì?”

Ngược lại với khung cảnh tấp nập nhộn nhịp ấy, cô gái tóc bím mặt mày trắng bệch đứng trước khu nhà ma kì quái.

Khu nhà ma xếp toàn hình đầu lâu bao quanh, trông rất ghê rợn, toát ra luồng khí u ám khiến người ta lạnh sống lưng. Những tiếng kêu gào thảm thiết từ bên trong khu nhà vọng ra. Tâm biến trắng toát đề hàng chữ to đùng màu máu tươi loang lổ, khiến ai đọc cũng tim đập chân run:

Thành phố địa ngục

Ret!

Lạc Tiểu Liên thầy sờ da gà, cả người như bị điện giật.

“Đến đây để rèn luyện lòng dũng cảm cho bé Củ Lạc mà.” Thời Tuân quay đầu lại, ngoác miệng ra cười, thản nhiên giải thích, “Vào ngôi nhà ma này có nhiều thứ hay ho lắm, có thể giúp bé rèn luyện

tính nhẫn nại và khả năng ứng biến. Những kĩ năng này không thể thiếu trong bất kì cuộc thi đấu nào.”

“Hừ! Đừng có nguy hiểm nữa.” Lạc Tiểu Liên bĩu môi, hờ hững nhìn vì ban đầu đã tin lời Thời Tuân, mất bao nhiêu thời gian tới đây cùng hã n, “Xin lỗi nhé! Tôi không rảnh chơi với cậu, tôi về trước đây.”

Lạc Tiểu Liên vừa dứt câu, lời điện thoại trong túi ra, định gọi cho Hàn Thu Dạ.

“Hơ hơ hơ...” Thời Tuân cười gian xảo, mắt ánh lên tia sáng chết người. Cậu ta đột nhiên giật phắt cái điện thoại trong tay Tiểu Liên, rồi đắc ý huơ qua huơ lại, “Bé Củ Lạc này, bây giờ chúng ta bắt đầu tập huấn, đừng bỏ dở giữa chừng thế chứ. Tôi tạm thời tịch thu cái điện thoại này, bao giờ tập xong sẽ trả lại sau.”

“Đồ tồi, mau trả điện thoại cho tôi!” Nhìn chiếc điện thoại bị khóa khóa ng trên không trung, Lạc Tiểu Liên tức sôi máu, gằm ghè như con thú hoang bị chọc tức.

“Hơ hơ hơ, muốn lấy lại điện thoại thì đuổi theo tôi mà lấy.” Thấy bộ dạng tức tối của Lạc Tiểu Liên, Thời Tuân cười hờ hờ như trúng mánh, không nói thêm câu nào nữa mà lao thẳng vào nhà ma.

“Đúng rồi, để buổi tập huấn thêm hiệu quả, chúng ta phân công nhau hành động trong thành phố địa ngục nhé!”

Tên đáng ghét!

Nhìn cái bóng huỳnh hoang của Thời Tuân khuất sau cánh cửa cùng với chiếc điện thoại của mình, Lạc Tiểu Liên á m ức nghiến răng ken két, nhưng không có cách nào lấy lại được.

U hu hu hu hu hu hu hu!

Vài phút sau, Lạc Tiểu Liên mới lấy hết dũng khí, nhắm mắt đưa chân, bước vào “Thành phố địa ngục”.

“Thành phố địa ngục” quả nhiên danh bất hư truyền.

Lô i vào thành phố là một con đường lát đá xanh sẫm hun hút, không thấy cửa ra. Trên tường vẽ chi chít những hình miêu tả cảnh con người sống không bằng chết dưới địa ngục tội tày, khiến người ta rùng mình. Đi sâu vào trong là những người sắp cử động đủ mọi tư thế y như thật, mở mắt nhìn chằm chằm Lạc Tiểu Liên như muốn cứu, rồi những khuôn mặt ghê rợn bật cười quái đản như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Hoảng nhất là có một bàn tay nhân lúc Lạc Tiểu Liên không để ý, lôi xềnh xệch cô đi.

“Lạc Tiểu Liên, đây đều là giả... Lạc Tiểu Liên, tất cả đều là giả...” Lạc Tiểu Liên rụt đầu lại, miệng không ngớt kêu rên an ủi bản thân. Cô chỉ mong mau mau đi hết con đường, nhưng khổ nỗi đôi chân nặng như đeo chì, không thể lên thêm bước nào.

“Ồ hơ hơ hơ hơ! A ha ha ha!”

“Hu hu hu... Hu hu hu!”

Lạc Tiểu Liên bịt tai lại, môi cắn chặt, sợ đến thót tim, cứ như chỉ cần mở miệng là tim sẽ nhảy ra ngoài.

Cô run lẩy bẩy như cây sậy lết đi, cuối cùng cũng tới tầng cuối cùng của địa ngục...

“Lạc Tiểu Liên... Tôi chết oan ức quá... Lạc Tiểu Liên... Mau nộp mạng ra đây!”

Một chuỗi âm thanh rờn rợn vang bên tai Lạc Tiểu Liên.

Lạc Tiểu Liên thộn người ra, vội vàng ngược đầu lên. Đúng lúc này, trước mắt cô là con quỷ ba mắt cao chùng năm mét, mặt xanh nanh vàng. Ác quỷ đang cúi người xuống, thè cái lưỡi đỏ lòm lớt nhót máu me, nhìn cô trân trân.

“Lạc Tiểu Liên... Tôi chết oan ức quá! Lạc Tiểu Liên... Mau trả mạng cho tôi!”

Tiếng kêu gào điên loạn vọng tới chỗ Tiểu Liên đứng. Cô hít một hơi thật sâu, cố sống cố chết giữ thẳng bóng cho khỏi ngã quỵ, rồi gắng dùng cái đầu trống rỗng để phân tích. Cuối cùng cô cũng máp máy môi, phát ra được tràng âm thanh đứt quãng:

“Thời... Thời Tuân... Là cậu... cậu đó hả? Trò... trò đùa trẻ con này... cậu thôi ngay cho tôi nhờ...”

Nói xong, Lạc Tiểu Liên quay tâm thân cứng nhắc như robot sang bên cạnh, căng thẳng nhìn.

“Ừa? Tôi làm trò gì hả?...”

Lạc Tiểu Liên run rẩy quay đầu lại, thấy mắt Thời Tuân thô lỗ nhìn mình.

“Lạ thật... Lúc... lúc này không phải cậu nói sao?” Lạc Tiểu Liên sợ dựng tóc gáy, không dám tin vào mắt mình.

Vừa dứt lời, tiếng nói ghê rợn đòi mạng kia lại vang lên:

“Lạc Tiểu Liên... tôi chết thảm quá!... Lạc Tiểu Liên... trả mạng lại cho tôi...”

Máu trong người Lạc Tiểu Liên như đóng băng. Khuôn mặt trắng bệch, toàn thân run lên bần bật, răng va vào nhau lập cập nhìn Thời Tuân.

“Thời Tuân... Vừa nãy cậu... cậu có nghe thầy...”

“Nghe thầy gì cơ?... Làm gì có tiếng gì?” Thời Tuân nhíu mày khó hiểu, gãi gãi đầu.

“Không thể nào...” Chân tay Lạc Tiểu Liên như tê dại, cô gãi ngứa lẩy hẩy hết dững khí còn sót lại, quay đầu nhìn con ma ba mắt, “Nhưng ban nãy tôi rõ ràng nghe thầy mà...”

Ai ngờ đúng lúc đó, một tiếng nói lạnh lùng vang lên bên tai cô: “Cô vừa nghe thầy thế này hả?”

Đột nhiên một cái đầu người sau lưng Lạc Tiểu Liên thò ra, cô giật bắn mình, suýt thì vỡ tim.

Trước mặt cô là khuôn mặt xanh xám, miệng nhầy nhựa máu, cái lưỡi dài đang liếm láp quanh miệng. Đôi mắt tròn lồi căng ra trợn lên, bên khoé mắt là hàng máu tươi nhỏ xuống...

“Lạc Tiểu Liên... Tôi chết thảm quá... Lạc Tiểu Liên... trả mạng cho tôi...”

“Á á á á! Ma a a a...!”

Lạc Tiểu Liên hét lên thất thanh, cả người lao về phía trước, như con đà điểu tìm chỗ rúc đầu.

“Ha ha ha! Ha ha ha! Bé Củ Lạc nhất gan thật!” Thầy bộ dạng sợ hãi run cầm cập của Tiểu Liên, con quỷ ba mắt bỗng phì cười.

Thời Tuân gỡ hai miếng giấy đỏ dán bên má, rồi bỏ chiếc điện thoại ngay dưới cằm xuống.

“Lạc Tiểu Liên... tôi chết thảm quá!... Lạc Tiểu Liên... trả mạng cho tôi... Tít!”

Tiếng la hét rợn tóc gáy trong không khí âm u đến sồn da gà bỗng ngừng lại. Còn con quỷ ấy chính là Thời Tuân.

Sau đó Thời Tuân bước đến bên hình nhân con quỷ ba mắt, lấy chiếc điện thoại ra.

“Hơ hơ hơ! Cách này gọi là gương đồng kích tây. Hai chiếc điện thoại này đều thu thanh đây. Bé Củ Lạc này, xem ra khoá tập huấn cũng có ích đây nhỉ? Bé đừng cảm lên bao nhiêu.”

“Luyện cái khi môc!”

Đúng lúc Thời Tuân cười đắc ý lắm bảm một mình, thì tiếng nói tức giận nộ khí xung thiên vang lên bên tai hắn:

“Cậu chết đi!” Lạc Tiểu Liên không thể nhẫn nhịn thêm được nữa. Cô vung nắm đấm đấm đấm thẳng mặt Thời Tuân.

“Oái!” Thời Tuân nhanh chân né được.

Grừ... Thằng cha đáng ghét, dám giả ma giả quỷ hù dọa mình. Lần này ngươi chết chắc rồi! Lạc Tiểu Liên này không phải loại dễ chơi đâu, cho ngươi biết thế nào là lễ độ!

“Con ma xấu xa! Đánh chết ngươi này! Đánh chết ngươi này!”

Lạc Tiểu Liên cười thâm trong bụng, giờ nắm đấm lên đuổi đánh Thời Tuân, ra đòn liên tiếp.

Này thì cú đấm bên phải, này thì cú đấm móc từ dưới lên. Hơ hơ hơ, nào là cú quét gió lộc.

“Oái! Bé Củ Lạc! Đợi đã, đợi đã! Đừng đánh nữa! Là tôi! Là tôi mà!”

Lạc Tiểu Liên vừa đuổi theo vừa đánh túi bụi. Còn Thời Tuân vừa vấp chân lên cỏ chạy vừa van nài, khiến cô không nhịn nổi cười.

“Hừ! Đồ` đầ`u heo, đã biế` t tay ta chưa?”

Mắ` t Thời Tuân bỗng sáng lên, đột nhiên quay người lại, rô` i lao về` phía Lạc Tiểu Liên.

Nhìn thầ` y Thời Tuân lao như tên lửa về` phía mình, Lạc Tiểu Liên định tránh sang một bên nhưng không kịp. Trong lúc cuố` ng quýt, cả người cô mắ` t đà, ngã đập mông xuố` ng nề`n đầ` t.

“Oái! Đau quá!” Bộ mặt tươi cười hớn hở của cô bỗng xì dài ra như cái bom.

Thầ` y Lạc Tiểu Liên bị ngã, Thời Tuân đắ` c ý nhún vai chọc quê, dí sát mặt vào mặt cô cười xòa: “Bé Củ Lạc này, đã đầ` u với nhau thì phải đầ` u hế` t mình, bé có hiểu không vậy? Hơ hơ hơ!”

Lạc Tiểu Liên nhúu mày, ánh mắ` t lạnh như băng, không nói thêm lời nào, lại với tay lên định đánh Thời Tuân tiế` p.

“Á á á! Bé Củ Lạc, bé có thôi không hả? Tôi giúp bé tập luyện cơ mà.”

“Hừ! Tên khô` n, cậu còn dám nói nữa hả? Đứng lại cho tôi!”

“Đại gì đứng lại, tôi chạy đây! Hắ` c hắ` c hắ` c!”

“Hành khách lên xe câ` u treo xin chú` ý thắ` t dây an toàn! Chỉ một phút nữa, chuyế` n tàu thử thách lòng dũng cảm sẽ bắ` t đầ` u.”

“Này, đây mà là tập huấ` n lòng dũng cảm à?” Lạc Tiểu Liên ngô` i trên chiế` c ghê` chậ` chội, hai bím tóc dựng ngược lên đỉnh đầ` u. Rô` i cô xì mặt xuố` ng, trừng mắ` t nhìn Thời Tuân, “Cứ lắ` c đi lắ` c lại thê` này... chẳng có cảm giác gì...”

“Hơ hơ hơ, đợi lát nữa sẽ rõ thôi!” Mắ` t Thời Tuân sáng như sao, “Tí nữa tàu lượn tăng tô` c đột ngột, tê` bào não sẽ nổ ra, cả bộ não roi

vào trạng thái căng thẳng cực độ, từ đó tăng khả năng phản ứng. Lúc cao lúc thấp, lúc mau lúc chậm, lúc ngang lúc dọc, khiến cơ thể phải đáp ứng sao cho cân bằng.”

Nhìn từ xa, chỉ thấy, hai người ngồi trong xe như bị treo trên một chiếc cầu, mặt đối mặt, nhìn nhau với ánh mắt vừa buồn rười rượi, vừa phẫn khích.

Thấy bộ dạng Lạc Tiểu Liên lấm lét như tên ăn trộm, Thời Tuân khẽ nhưng mày: “Hơ hơ hơ, hay là bé sợ mất mặt rồi, không dám ngồi xe cẩu treo nữa?”

“Ai... ai bảo là tôi không dám?”

Lạc Tiểu Liên vội vàng nghiêng đầu sang một bên, cố định thân lại.

Thời Tuân đột nhiên giơ tay ra, nắm chặt lấy tay Lạc Tiểu Liên đang run lên bần bật.

“Hơ hơ hơ... Bé Củ Lạc à, đây chỉ là thử thách rất nhỏ, rất nhỏ thôi... Cho nên lát nữa không được hét lên đó. Ai hét lên người đó là con heo mập nhé!”

“Được... được thôi!” Lạc Tiểu Liên cắn răng, gật đầu lia lịa.

“Mà này... cậu bỏ ngay cái móng heo của cậu ra khỏi tay tôi!”

Cạch cạch cạch cạch! Rè rè rè rè!

Cùng với tiếng gầm gừ như sư tử cái của Lạc Tiểu Liên, tiếng động cơ ồn ào vang lên trong không trung, xe cẩu treo bắt đầu khởi động.

Ban đầu Tiểu Liên tưởng ngồi xe cẩu treo chỉ rung nhẹ nhẹ. Ai ngờ nó lắc long cả óc, lúc thì đột ngột lên cao xuống thấp, lúc thì

ngiêng bên trái rồi lại phải.

“U...” Lạc Tiểu Liên suýt nữa thì hét văng lên, may mà kịp cắn chặt môi.

Lúc này, Thòi Tuân cười ranh mãnh, tay tóm chặt lấy hai bím tóc của Tiểu Liên, giật xuống như người ta đóng cửa dao.

“U hu...” Thấy đầu mình ong ong, Lạc Tiểu Liên trợn mắt với Thòi Tuân, trên đầu nổi gân xanh chằng chịt.

Tên khốn! Dám hãm hại ta! Hừ! Ta sẽ cho ngươi nếm mùi vị báo thù của chị em.

Xoạt!

Mắt Lạc Tiểu Liên bỗng lóe lên một tia sáng. Nhân lúc xe cẩu treo đang từ từ dừng trong không trung, cô thò tay ra cẩu thật mạnh vào đùi Thòi Tuân.

“...” Tự dưng thấy đùi mình đau điếng, Thòi Tuân định kêu lên “ai da” một tiếng, nhưng hắn cố cắn chặt môi, nuốt gọn xuống.

Ừa? Sao không có tiếng kêu? Tên này chịu đựng giỏi thật.

Xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt!

Lúc Lạc Tiểu Liên đang tự trách mình vì cẩu nhẹ quá thì xe cẩu treo khựng lại giữa không trung.

Sao thế nhỉ? Lạc Tiểu Liên sững người, hết ngờ ngạc nhìn khoảng không trắng xóa xung quanh, rồi lại nhìn Thòi Tuân... Hắn nháy nháy mắt với Tiểu Liên rồi cười khó hiểu.

Chẳng bao lâu sau, xe cẩu treo đột ngột lao xuống phía dưới với tốc độ chóng mặt.

“Á á á á á á á!”

Lạc Tiểu Liên không kịp định thần, chỉ thấy tim mình như vọt ra ngoài, cuống họng như chiếc lò xo bị nén đến cực điểm rồi bật lên vỡ òa. Cô há miệng gào hét như điên:

“Thời Tuân, cậu là tên khôn khiếp nhất thế giới. Á á á á á á á!”

“Hơ hơ hơ hơ! Hơ hơ hơ hơ! Bé Củ Lạc hét rồi nhé!”

Mặt trời đỏ ối bắt đầu lặn xuống phía Tây, du khách nườm nượp cũng dần dần thưa thớt. Cả khu vui chơi nhộn nhịp như chảo dầu sôi cuống cuồng cũng yên lặng trở lại.

Đài phun nước phát nhạc đứng sừng sững giữa công viên, lặng lẽ chờ đợi thời khắc phun nước tiếp theo. Ánh mặt trời đỏ ối chiếu xuống trên mặt nước lấp lánh, phát ra những ánh sáng muôn màu. Ánh vàng dịu dàng rơi rớt trên những chiếc ghế dài màu trắng kiểu châu Âu. Xung quanh công viên những cây long não rậm rạp đứng sừng sững như những chú lính chì. Đột nhiên có bước chân loẹt quẹt của hai người vang lên gần chỗ ghế dài màu trắng.

Phịch! Phịch!

Tiếp theo đó có tiếng kêu khô không khô c.

Lạc Tiểu Liên và Thời Tuân ngã vật xuống cái ghế dài màu trắng. Họ nằm sõng soài trên ghế, ngược mặt lên nhìn trời, thở hổn hển, cố gắng điểu chỉnh lại nhịp tim.

Không biết bao lâu sau, tiếng thở nặng nề cũng dần chậm lại, hai người như chìm vào trong giấc mơ, lặng lẽ nhắm mắt lại.

Vàng mặt trời ở phía chân trời xa chỉ còn một khoảng màu đỏ mỏng tang như cánh chuồn. Khắp bầu trời được nhuộm một màu

đỏ vàng ấm áp, không gian xung quanh yên ắng, dịu dàng.

“Thời... Thời Tuân... cậu... cậu không sao chứ?...” Đột nhiên một giọng nói run rẩy vang lên như sắp đứt hơi.

“Bé Củ Lạc, bé... bé cũng chẳng vừa đâu...” Một giọng nói ngất tưỡng bởi tiếng cười và hơi thở gấp gáp đáp lại.

“Hừ, máy trò mèo này so với mục tiêu trở thành học sinh ưu tú nhất Liên minh Tinh Hoa của tôi thì đã nhẽ gì?” Lạc Tiểu Liên cố kìm lại hơi thở dốc, vờ như chẳng thắm tháp vào đâu, trả lời hùng hồn.

“Còn dám nói nữa hả? Trình độ của bé còn cách mục tiêu chừng tám trăm năm đó.” Thời Tuân đan chéo hai tay vào nhau, đưa xuống phía sau đầu, sau đó vấp chân lên, chẳng hề nể nang gì dội ngay một gáo nước lạnh vào đầu Tiểu Liên.

“Ồ ha ha ha! Thế hả?” Lạc Tiểu Liên cười gằn từng tiếng, “Cậu cứ yên tâm, tôi sẽ khiến cậu phải rút lại câu nói đó rất nhanh thôi. Có điều trước khi đó... đề nghị cậu trả lại di động cho tôi ngay.”

“Di động?...” Thời Tuân nói mơ màng như người mơ ngủ, rút cái điện thoại của Tiểu Liên từ trong túi ra, rồi mở ra xem: “Bé Củ Lạc, di động kiểu này trông vừa cổ lỗ sĩ vừa quê mùa. Đổi cái mới đi!”

“Không cần cậu quan tâm!” Lạc Tiểu Liên điên tiết định giằng lấy cái điện thoại trong tay Thời Tuân nhưng không được. Cô hậm hực quay ngoắt mặt đi, hừ một tiếng lạnh lùng.

“Hừ! Tôi không mắ c lỡm cậu đâu. Cậu lại định mang tôi ra làm trò đùa hả? Đẳng nào cái điện thoại đó cũng cũ quá rồi. Cậu không trả thì tôi đi mua cái mới.”

Thầy Tiểu Liên nói với giọng thờ ơ bất cần đời, mắt Thời Tuân bỗng lảo liên: “Haiz! Cụt cả hứng! Định trêu bé chút, thế mà không mắc lừa! Đẳng nào bé cũng muốn đổi điện thoại... vậy tôi vứt đi hộ bé nhé.”

Nói xong, Thời Tuân vung tay lên, ném thẳng về phía đài phun nước.

Một vật đen sì sì bay vút khỏi tay Thời Tuân, làm thành một đường cong trên không trung, rơi tòm xuống đài phun nước.

“Á! Điện thoại của tôi!” Lạc Tiểu Liên run lên bần bật, nghiến răng ken két với Thời Tuân, rồi quay người chạy như tên bắn tới chỗ đài phun nước, hét lên: “Đồ đồ heo kia, đây là điện thoại của mẹ Khả Lạc tặng tôi khi thi trung học đấy. Nếu nó bị hỏng tôi sẽ không tha cho cậu đâu.”

“Mẹ Khả Lạc?... Này bé Củ Lạc, đợi đã!” Thời Tuân lạng người đi, rồi cũng hét lên với Tiểu Liên.

“Quý khách chú ý, ba mươi giây nữa, đài phun nước sẽ hoạt động, xin quý khách tránh xa đài phun nước để khỏi bị ướt... Quý khách chú ý, ba mươi giây nữa, đài phun nước sẽ hoạt động, xin quý khách tránh xa đài phun nước để khỏi bị ướt...”

Đúng lúc tiếng loa phóng thanh trên đài phun nước vang lên, nhưng Lạc Tiểu Liên vẫn đang chau mày lao về phía đó.

“Bé Củ Lạc, đợi đã! Đừng chạy đến đó! Đồ ngốc, đài phun nước sắp hoạt động!” Thời Tuân lo lắng chạy đuổi theo, muốn ngăn cô lại.

Hộc! Hộc! Hộc! Hộc!

Lạc Tiểu Liên bỏ ngoài tai lời nói của Thời Tuân, cứ cắ m cỏ chạy về phía đài phun nước. Nhưng khi cô cúi người xuống, nhìn cái thứ đen sì sì mà Thời Tuân vớt thì...

“Í?... Đây là...”

“Bé Củ Lạc, tôi đã bảo bé đừng có chạy cơ mà! Bé không nghe thấ y à?”

Đình đang... Đình đang... Đình đang...

Tiế ng nói gắ t gỏng của Thời Tuân vang lên sau lưng Lạc Tiểu Liên. Nhưng cậu vừa dứt câu thì tiế ng nhạc réo rắ t từ đài phun nước đã vang lên.

Rào rào rào!

Vô số cột nước nhỏ như sợi tơ mảnh cùng phun ra từ các vòi nước theo tiế ng nhạc, sau đó quay tròn bao lấ y cả khu đài phun.

Hai người đứng giữa đài phun ướt nhep hế t.

“Oa!”

“Đồ heo ngó ! Tôi đã bảo cô đừng có chạy mà. Cô nhìn xem, giày và quầ n áo của tôi ướt hế t rô i!” Thời Tuân ướt như chuột lột nên có vẻ bức dọc, kéo mép chiế c áo T-shirt, vừa càu nhàu với Tiểu Liên.

Tiểu Liên phồ ng mang trọn mắ t như con ế ch tức tô i nhìn Thời Tuân, rô i giơ chân dẫ mạnh lên chiế c giày trắ ng tinh của hắ n, làm in hắ n trên đó một vế t chân đen kịt.

“Oái! Lạc Tiểu Liên! Đây là đôi giày tôi mới mua, hàng hiệu Dior đấ y!”

“Có là hàng hiệu gì cũng mặc. Đáng đời! Ai bảo cậu tự ý vứt đồ` của người khác. Trừng phạt cậu như thế` là còn nhẹ đấy!” Lạc Tiểu Liên khoanh tay trước ngực, bĩu môi nói lại.

“Này, cô phải biết điề`u chứ?” Thời Tuân thở dồ`c, nhanh như cắt rút chiếc điện thoại từ trong túi ra đưa cho Tiểu Liên, “Góm! Cái điện thoại cà tàng của cô ở đây! Lúc này tôi chỉ ném viên đá thôi.”

“Á... Điện thoại thân yêu của tôi!”

“Không thể chịu nổi cô...” Thầy Tiểu Liên đỡ vội lấy cái điện thoại cổ lỗ sĩ, nâng niu như báu vật, chẳng thềm đế`m xia tới mình, Thời Tuân bắt`m mãi, lườm Tiểu Liên một cái. Bỗng chồ`c mắt hắ`n lóe sáng, cúi người xuồ`ng ôm lấy chân, nhảy cẫng lên, kêu la om sòm.

“Ồ`i! Đau quá! Đau quá! Chân tôi bị gãy rồ`i!”

“Cậu không sao chứ? O!... Xin lỗi nhé!” Nhìn Thời Tuân đau đón chân nhảy lò`cò, Lạc Tiểu Liên thắ`y áy náy, “Ai bảo ban này cậu chơi xấ`u cơ...”

Thắ`y Lạc Tiểu Liên nắ`m chặt điện thoại trong tay, hồ`i hận xoa xoa tay. Thời Tuân hài lòng, cười ranh ma.

“Được rồ`i! Được rồ`i! Xem ra bé cũng thật lòng hồ`i cái, quân tử không chấ`p tiểu nhân. Tha cho bé đấy!”

Vừa dứt lời, Thời Tuân bước lên phía trước, đập mạnh vào chân Lạc Tiểu Liên.

“Hơ hơ hơ! Đúng rồ`i! Bé Củ Lạc, giờ tôi mới nhớ ra! Cuộc thi hôm tắ`t Trùng Dương có một hạng mục mà tôi chưa kịp rèn luyện cho bé đó là khiêu vũ. Bây giờ để` tôi dạy cho bé bước nhảy kiểu Thời Tuân nhé!”

Lạc Tiểu Liên chưa kịp phản ứng, chân phải đã bị Thời Tuân đạp lên in cả dấ u giày.

“Á... Thời Tuân! Tên bặm trợn này!” Thấ y chân đau đau, Lạc Tiểu Liên chun mũi lại, trùng mắ t với Thời Tuân.

Nom bộ dạng tức sôi máu của Tiểu Liên, Thời Tuân cười xòa, chăm chú nhìn vào mắ t cô.

Một làn gió thổi qua phe phẩy mái tóc Thời Tuân, màn nước từ đài phun phản chiế u dưới ánh trời chiế u, giồ ng như những tấ m sa tanh mỏng lấ p lánh ánh kim. Cả người Thời Tuân toát ra vẻ đẹp phóng khoáng, tự do, dường như không có bấ t cứ thứ gì có thể ngăn được hào quang rực rỡ vô ñ có của hắ n.

Màn nước mơ màng vuồ t ve khuôn mặt trắ ng hồ ng của Thời Tuân, đôi mắ t sáng thông minh của hắ n phát ra ánh sáng như câ u vô ñng bảy sắ c...

Không thể không thừa nhận... hắ n rấ t đẹp trai...

Lạc Tiểu Liên bỗng có chút thấ t thầ n khi nhìn Thời Tuân.

Tuyệt chiêu thứ mười bảy trong Bí kíp chân truyề n của học sinh ưu tú Tô Hựu Tuệ: Khi chiế n đấ u, không được lơ là thiế u cảnh giác dù chỉ một giây.

Ôi trời ơi, không nghe lời người đi trước đúng là sai lâ m lớn. Lạc Tiểu Liên phải lãnh ngay hậu quả của phút chềnh mảng, thấ t thầ n.

Thấ y Lạc Tiểu Liên bỗng đứng ngừng “chiế n đấ u”, Thời Tuân mắ t sáng như sao sa, nhắ c chân lên đạp hai cái rồ mạnh vào chân Tiểu Liên.

“Oái! Đau quá!” Lạc Tiểu Liên đau điếng hét lên kinh hãi. Khi kịp định thần, cô thấy Thời Tuân cười khanh khách. Tiểu Liên nghiến răng tức tối, giơ chân lên tiếp tục “chiến đấu” đến cùng, “Đồ cơ hội! Tôi sẽ đáp trả cậu gấp mười lần. Này thì đập! Đập! Đập! Đập này!”

“O hơ hơ hơ! Bé Củ Lạc cứ đập thoải mái đi!”

“Đồ tội, cậu đứng lại ngay, có bản lĩnh thì đừng chạy. Cậu ăn gian nó vừa thôi, lợi dụng lúc người khác sơ hở...”

“Hơ hơ hơ ... Khóa huấn luyện này nhiều người mong còn chẳng được.”

“Hai người kia kì cục ghê!... Họ đang làm trò gì thế không biết?”

Du khách đi ngang qua đài phun nước đều dừng chân lại, chỉ trỏ Thời Tuân và Lạc Tiểu Liên, rồi thì thào với nhau. Lạc Tiểu Liên và Thời Tuân đang giơ chân định đập nhau tiếp thì bỗng sững người như bị điễm trúng huyết. Cả hai quay đầu nhìn, không biết từ lúc nào, các cột nước trong đài phun đều ngừng cả lại.

“Bé Củ Lạc! Bé thảm thật, trước mặt bao nhiêu người thế này mà bé cứ nhảy tung tung như khi diễn xiếc thế!” Thời Tuân cúi đầu nhìn rồi nói nhỏ với Tiểu Liên.

“Cái gì? Chính cậu hại tôi phải chạy đến đây, tôi có xảy ra chuyện gì đều do cậu cả. Á! Điện thoại của tôi!” Nhìn chiếc điện thoại trên tay ngấm nước ướt nhẹp, mặt mày cô như Diêm Vương đòi mạng dưới âm tào địa phủ, cơn bực tức bốc lên tận trời, cô hét lên với Thời Tuân:

“Cậu nhìn xem, nếu điện thoại bị hỏng, tôi sẽ tính sổ với cậu.”

“Hơ hơ! Có gì đâu, những người có trong danh bạ của bé sẽ phải cảm ơn tôi, vì đỡ bị bé quấy nhiễu.”

“Cậu nói gì? Có gan nói lại lần nữa xem nào...”

Tuýt tuýt tuýt!

Đột nhiên tiếng còi chói tai vang lên lạnh lạnh, một bác đứng tuổi mặc đồng phục màu xanh xuất hiện, gào lên với hai người:

“Hai anh chị kia! Ra đây cho tôi!”

Hộc hộc hộc! Hộc hộc hộc!

Trong tấm gương của nhà vệ sinh khu giải trí Hoan Hi, hiện lên một khuôn mặt tức đỏ tím bầm lại.

Lạc Tiểu Liên vừa lảm bảm một mình, vừa hong khô chiếc điện thoại ướt nhẹp trước máy sấy giống như người ta quạt ngô nướng.

“Tức thật... lần nào gặp hã n, mình đều xui tận mạng.”

Một lúc sau, máy điện thoại đã khô, Tiểu Liên vội vàng ấn nút khởi động lại điện thoại. May mà điện thoại vẫn dùng được, Lạc Tiểu Liên thở phào nhẹ nhõm.

Reng reng reng! Reng reng reng!...

Khi Tiểu Liên định cho điện thoại vào túi thì đột nhiên chuông điện thoại vang lên inh ỏi.

Thấy màn hình hiện lên có cuộc gọi đến, Lạc Tiểu Liên hơi giật mình, vội vàng ấn nút nghe.

“A lô, anh Hàn Thu Dạ...”

“Á... em... em đang ở khu giải trí Hoan Hi...” Đột nhiên nhớ ra những điều mà Hàn Thu Dạ nói với mình cách đây hai tiếng, Tiểu Liên nhìn vào màn hình điện thoại thấy đã là năm giờ hai mươi phút chiều, cô bỗng thấy áy náy vô cùng.

“Anh sẽ tới ngay!”

“Ồ, vâng...”

Không đợi Tiểu Liên kịp đồng ý, Hàn Thu Dạ đã cúp luôn điện thoại.

Lạc Tiểu Liên nhìn chằm chặp vào cái điện thoại đang kêu tu tu, không hiểu đầu của tai nheo ra sao, cô khẽ tự nhủ: “Sao anh Hàn Thu Dạ... có vẻ sốt ruột vậy? Đã xảy ra chuyện gì à? Hay là anh áy giận mình rồi?...”

Đúng năm giờ ba mươi phút chiều, gần đến giờ đóng cửa, khu vui chơi vắng teo hiu hắt.

Mặt trời chiều chênh chếch chiếu vào khu rừng long não cách đó không xa, ánh trời chiều sáng lấp lánh như dát vàng lên rừng cây.

Thời Tuân vừa lau tóc vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh. Cậu muốn đi tìm Tiểu Liên, nhưng vừa bước tới gần rừng cây long não đã bắt gặp Lạc Tiểu Liên chạy như bay ra khỏi phòng vệ sinh.

“A! Bé...”

Vừa nhìn thấy Tiểu Liên, mắt Thời Tuân bỗng sáng lên, nhưng chưa kịp gọi tên cô thì Lạc Tiểu Liên đã như chú hươu bị đánh động, lao thẳng một lèo về phía cổng khu vui chơi.

Thấy bộ dạng có vẻ sốt ruột, chạy nhanh thoăn thoắt của Tiểu Liên, Thời Tuân bỗng khựng người lại. Nhưng chỉ một lát sau, cậu ta bèn nhếch mép cười gian xảo, âm thầm chạy theo Tiểu Liên ra phía cổng công viên.

Hộc hộc hộc! Hộc hộc hộc!

Lạc Tiểu Liên chạy nhanh như cắt, hòa vào dòng người thưa thớt phía công. Cô lắc tay vuốt những lọn tóc vương trên trán, vừa thở hổn hển, vừa kiễng chân ngó nghiêng xung quanh.

“Tiểu Liên!” Lát sau, một giọng nói dịu dàng pha chút gập gáp vang lên phía bên phải Tiểu Liên. Cô lạng người đi, quay đầu lại thì thấy Hàn Thu Dạ đang đứng cách mình không xa lắm. Nhìn thấy Tiểu Liên, Hàn Thu Dạ thở phào nhẹ nhõm.

“Á! Anh Hàn Thu Dạ!”

Mắt Lạc Tiểu Liên bỗng ánh lên niềm vui. Cô vừa giơ tay lên định vẫy vẫy thì Hàn Thu Dạ đã tức tốc chạy về phía cô.

Lạc Tiểu Liên tròn xoe mắt, chờ người ra nhìn đôi mắt Hàn Thu Dạ hoàn toàn mất đi sự điềm tĩnh ngày thường. Tiểu Liên vẫn chưa kịp hoàn hồn thì một cánh tay khoẻ mạnh đã kéo cô vào lòng rồi ôm thật chặt, như vĩnh viễn không bao giờ buông ra.

Sau đó... Lạc Tiểu Liên chỉ ngửi thấy hương sen thanh khiết...

“Anh?...”

Lạc Tiểu Liên sững người, giơ tay lên rồi khựng lại giữa không trung. Đầu óc cô trống rỗng như bị tẩy não, chỉ còn tiếng tim đập thình thịch thình thịch trong lồng ngực. Cảm giác phẫn khích và căng thẳng đan xen rồi quấn chặt lấy người cô, cuối cùng biến thành cơn lốc, khiến cô rơi vào hố sâu không thể thoát ra được...

“May mà em không sao...” Hàn Thu Dạ như người sống trong giấc mộng, khẽ lẩm nhẩm, “Xin em đừng... lần sau đừng biến mất như vậy nữa được không?...”

Lạc Tiểu Liên mơ hồ ngán người ra, rồi nghiêng mặt qua một bên, thấy mái tóc mượt mà thả tung trong gió của Hàn Thu Dạ hơi

ơn ướt. Lẽ nào anh ấy chạy bộ tới đây?

Sao... sao anh ấy lại run thế này? Dường như đang sợ hãi một điều gì đó...

Hàn Thu Dạ... rút cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Cộp cộp!

Một đôi giày trắng nhem nhuốc đứng đờng ngay trước cổng khu giải trí Hoan Hỉ.

Thời Tuân đứng ở phía xa, mắt dán vào cảnh hai người ôm nhau. Cậu ta sững người ra một lúc, rồi khẽ nhếch khóe miệng, sau đó quay người đi về hướng ngược lại...

Nhưng mới đi vài bước, Thời Tuân đột ngột dừng bước, đứng im như tượng ở góc đường, bóp chặt cái mũ lưỡi trai. Một cái bóng âm u chiếu thẳng xuống khuôn mặt trắng hồng của Thời Tuân, không ai biết cậu ta đang nghĩ gì.

Phía trước cửa lớn của khu giải trí Hoan Hỉ dường như im lặng, Lạc Tiểu Liên vẫn nắm gọn trong vòng tay rắn chắc của Hàn Thu Dạ.

Những người qua đường ngạc nhiên quay đầu nhìn hai người. Lạc Tiểu Liên thây ngại ngùng nhưng cũng không muốn phá vỡ bầu không khí đẹp như trong giấc mộng thế này.

“Mẹ ơi! Con không đi nổi nữa, mẹ bế con đi...”

“Bảo, con ngoan của mẹ! Phải tự mình đi mới là cậu bé dũng cảm.”

Lúc này, mâu thuẫn thoại giữa hai mẹ con vang đến bên tai Hàn Thu Dạ và Lạc Tiểu Liên.

Lạc Tiểu Liên có cảm giác Hàn Thu Dạ như sự tĩnh, buông đôi tay đang ôm chặt Lạc Tiểu Liên ra, ngượng ngùng nhìn cô.

Cộp cộp cộp!

Đứa bé trai mặc quần bò yếm làm ra vẻ hùng dũng, đi ngang nhiên đến trước mặt họ, giơ bàn tay mũm mĩm chỉ về phía Hàn Thu Dạ:

“Lêu lêu! Ngượng chưa kìa, anh lớn rồi mà còn để chị phải ôm. Bé Bảo mới ngoan nè, bé Bảo tự đi một mình...”

Mẹ bé trai đứng ngay sau lưng, gật đầu tỏ ý xin lỗi Hàn Thu Dạ và Lạc Tiểu Liên, sau đó vội vàng bước theo sau con.

Thầy đưa bé trai và mẹ đã đi xa, hai người khẽ thở phào. Một lát sau, họ lại quay đầu nhìn nhau, rồi ngượng ngùng cười xòa.

Màn đêm buông xuống, ở sân chơi ngoài trời dành cho trẻ con cách khu giải trí Hoan Hỉ không xa, Lạc Tiểu Liên và Hàn Thu Dạ ngồi trên cầu trượt cao mười mấy mét, hai tay chống ra sau lưng, ngẩng đầu lên nhìn màn đêm huyền ảo phủ xuống mặt đất như những dải sa tanh đen bóng.

Gió đêm thổi bay vạt áo và tóc họ, mùi hương hoa sen thơm thoang thoảng. Lạc Tiểu Liên khẽ nhắm mắt, mê mẩn cảm nhận mùi hương dịu ngọt đó.

Chỉ có ở bên anh Hàn Thu Dạ mình mới có cảm giác vui vẻ và yên bình...

“Tiểu Liên, ban này... anh làm em sợ hả? Xin lỗi em nhé!...” Hàn Thu Dạ thu lại tầm mắt của mình, quay đầu ngại ngùng nhìn Lạc Tiểu Liên ngồi bên trái.

“Á! Không... không đâu... Ha ha ha...” Hơi á m vòng tay Hàn Thu Dạ còn sót lại vẫn chưa tỏa hé t, mặt mũi Tiểu Liên đỏ gay, vội vã xua xua tay, “Người xin lỗi phải là em mới đúng. Đã hứa với anh hai tiế ng sau liên lạc lại nhưng điện thoại của em bị...”

“Ha ha ha! Không sao, buổi chiê`u anh đi tìm em khắp nơi, gọi mãi cho em không được... May quá! Em không sao hé t.” Hàn Thu Dạ mỉm cười lắ c đầ`u.

Nụ cười của Hàn Thu Dạ như làn sương mờ ảo bao phủ. Anh cúi đầ`u, ánh mắ t xa xăm, rồ i nói chậm rãi: “Có điê`u... anh không muô`n cảm giác đó lại tái diễn.”

“A, em...”

Lạc Tiểu Liên đột nhiên muô`n nói điê`u gì đó, nhưng lời nói vừa đế`n miệng lại trôi tuột xuô`ng, không thố t nổi nên lời.

“Em đã nghe câu chuyện về` cái câ`u trượt chưa?”

Hàn Thu Dạ bỗng cười đầ`y ngụ ý, khẽ khàng kể: “Theo truyê`n thuyê`t thì những người tay trong tay trượt câ`u sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

“Mãi mãi ở bên nhau ư?” Tim Lạc Tiểu Liên bỗng đập loạn nhịp, mặt nóng bừng như vừa ăn ớt chín. Cô hít một hơi thật sâu, rồ i từ từ quay đầ`u lại.

“Anh ơi, thực ra em...”

“Thực ra... hôm nay anh đã coi em như một người...”

Lạc Tiểu Liên vẫn chưa kịp mở miệng để thổ lộ tình cảm thì đã bị cắ t ngang. Cô ngậy người nhìn ánh mắ t xa xăm của Hàn Thu Dạ, dường như anh đang đắ m chìm trong kí ức.

“Xin lỗi em, trước đây đã xảy ra chuyện tương tự... Đột nhiên anh mất liên lạc với cô ấy, anh rất lo lắng...”

Tiếng nói dịu dàng của Hàn Thu Dạ khẽ hòa vào gió, xào xạc với tiếng lá cây... thậm chí cả bầu không khí trong suốt không màu.

Lạc Tiểu Liên đứng bất động, trân trân nhìn Hàn Thu Dạ. Một lát sau, cô lấy hết can đảm, đau đớn hỏi: “Cô ấy là người anh yêu đúng không?”

“...”

Hàn Thu Dạ im lặng rất lâu.

Gió đêm mơn man mái tóc dài của Hàn Thu Dạ, trông mắt đen láy như hạt nhãn rất bình thản, nhưng lại toát lên vẻ cô đơn.

Đột nhiên, khóe miệng Thu Dạ bỗng nhếch lên thành một đường bán nguyệt:

“Đúng thế... Có điều khoảng cách của bọn anh quá xa...”

Trong giây phút đó, tim Tiểu Liên như bị một bàn tay bóp nghẹt lại, không thể thở nổi...

“Lạc Tiểu Liên... Hóa ra tên em cũng có chữ ‘Liên’...”

Dường như chút hơi sức cuối cùng cũng bị rút sạch trơn, Lạc Tiểu Liên thấy thân mình không thể nhúc nhích nổi, lòng nặng như đeo đá.

“Đúng rồi, Tiểu Liên! Hôm nay em gọi điện nói có một bài văn muốn nhờ anh xem giúp, bài văn đó là...”

“A! Suýt nữa thì em quên mất...”

Lạc Tiểu Liên hoang mang lôi tờ giấy trong túi ra, đưa cho Hàn Thu Dạ: “Đây... đây là bài văn của một bạn lớp em, em xem mà không hiểu bạn ấy viết gì... nên muốn nhờ anh giúp!”

“Ừm...”

Dường như không phát hiện ra thái độ bất thường của Lạc Tiểu Liên, Hàn Thu Dạ cầm giấy lên đọc, nhưng cuối cùng cũng mỉm cười lắc đầu: “Xin lỗi nhé, Tiểu Liên! Anh không giúp gì được cho em rồi. Bài văn này... đúng là rất khó hiểu...”

“Ngay cả... ngay cả anh cũng không hiểu sao?” Nghe Hàn Thu Dạ nói thế, Lạc Tiểu Liên lặng lẽ cầm tờ giấy lên, hỏi băng quơ.

Thấy bộ dạng thất vọng thiếu não của Tiểu Liên, Hàn Thu Dạ chỉ khẽ cười, vuốt ve mái tóc Tiểu Liên.

“Tiểu Liên, mặc dù anh không biết bài văn này viết gì, nhưng anh nghĩ, bất kì bài văn nào cũng thể hiện ý nghĩ và rung động nơi sâu thẳm con tim người viết. Giống như lúc chơi cầu trượt vậy, nhìn cảnh vật bên dưới ở góc độ khác nhau sẽ có cảm nhận khác nhau đấy. Nếu em muốn hiểu bài văn này, thì phải hiểu được tâm trạng của tác giả bài văn.”

“Hiểu được tâm trạng tác giả... Anh nói đúng lắm...”

Nghe thầy lời góp ý chân tình của Hàn Thu Dạ, Lạc Tiểu Liên gật gù, gượng gạo gật đầu lên cảm ơn: “Cảm ơn anh! Em đã hiểu rồi! Em nhất định sẽ cố gắng...”

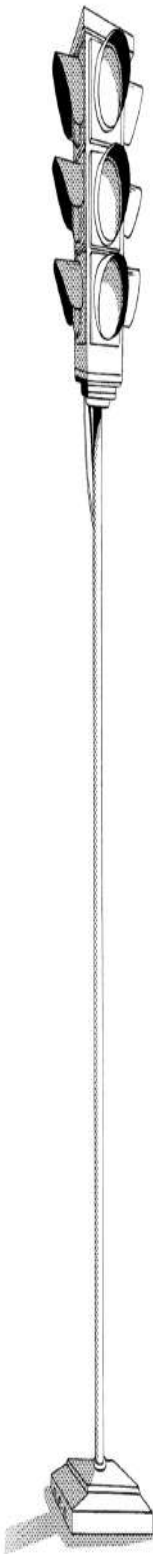
...

Màn đêm bất giác bao phủ xung quanh.

Bầu trời đen huyền ảo được điểm tô bằng những ngôi sao sáng lung linh, giống như những chiếc lông vũ bàng bạc lả c lư theo gió.

Vầng trăng treo lơ lửng trong không gian... Nhưng khoảng cách giữa trăng và sao dường như xa vời vợi...

“Bầu trời vô n xanh, xanh thăm thẳm. Mây trắng hiên hòa, trắng như bông. Thảm Tuyết Trì, chỉ cần cậu mở lòng đón nhận tất cả thì mọi thứ sẽ thuộc về cậu thôi. Hành khất có nhanh, xe cộ có nhanh, chỉ cần cậu bằng lòng, thì tôi sẽ chạy đến bên cậu với tốc độ nhanh nhất có thể.”

“ ”

“Á! Cán thận! Sắp đến đèn đỏ rồi! Tuyệt, chúng ta mau sang thôi.”

[Đã u đường]

Đường về` phía Đông

Đường ngả phía Tây

Hai con đường làm thành ngã tư hình chữ thập

Dưới cây đèn giao thông

Hai cô gái mỏng manh đang đợi chờ

Khách bộ hành qua lại nhanh đến chóng mặt

Ai sẽ nắm tay cậu dẫn đến trạm tiếp theo?

Thời gian giống như bài khóa tiếng Anh được bật băng, càng cố nắm lấy thì lại càng trơn tuột tuột.

Ngoảnh đi ngoảnh lại, những học sinh mới của Liên minh Tỉnh Hoa đã nhập học được ba tuần.

Phòng học sau giờ nghỉ trưa yên ắng đến lạ thường, ánh mặt trời nhẹ nhàng lọt qua cửa sổ, những tia nắng màu vàng cam lạng lẽ chiếu lên người một cô gái đang cúi húi bện rộn làm gì đó.

Kết!

Nữ sinh ở lại trực nhật một mình đang căn rắng bặm lợi khiêng chiếc bàn cuối cùng, rồi vươn người, giơ tay lên quệt mồ hôi trên trán. Thầy phòng học đã gọn ghẽ và sáng loáng, cô gái cúi người, hít một hơi sâu, sau đó cầm lấy túi rác bằng nilon màu trắng tròn căng đi về phía thùng rác gần đầu hành lang. Cô gái nhấc bịch rác lên đổ ùm vào thùng, bỗng nghe thầy tiếng nói khe khẽ:

“Thẩm Tuyết Trì hôm nay đã nhận chiếc bánh ga tô cậu tặng rồi còn gì? Lạ thật, sao tự dưng cậu lại thân tượng con nhỏ đó thế?” Một nữ sinh cột tóc đuôi ngựa tò mò hỏi nữ sinh mặt tròn vo như trăng rằm.

“Gì cơ? Ai thềm thân tượng con nhỏ kì cục đó, người gì mà lạnh như tảng băng ấy. Cậu đã xem báo trường chưa? Nó chẳng có sở thích gì cả, sao mà lập dị thế không biết.” Cô gái mặt tròn hứ một tiếng từ mũi.

“Thế sao mọi người còn bám đuôi nó?” Cô gái tóc đuôi ngựa nheo mắt khó hiểu.

“À, thế thì cậu không biết rồi. Thực ra trong lòng chẳng ai ưa nó đâu. Chẳng qua là nhà nó giàu, chơi với nó sẽ có lợi thôi.” Cô gái mặt tròn như hiểu thấu mọi thứ, vênh mặt lên.

Nghe lỏm máy nữ sinh bàn tán xôn xao, Lạc Tiểu Liên bất giác đờ người ra, nhớ lại những báo cáo ghi chép máy ngày qua về Thẩm Tuyết Trì.

***Trích từ Sổ tay ghi chép tìm hiểu Thẩm Tuyết Trì:
Muốn hiểu một người thì cần lấy được thông tin trực tiếp từ những người hay bám đuôi người đó.***

“Á! Thẩm Tuyết Trì à? Nghe nói cậu ấy có chỉ số IQ hơn 200. Giỏi quá đi má t!”

“Ngưỡng mộ thật! Nhà lại giàu có, cao quý y như một nàng công chúa vậy.”

“Mặc dù tính tình Thẩm Tuyê t Trì lạnh như băng, nhưng công nhận cô ấy xinh đáo để.”

Kết luận thứ nhất: Thẩm Tuyê t Trì rất được hâm mộ, có thể gọi là minh tinh vạn người ngưỡng mộ.

...

Trích từ Sổ tay ghi chép tìm hiểu Thẩm Tuyê t Trì: Muốn hiểu một người, cần phải hiểu từng giây, từng phút cô ấy sống thế nào.

Tối trường: Bảy giờ rưỡi sáng, một chiếc xe Mercedes- Benz đưa nhỏ ta tới tận công trường.

Ở trường: Ngoài việc lên lớp, không tránh khỏi giáp mặt mọi người, còn đi bất cứ đâu nhỏ ta cũng đơn thương độc mã giống như “nữ hiệp độc hành”.

Tan học: 5 giờ chiều có tiếng điện thoại gọi đến với giọng nói rất ân cần, có lẽ là quản gia nhà nhỏ ta gọi tới đón rước.

Kết luận thứ hai: Thẩm Tuyê t Trì đi về lẻ loi, giống như người ngoài hành tinh, không hề có bạn bè.

...

Trích từ Sổ tay ghi chép tìm hiểu Tuyê t Trì: Muốn hiểu một người, cần phải hiểu rõ hoàn cảnh gia đình họ.

“Cô là bạn học của tiểu thư ạ? Vâng, mời vào! Tôi là quản gia Lí Bá, xin hỏi cô là...”

“Tôi là Tiểu Thái, người giúp việc tin cẩn của tiểu thư. Tiểu thư đang ở trên lầu, nhưng cô ấy nói không muốn gặp ai.”

“Xin chào cô, tôi là lái xe Trương Bá, tiểu thư dặn tôi đưa cô ấy về nhà...”

Kết luận thứ ba: Thảm Tuyết Trì sống trong một ngôi biệt thự sang trọng y như cung điện, nhưng bên cạnh chỉ có người ăn kẻ ở mà thôi.

...

Nghĩ tới đây, một giọt mồ hôi to như quả trứng lăn dài xuống má Lạc Tiểu Liên. Xem ra, Thảm Tuyết Trì sống chẳng khác gì chú chim trong lồng sơn mạ vàng. Mặc dù không bao giờ phải lo cái ăn cái mặc, nhưng cuộc sống đơn điệu đến đáng thương.

Tính ra đã nhập học khá lâu rồi, nhưng chưa ai nhìn thấy mặt bố mẹ Thảm Tuyết Trì... Dù lên lớp hay tan học, đi đến căng tin hay vào thư viện, ngoài đưa lên đi theo nhỏ ta bất chấp ánh mắt dò kị như hòn tên mũi đạn là mình ra, thì dường như nhỏ ta chẳng có bạn bè nào. Kể cả bạn học có gặp Thảm Tuyết Trì thì cũng tìm cách tránh mặt, lẩn đi đường khác, cứ như thể nhỏ ta bị dán lên người bùa chú ác ma không bắt được.

Khi Lạc Tiểu Liên đang chìm đắm trong hồ i tưởng thì trong túi bỗng vang lên một tràng âm thanh gập gáp. Cô hốt hoảng lôi điện thoại ra rồi ấn phím nghe.

“Tiểu Liên, ăn cơm chưa?” Giọng nói ân cần của mẹ Khả Lạc qua điện thoại khiến Tiểu Liên bất giác chu môi lên. Cô còn chưa kịp trả lời thì đầu dây bên kia đã vọng lại tiếng chí chóc nhao nhao của lũ trẻ ở Trung tâm bảo trợ.

“Đưa điện thoại cho Phi đi mà! Chị Tiểu Liên, bao giờ chị về nhà?”

“Mẹ Khả Lạc, anh Phong muốn nói chuyện với chị Liên chút.”

“Ê bà chị đâu heo, mau về nhà nhé!”

...

Cách nói chuyện cụt lùn của Tiểu Phong sao mà thân thương thế, Tiểu Liên vui vẻ nói chuyện với mọi người dăm ba câu, rồi ngắt điện thoại.

Cô ngược đầu lên nhìn bầu trời trong xanh như vừa được gột rửa, vầng mặt trời đỏ rực cô đơn giữa mình sau những tòa nhà cao rộng màu tro xám lạnh lẽo.

Thẩm Tuyết Trì luôn luôn sống một mình... Cuộc sống như vậy... chẳng hề không cảm thấy cô độc sao?

“... Vâng, trên đây là toàn bộ các hoạt động trong Lễ hội Văn hóa Mùa thu, mong mọi người chuẩn bị chu đáo, tranh thủ thời gian mười ngày còn lại.”

Trong giờ ngoại khóa chiều thứ sáu, lớp trưởng Trương Hình Như đứng trên bục giảng, nghiêm túc báo cáo tổng kết tuần.

Trương Hình Như vừa bước xuống bục giảng, đi ngang qua chỗ Lạc Tiểu Liên, khẽ gật đầu, ân cần hỏi: “Tiểu Liên, cậu động viên Tuyết Trì tham gia đến đâu rồi?”

Haiz, thà không nghĩ đến còn hơn, vừa nói đến Thẩm Tuyết Trì, đầu Tiểu Liên như bốc lên cột khói đen ngùn ngụt.

“Sao thế? Chẳng lẽ chẳng có chút tiến triển nào à?” Nhìn thấy mặt Tiểu Liên xì xuống, Trương Hình Như bèn gặng hỏi, khiến cột khói đen ấy cao thêm mấy trượng, tưởng chừng sắp chọc thủng trần nhà đến nơi.

Lạc Tiểu Liên im lặng hồi lâu, sau đó đột nhiên nhảy dựng lên, kéo tay Hình Như ra ngoài cửa, vừa chạy vừa gào lên:

“Kệ! Thôi kệ! Đã ãng nào cũng vậy, cứ coi như liê`u mạng một phen xem sao, nhâ`t định phải thuyế`t phục được Thẩm Tuyế`t Trì.”

Mọi khi phòng tự học của thư viện là thánh địa của những “mọt sách”. Nhưng hôm nay khác hẳn ngày thường, do bây giờ là tiế`t ngoại khóa nên nhiê`u học sinh chọn hoạt động ngoài trời, vì thế` phòng tự học bình thường đông như kiế`n đở giờ vắ`ng ngắ`t, chỉ có vài người. Trên “ngai vàng” kê sát cửa sổ giữa phòng, một cô gái mặt mày vô cảm đang lật giở sách.

Làn gió mát từ ngoài thổi qua cửa sổ từng hồi, khiế`n cho mái tóc cắ`t ngắ`n của cô rồ`i tung lên, khuôn mặt thờ ơ càng thêm phầ`n nổi bật. Phía sau lưng cô là một nam sinh người hơi thanh mảnh, mặc áo sơ mi trắng, tóc dài ngang vai, nhấ`n nhận gập cuố`n sách dày cộp lại, rồ`i bước nhanh về` phía cửa ra vào. Khi cậu ta vừa đi đế`n chỗ ngoặt bên trái cửa thì...

“Rầ`m!...” Bỗng vang lên tiế`ng đắ`y cửa mạnh, tâ`t cả mọi người ngó ra cửa xem. Một cô gái tóc bím thờ`ng học, tay kéo một cô gái mặt đỏ ửng vì xấ`u hổ, lao tới từ phía bên phải. Cô gái tóc bím lướt mát mồ` hôi, số`t ruột nhìn quanh phòng một lượt, cuố`i cùng ánh mắ`t hướng về` chỗ ngồ`i gầ`n cửa sổ của cô gái tóc ngắ`n. Đôi mắ`t cô gái tóc bím như lóe lên một tia sáng hi vọng, rảo bước nhanh về` phía đó.

“Đây là...” Lạc Tiểu Liên hít một hơi sâu, lao vút về` phía Thẩm Tuyế`t Trì, hai tay bám chặt vào cái bàn tự học. Khi cô đang suy nghĩ phải mở miệng nói ra sao thì phía sau bỗng vang lên tiế`ng nói hế`t sức huênh hoang, sặc mùi bạo lực:

“Con nhỏ này không có mắt à? Dám chiêm chỗ ngò i của thiêu gia đây!”

Lạc Tiểu Liên quay đầu lại, hoá ra là Tiêu Nham Phong. Hắ n khệnh khạng đi tới, phía sau là Văn Chấn Hải điề m nhiên như không.

“Này, ai quy định đây là chỗ của cậu chứ?” Lạc Tiểu Liên đứng chặn trước mặt Tiêu Nham Phong với tư thế ờnghênh chiêm n.

Tiêu Nham Phong bữ môi phớt lờ câu nói của Tiểu Liên. Hắ n liế c xéo cô, rô i mặt vênh ngược lên giòi, cái đầ u tỏ quạ như dựng đứng lên: “Tôi đã dán giấ y xí chỗ trước rô i!”

Giấ y xí chỗ?

Lạc Tiểu Liên lạng người đi, tìm kiế m xung quanh, nhưng không thấ y gì hế t.

“Sao lại thế ược nhỉ?” Thấ y Lạc Tiểu Liên chẳng tìm được một mẩu giấ y nào, Tiêu Nham Phong bằ m mặt chau mày, tự mình cúi đầ u xuố ng lỏ mọ tìm kiế m, cuô i cùng phát hiện ra nó ở dưới chân Thảm Tuyế t Trì. Tờ giấ y màu vàng rực ghi chữ “Tiêu Nham Phong” bị di dưới đế giầy của Tuyế t Trì không thương tiế c.

“Cô!” Tiêu Nham Phong tức đế n ói máu, lao như tên lửa tới trước mặt Thảm Tuyế t Trì. Hắ n muố n dạy cho con nhỏ kênh kiệu, xấ c láo trường Đức Nhấ một trận... Nhưng mắ t hắ n bỗng sáng quắ c lên như hai bóng đèn 500W khi nhìn thấ y một tờ giấ y khác trên bàn Thảm Tuyế t Trì.

Trên tờ giấ y trắ ng tinh viế t chi chít công thức, hiện rõ ba chữ “Giang Sóc Lưu” đã được ghi từ trước.

Tiêu Nham Phong nổi giận lôi đình, cái đầu tỏ quạ giông như núi Phú Sĩ sấp sửa phun trào nham thạch nóng đỏ.

“Mấy con nhỏ bại trận kia, chán sống rồi hả? Dám lấy giầy để tên Giang Sóc Lưu ra làm nháp. Hừ, đợi tới tết Trùng Dương, tao phải cho tụi bay thua toi bời, thừa sống thiếu chết mà bò lê bò lết.”

“Thế hả?” Lạc Tiểu Liên ưỡn ngực phản bác lại: “Không chừng người bò lê bò lết van nài xin tha lại là mấy người đó!”

“Ha ha ha!...” Tiêu Nham Phong đắc ý cho tay vào túi quần, cười một tràng dài mỉa mai, “Mấy con sâu cái kiến như các người dồng tai lên mà nghe cho rõ nè! Lần này trường Tinh Hoa dưới sự dẫn dắt của người tài năng xuất chúng, phóng khoáng thông thái như thiếu gia đây, nhất định thắng là cái chắc.”

Lạc Tiểu Liên sớm biết tin này từ chỗ Thời Tuân. Mắt cô khẽ đung đưa, rồi cười như đã nắm hết mọi việc trong lòng bàn tay.

“Mà kể cũng lạ thật, Giang Sóc Lưu tài năng như vậy sao không ra thi đấu? Xem ra cậu ta cũng chỉ là con rùa rụt cổ, mà có khi cậu ta biết trước trường Tinh Hoa sẽ thảm bại trong tết Trùng Dương nên mới không dám tham gia.”

Nghe lời mỉa mai của Lạc Tiểu Liên, mặt Tiêu Nham Phong lúc xanh xám lúc trắng bệch, mấp máy môi một hồi mới bật ra được câu nói phản bác:

“Hừ, Giang Sóc Lưu là Vương mới của Liên minh Tinh Hoa. Đói phó với mấy đứa tôm tép như các người chỉ cần đại tướng ta ra tay là đủ. Nếu không phục thì chúng ta thử cá cược, kẻ thua sẽ phải múa váy rơm dưới Tháp Sao.”

Xẹt xẹt xẹt!

Lát sau, ngọn lửa chói n tranh như cháy bùng bùng trong phòng tự học, tàn lửa bay tứ tung nổ tanh tách khắp nơi. Tiêu Nham Phong và Lạc Tiểu Liên giông như hai đầu sĩ La Mã, lờ qua tiêng lại, mặt mũi đỏ gay như gà chọi.

“Ồ n quá đi!”

Thẩm Tuyế t Trì gập cuôn sách dày cộp lại, mặt mày vô cảm đứng dậy ra khỏi chỗ ngò i, quay người đi thẳng một lèo về phía cửa.

Lúc đó, không khí trong phòng tự học của thư viện như bị hút chân không, rơi vào trạng thái chệ t lặng.

Cộp cộp cộp!

Bầ u không khí bị ngưng tụ, rô i đóng băng. Trong phòng tự học yên lặng như tờ bỗng vang lên tiêng bước chân.

Vài phút sau, nam sinh tóc dài vừa bước chậm rãi ra khỏi phòng tự học không biế t vì sao lại quay lại. Mái tóc đen mượt vẫn tung bay, để lộ đôi lông mày thanh tú cùng tròng mắ t đen láy dịu dàng.

Anh Hàn... Hàn Thu Dạ?

Tiểu Liên ngược đầ u lên, thấ p tha thấ p thòm nhìn Hàn Thu Dạ đang sải bước nhanh về phía mình. Tim cô đập dồ n dập, bức bố i tới khó thở.

“Tiểu Liên, em không sao chứ?” Hàn Thu Dạ đứng trước mặt mọi người, vẫn nở nụ cười dịu dàng như mọi lầ n, khề hỏi nhỏ Lạc Tiểu Liên.

“Em...” Nhìn ánh mắ t quan tâm của Hàn Thu Dạ, lòng Lạc Tiểu Liên như thùng nước bị sánh ra ngoài, tim đập loạn nhịp, hoang mang

chuyển tầm nhìn, “Á! Thảm Tuyệt t Trì đi mất rồi. Em phải đi tìm bạn ấy đây.”

Nói dứt câu, Tiểu Liên quay vội người đi, không thèm đoái hoài đến Tiêu Nham Phong đang sùng sộ gây sự, mà chỉ lườm xéo một cái rồi lao ra ngoài nhanh như gió.

Năm phút sau.

Lạc Tiểu Liên vừa dắt xe, vừa cúi đầu buồn bã đi trên đường, khuôn mặt mất hết cả sức sống. Cô đá máy viên sỏi trên mặt đất.

Gay go thật! Khi chạy ra khỏi thư viện thì mất đầu Tuyệt t Trì luôn...

Không ngờ ban nãy anh Hàn Thu Dạ cũng ở thư viện, lại còn quan tâm hỏi han xem mình có làm sao không. *Haiz!*... Chances ban nãy mình cư xử quái đản lắm. Không biết anh ấy nghĩ gì về mình...

Một viên đá lăn lông lóc trên mặt đất, rồi lăn đi rất xa. Lạc Tiểu Liên ngược đầu lên theo quán tính, ánh mắt đột nhiên tập trung tại một điểm.

Phía trước bên vệ đường dành cho người đi bộ, một cô gái tóc ngắn tay ôm sách, hồ hững bước trên đường. Người đó không ai khác chính là Thảm Tuyệt t Trì.

Ôi, Lễ hội Văn hóa Mùa thu! Lúc đầu sôi lửa bỏng thế này, mình phải tranh thủ tình cảm của Tuyệt t Trì để nhờ ta gia nhập đội với mình.

Những ý nghĩ vơ vẩn ban nãy của Tiểu Liên đều bay mất tăm, đôi mắt buồn bã bỗng nhen nhóm lên một đốm lửa sáng rực. Cô nháy vội lên xe, đạp bán sống bán chết về phía trước.

“Tuyệt Trì! Tuyệt Trì!”

Tiếng chuông xe đạp lanh lảnh kèm theo tiếng kêu gào sung sướng của Tiểu Liên vang tới tận chỗ Thảm Tuyệt Trì. Nhưng mắt của Tuyệt Trì như dán vào cuốn tạp chí tiếng Anh trên tay, vẫn rảo bước như không về phía trước.

Thầy nhỏ ta coi mình như không khí, Lạc Tiểu Liên thất vọng chồm cặm, sau đó ánh mắt đảo quanh, trong đầu bỗng nảy ra một ý nghĩ.

Cô cố hít một hơi thật sâu, lòng vòng vài vòng, sau đó quay ngoắt tay xe.

Bánh xe làm thành một đường cong tuyệt đẹp trên không, chiếc xe quay quanh Tuyệt Trì chẳng khác nào Trái Đất quay quanh Mặt Trời.

Thảm Tuyệt Trì đột nhiên ngược đầu lên, nhìn những hành động kì quái của Tiểu Liên. Nhân lúc đó Tiểu Liên giơ tay phải lên vẫy vẫy: “Hi!”

Uỳnh!

“Á!”

Ai dè, cô gái “Trái Đất” Lạc Tiểu Liên bị mất thăng bằng, cả người và xe lăn kềnh ra đường. Chiếc xe đạp đổ lên người cô, tay lái nghiêng sang một bên, còn hai bánh xe thì vẫn quay tít thò lò.

Đúng là số đen như quạ! Lại thất bại rồi!

Mặt mày Lạc Tiểu Liên nhăn nhó như cái bị rách, rồi thất thản nhìn về phía trước, mắt cô bỗng sáng lên.

Thẩm Tuyế t Trì không hề bỏ đi, mà đứng cách đó một mét không xa, chỉ có điề u lắ ng lắ ng không lên tiế ng.

Lạc Tiểu Liên ban nắ y còn như con ế ch bị xe cán qua, lập tức bật dậy như lò xo, đỡ lắ y cái xe đạ p, rồ i vội vàng theo sau Thẩm Tuyế t Trì.

“Tuyế t Trì! Tôi... Hôm nay tôi định đế n tìm cậu để nói chuyện về bài văn hôm nọ. Lắ n trước đọc bài viế t đó, tôi rắ t cảm động.” Thắ y Thẩm Tuyế t Trì bước chậm lại, mắ t Tiểu Liên sáng lên, tiế p tục thao thao bắ t tuyệt, “Thẩm Tuyế t Trì! Tôi đã phân tích khá lâu... Lắ n trước trong thơ của cậu có tồ m tếp và cá, đúng không?”

Tiểu Liên cô làm ra vẻ thắ n bí, ngừng lại, sau đó liế c trộm Thẩm Tuyế t Trì ngay bên cạ nh.

Khà khà khà! Hay lắ m! Ánh mắ t nhỏ ta có chút thay đổ i. Lạc Tiểu Liên, chiế n thắ ng ngay trước mắ t rồ i. Mà y phải cô lên!

“Ha ha ha, cuố i cùng tôi cũng hiểu. Nhà cậu khá giả vậy, chắ c cậu là người yêu động vật, thích sồ ng gầ n thiên nhiên chứ gì...”

Thẩm Tuyế t Trì rắ t đổ i ngạc nhiên, sử ng người ra, sau đó quay đầ u nhìn Lạc Tiểu Liên đang nói như máy, mặt mà y hỏ n hỏ , hai mắ t sáng như chớp bẻ.

Đồ đầ n!

Sét từ sồ ng điện não của Tuyế t Trì như đánh trúng Lạc Tiểu Liên, khiế n cô chôn chân tại chỗ.

Hic! Thắ t bại rồ i!

Một chiế c đinh ba màu đỏ từ trên trời giáng xuố ng, cắ m thẳng vào đầ u Tiểu Liên.

Lẽ nào lại không được?... Tới bây giờ mình vẫn không đoán nổi bài văn của Thẩm Tuyết Trì nói cái gì, không có cách nào bắt chuyện được với Tuyết Trì. Chỉ còn vài ngày nữa là đến Lễ hội Văn hóa Mùa thu rồi, nếu không thuyết phục được Thẩm Tuyết Trì gia nhập vào đội của mình và Hình Như thì...

Nghĩ tới đây, Lạc Tiêu Liên thốt vọng khẽ thở dài.

Tiêu Liên đứng tại chỗ, bất lực nhìn Thẩm Tuyết Trì hòa vào dòng người phía trước, rồi đứng trước đèn xanh đỏ qua đường. Ngọn lửa nóng bỏng trong lòng cô bắt đầu yếu ớt dần, leo lắt trước ngọn gió thổi qua những người khách bộ hành và xe cộ...

Thẩm Tuyết Trì đứng ở chỗ đám người đợi đèn xanh đỏ sang đường, ánh mắt luôn nhìn về phía trước.

Bên phải Thẩm Tuyết Trì là những nữ sinh mặc đồng phục màu cam của trường Nghiêm Lễ đang vui vẻ chuyện trò như lũ chim sẻ, ríu rít bàn tán chủ đề mới trên tạp chí. Còn bên trái là hoa cúc vạn thọ đang nở rộ. Ánh mặt trời chiếu lên những cánh hoa phát sáng lấp lánh, nhìn phía trước giống như mặt trời bé con đón gió, khiến lòng người nao nức.

Chỉ có mình Thẩm Tuyết Trì là thờ ơ, có mắt cũng như không, lặng lẽ đứng ở một góc đợi hết đèn đỏ. Dường như cả thế giới chỉ có mình cô...

Bầu trời vô tận xanh, xanh thăm thẳm.

Mây trắng hiên hòa, trắng như bông.

Hoa kia sắc thắm, như máu thắm.

Cỏ cây xanh rì, biếc trời xa.

Bạn bè sống khác, khác xa ta...

Nhìn cảnh tượng trước mặt rồi nhớ đến những câu thơ trong bài viết về bạn bè của Thảm Tuyết Trì, Lạc Tiểu Liên đang u mê trong làn sương khói, bỗng sực tỉnh.

Nói cho cùng, Thảm Tuyết Trì luôn là người cô độc, chỉ lặng lẽ sống trong thế giới của mình, không có bạn bè, không có sở thích gì đặc biệt, kể cả đến cuối tuần nhà cũng trống huơ trống hoác, toàn thui thủi một mình... Những câu thơ mà Thảm Tuyết Trì viết về bầu trời, đám mây trắng, hoa thắm, cỏ xanh và cả bạn bè... lẽ nào miêu tả cảnh ngộ cuộc đời của Tuyết Trì, nói về thế giới của Tuyết Trì?...

“Á! Đèn xanh rồi!”

“Mau đi thôi! Thời gian đèn xanh ngắn lắm.”

“Chúng ta cùng đi nhé?”

“Ha ha ha!”

Lạc Tiểu Liên dõi theo bóng dáng mỏng manh của Thảm Tuyết Trì. Tiếng gọi í ới của máy nữ sinh Nghiêm Lễ chọt cắt ngang dòng suy tư của cô.

Lúc này, Thảm Tuyết Trì đang đi theo dòng người, men theo vạch sơn kẻ ngang màu trắng tới con đường trước mặt. Xe cộ trên đường được giải thoát khỏi tín hiệu đèn đỏ, đạp chân ga tăng tốc, lao qua ngã tư hình chữ thập.

“Này! Các cậu đi nhanh thế! Hôm nay tớ đi giày hơi chật nên chân đau đau.”

“Ha ha ha! Ai bảo cậu không nói sớm! Nào, chúng ta đi chậm chậm thôi.”

Mấy nữ sinh Nghiêm Lễ tay trong tay vui vẻ đi ngang qua chỗ Thẩm Tuyết Trì, vụng lại tiếu cười nói lạnh lớt.

Mặt Thẩm Tuyết Trì lạnh như nước đá nhìn theo bóng mấy nữ sinh Nghiêm Lễ dần đi khuất. Ánh mắt không chút gợn sóng bỗng hơi động đậy, như đang suy tư gì đó.

Hành khất là gì hỏi bạn ơi?

Là đàn cá nhỏ thoăn thoắt bên đời.

Xe cộ, nhà lầu là sao nhỉ?

Như tép tôm bật tanh tách tức cười.

Ánh đèn nhấp nháy đang nháy múa?

Lập lờ nhoay nhoáy với đóm bay.

Đường đi chân bước mà hoang dại

Bước chân chóng vánh, gập gáp thay

Bạn bè như sên, nào ai biết?

Lò dò, chậm chạp, bò quanh rù rì.

Thẩm Tuyết Trì đi theo nhịp bước của riêng mình, dường như cô không biết làm thế nào mới có thể giống như nữ sinh Nghiêm Lễ kia, cười nói vui vẻ, thân thiết cùng bạn bè...

“Mình hiểu rồi!”

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lạc Tiểu Liên sáng quắc lên, ánh lửa trong tim lại bập bùng cháy lên niêm khao khát. Cô lao về phía vạch qua đường. Chỉ vài bước chân đã đuổi kịp Thẩm Tuyết Trì, rồi nắm chặt lấy bàn tay lạnh giá đó.

Đồ ngốc! Đừng động vào tôi!

Thẩm Tuyết Trì lạng người đi, quay đầu lại thì thấy hai mắt Lạc Tiểu Liên long lanh như trời thu. Trần Tuyết Trì nổi gân xanh hình chữ thập như đang tức giận, phẩy tay như đuổi côn trùng, còn hung hãn ra hiệu “tránh xa tôi ra”.

“Thẩm Tuyết Trì... Tôi... tôi hiểu cả rồi!”

Nhưng Thẩm Tuyết Trì vẫn giãy nảy lên, vung mạnh tay. Lạc Tiểu Liên lại càng nắm chặt hơn. Cô phẫn khởi nhìn Thẩm Tuyết Trì rồi nói đồng dục: *“Bầu trời vô tận xanh, xanh thăm thẳm. Mây trắng hiện hòa, trắng như bông. Thẩm Tuyết Trì, chỉ cần cậu mở lòng đón nhận tất cả thì mọi thứ sẽ thuộc về cậu thôi. Hành khất có nhanh, xe cộ có nhanh, chỉ cần cậu bằng lòng, thì tôi sẽ chạy đến bên cậu với tốc độ nhanh nhất có thể.”*

“...”

Nghe lời Lạc Tiểu Liên, Thẩm Tuyết Trì như bị sét đánh trúng, toàn thân run lên. Cô nhìn chằm chằm Tiểu Liên, đôi mắt u tối giống như bị phong ấn bỗng lóe lên chút tia sáng âm áp...

Tít! Tít! Tít!

Đột nhiên, vang lên tiếng đé m ngược thời gian. Lạc Tiểu Liên lạng người đi, rồi quay đầu nhìn về phía chiếc đồng hồ đé m ngược ở cột đèn xanh đỏ, vội vàng hét lên: “Á! Cảnh thận! Sắp đèn đỏ rồi! Tuyết, chúng ta mau sang thôi.”

Nói xong, Lạc Tiểu Liên tóm chặt lấy tay Thẩm Tuyết Trì, co giò chạy về phía bên kia đường.

Thẩm Tuyết Trì vừa kịp định thần liền chau mày khó chịu, cô hét sức giật tay ra, cô muốn rứt cái tay mà Lạc Tiểu Liên nắm chặt lại, nhưng phát hiện ra tay hai người dính chặt như bám keo, không rời ra được.

Đồ bám dai như đĩa!

Thẩm Tuyết Trì thấy bút rút trong người, nhìn chằm chặp vào lưng Lạc Tiểu Liên như muốn phát ra sóng điện.

Hình như Lạc Tiểu Liên cũng cảm nhận được luồng sóng điện của Tuyết Trì. Cô mừng rỡ quay đầu lại, mỉm cười ấm áp như mặt trời tỏa nắng với Thẩm Tuyết Trì.

Nụ cười đó làm Thẩm Tuyết Trì sững người ra, rồi bất giác không giẫy giụa nữa. Cô cúi đầu, từ từ theo sau Lạc Tiểu Liên bước về phía đường đối diện.

Dưới ánh sáng mặt trời, khuôn mặt Lạc Tiểu Liên luôn nở một nụ cười tươi như đóa cúc vạn thọ. Sau lưng cô, khuôn mặt Thẩm Tuyết Trì lạnh lẽo như ở Bắc Cực, cũng bắt đầu tan giá phần nào.

Ai cũng không dám tin khoe miệng thẳng băng của Thẩm Tuyết Trì bỗng hơi nhếch lên. Nụ cười từ cái miệng nhỏ xinh hiện lên trên khuôn mặt sáng sủa...

"Nghe nói cậu ấy chính là thiên tài Giang Sóc Lưu đấy. Trông đáng ngồi đàn mới lịch lãm, đẹp mê hồn làm sao. Chỉ nhìn phía sau lưng, mình đã thấy ngất ngây lắm rồi."

"Trời ơi! Quá đỉnh luôn! Nếu chúng mình không nghe lầm được anh Văn Chân Hải với Tiêu Nham Phong nói chuyện thì làm sao biết đường tới đây ngắm cậu ấy."

"Giang Sóc Lưu...
cậu là Giang Sóc Lưu à?"

[Bá t ngò]

Trên đời chỉ có hai thứ bá t ngò

Một là được chờ đợi, hai là không được chờ đợi

Hôm nay tôi bỗng nhận ra

Hình như chúng xuấ t hiện sai vị trí

Giồ ng như Tiêu Nham Phong và Thảm Tuyế t Trì vậy

Không biế t ai cười ai khóc.

Mặt trăng chiế u trên mặt đấ t như sương phủ cả một đêm, cuồ i cùng mặt trời rạng ngời cũng ló ra.

Lại đê n giờ tin học buổi sáng, trong phòng lặng ngắ t như tờ, các màn hình vi tính đê u sáng. Học sinh vừa nhìn màn hình vừa chăm chú nghe cô giáo giảng.

“Được rô i! Sau đây các em thực hành.” Cô Sài Tĩnh Di dùng phá n viế t dòng chữ cuồ i cùng trên bảng, rô i đánh một dấ u chấ m rõ to, sau đó quay người lại, hai tay chồ ng trên bàn, nhìn khắ p lượt học sinh, “Hi vọng các em sẽ tranh thủ thời gian thực hành, không được chat chít trong giờ.”

Cô Sài vừa nói vừa vuốt vuốt tóc, liếc mắt cảnh cáo bàn máy tính số mười lăm - nơi Lạc Tiểu Liên ngồi, thầy Tiểu Liên đang cầm cuì ghi chép, mới từ từ dịu giọng xuống.

Lạc Tiểu Liên khẽ ngẩng đầu lên, nhè đúng lúc cô Sài không để ý là lưỡi lê lê, sau đó lấy phù hiệu trường trong túi ra, mở màng nhớ lại cảnh tượng ban nãy.

“Nữ vương” Thẩm Tuyết Trì đưa cái phù hiệu trường cho “chiến binh” Lạc Tiểu Liên, rồi nói thờ ơ: “Nếu tìm được chủ nhân của chiếc phù hiệu này, tôi sẽ đồng ý yêu cầu của cậu.”

“Chiến binh” Lạc Tiểu Liên mừng rơn, rung rung nước mắt xúc động nhận lấy chiếc phù hiệu, sau đó đưa tay chào: “Rõ, thưa sếp! Tôi xin hứa sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Tiểu Liên vốn dĩ ngây thơ nghĩ rằng, hôm qua nói ra được ý nghĩa sâu xa của bài văn kia, rồi cùng nhau nắm tay đi qua đèn xanh đỏ thì đã coi như là bạn bè. Ai ngờ nhỏ Tuyết Trì kì quặc này khó kết bạn ghê, lại còn bày trò đánh đố nhau thế này. Nếu không phải vì cuộc thi tốt Trưng Dương và không muốn anh Hàn Thu Dạ phải chịu phạt vì mình thì... mình đã vứt quách cái huy hiệu này vào bản mặt lạnh như nước đá đó cho bõ ghét.

Lạc Tiểu Liên cố nén cột khí tức giận hùng hục trong đầu, cầm cái phù hiệu Thẩm Tuyết Trì giao cho, đưa ra trước mặt cẩn thận nhìn đi nhìn lại đến mấy lần.

Đó là một cái huy hiệu hình bầu dục màu xanh lam, đường viền xung quanh giống như những vì sao nhỏ trên sông Ngân Hà, ở giữa huy hiệu là hình tòa tháp ngà đứng sừng sững. Lạc Tiểu Liên lật qua lật lại cái huy hiệu, phát hiện ra ở vị trí không ai để ý có khắc một hàng chữ:

Đệ nhất Liên minh ★GSL

Hừ, nhìn cái chữ khác trên huy hiệu này cũng đủ biết chủ nhân của nó là một tên chảnh cún, tự cao tự đại.

Nhưng phát hiện đó đâu giúp ích gì? Chẳng có gì đặc biệt cả, chỉ là cái huy hiệu thôi mà... Mình cũng có một cái... Lạc Tiểu Liên chu môi ra, đặt cái huy hiệu xuống, mắt bỗng sáng bừng lên. Cô vội vàng lấy cái huy hiệu của mình trong túi ra, ngắm nghía rồi so sánh.

Ừm! Cả hai chiếc huy hiệu đều màu xanh lam, gần giống nhau, chỉ khác chút chi tiết lật vật.

Dải Ngân Hà trên huy hiệu mình không có vì sao nào, mà treo lơ lửng một vầng trăng.

Vầng trăng là trường Đức Nhã, vậy thì sao chính là trường Tinh Hoa chẳng? GSL... cái tên này như nhe nanh giờ vuốt, nhảy múa trong đầu Tiểu Liên.

Giang! Sóc! Lưu!...

Chỉ có con rùa rụt cổ luôn tự coi mình là thiên tài số một của Liên minh Tinh Hoa đó thôi!

Kể cả hần không phải chủ nhân của chiếc huy hiệu này thì cũng liên quan ít nhiều.

Hừ, hôm nay mình sẽ cho chủ nhân của chiếc huy hiệu lộ nguyên hình. Cái gì mà đệ nhất Liên minh chứ? Rõ nực cười!

Lạc Tiểu Liên vừa cắn răng, vừa lén đăng nhập vào diễn đàn Liên minh trung học Tinh Hoa, mong sẽ tìm ra chân tơ kẽ tóc.

Nhưng vừa mới nhấp chuột vào được trang chủ thì một tiêu đề được trang trí bằng ngôi sao màu vàng năm cánh sáng như mắt đã

thu hút sự chú ý của cô.

Chủ đề *hot* nhất Lễ hội Văn hóa Mùa thu “*Dưới trăng vào tết Trùng Dương, Thù du tô t ngọn đèn vương bởi bởi, xa xăm sao phủ bóng tà, cất giọng đưa sắc hát ca rộn ràng.*”

Không ngờ cuộc thi vẫn chưa bắt đầu mà diễn đàn đã dậy sóng. Lạc Tiểu Liên vội vàng nhấp chuột vào đó thì thấy một hàng chữ bảy màu lấp lánh.

Bỏ phiếu bình chọn nhiệt tình cho ngôi Vương cuộc thi tết Trùng Dương của Liên minh trung học Tinh Hoa. Bạn có thể chọn nhiều mục. Thời gian kết thúc: 10/07.

Đề cử cho ngôi Vương..... Số phiếu bầu chọn... (...%)

Thần long giáng thế Vương vô miện Giang Sóc

Lưu..... 4776 phiếu (95%)

Thiên phú lạnh lùng Nữ vương băng giá Thẩm Tuyết

Trì..... 4690 phiếu (93%)

...

So với Giang Sóc Lưu được những 95%, người đứng chót bảng đề cử ngôi Vương chỉ được 1%, thật thảm hại. Ôi, mình không muốn nhìn nữa. Tức nhất là người tiếm năng như mình lại không thấy có tên, cuộc đời thật bất công!

Lạc Tiểu Liên bất bình lướt qua hai cái tên chướng mắt là Giang Sóc Lưu và Thẩm Tuyết Trì, rồi đóng luôn trang đó lại, tiếp tục lướt web, nhưng cô càng ngạc nhiên hơn...

“Sơ đồ phân bố tài sản trên thế giới của gia tộc Giang Sóc Lưu.” (Đang tiếp tục cập nhật.)

“Những câu chuyện không thể không nhắc tới giữa tôi và tài tử đệ nhất Liên minh Giang Sóc Lưu! (Lượng lật tin via hệ về gia thế, về tài năng, về kết mô đen.)

“Bán đâu giá khẩn giãy Giang Sóc Lưu từng dùng. (Số lượng có hạn, mau đặt mua kẻo hết! Mọi dzô đề!)”

...

Nhìn những đề mục quá lố này, Lạc Tiểu Liên như bị sét đánh ngang tai, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Giang Sóc Lưu quả nhiên là vị Vương số một Liên minh Tinh Hoa, là người nhận được sự ủng hộ nhiều nhất. Những tin tức và *topic* thảo luận về hắn chiếm hẳn một nửa trang mạng diễn đàn.

Nhưng... lạ thật!

Lạc Tiểu Liên kinh ngạc di chuột, lật hết trang này sang trang khác. Tại sao không có một *topic* nào đăng hình Giang Sóc Lưu?

Mình làm thế nào để tìm ra hắn đây?

Ừm... Tên này ngày thường không biết đả c tội với bao nhiêu người, cho nên mới trốn chui trốn lủi như hồn ma vất vưởng, không dám gặp mặt mọi người.

Mà thôi... Kể cả có như vậy cũng không thể làm khó cho Lạc Tiểu Liên này được.

Giang Sóc Lưu, ta và người cùng nhau chơi trò “đào hang chuột” nhé!

Hà hà hà hà!

“Nhớ kĩ nhé! Sau khi nhiệm vụ kết thúc, mỗi đứa sẽ được thưởng một cây kẹo bông. Bây giờ chị tuyên bố trò “đào hang chuột”... bắt đầu!”

“Yes, madam!”

Ở một góc cạnh công trường trung học Tinh Hoa, giọng nói thỏ thẻ vừa dứt, một bé gái lao ngay về phía cánh cổng mở toang của trường Tinh Hoa.

“Huych!” Cô bé ngã lăn quay ngay phía trước chân bảo vệ, khóc ãm lên.

“Này cháu! Không sao chứ?” Bác bảo vệ ngạc nhiên, vội vàng đi về phía đó.

Cùng lúc, cô gái tóc bím thò đầu ra từ một góc bên cạnh cửa trường.

Lạc Tiểu Liên tròn xoe mắt, lén lút nhìn xung quanh như ăn trộm, sau đó hơi nghiêng đầu, mông ngúng nguẩy đưa tay ra hiệu “*FIGHT*”.

Rất nhanh sau đó, những bóng người nhỏ nhỏ như lũ kiến chuyển tổ, bám sát cửa trường Tinh Hoa, rồi lao vút vào bên trong. Nhìn cô gái tóc cắt ngắn vẫn chậm như rùa bò phía sau lưng, cô gái tóc bím bặm môi tức tối.

Vài phút sau, “đội quân kiến” đã làm mưa làm gió khắp trường Tinh Hoa...

Trước một bồn hoa trong trường Tinh Hoa.

“Hu hu hu...”

“Em này, đừng khóc nữa, nói cho chị nghe ai bắt nạt em?...”

“Hic!... Anh Giang Sóc Lưu không chịu mua kẹo mút cho em, chị tìm anh ấy giúp em đi!”

“Hả? Giang Sóc Lưu á?”

...

Trước bảng thông tin trường Tinh Hoa.

“Cậu nhóc, em đứng đây làm gì thế?”

“Giang Sóc Lưu đúng là tên cà chớn, dám cướp siêu nhân trứng muôi của em. Mau ra đây! Em phải đấu tay đôi với anh ta!”

“Sao cơ? Giang Sóc Lưu á?”

...

Trong căng tin trường Tinh Hoa.

“Á... Ai ăn trộm cái bánh ga tô của tôi mà còn để lại giầy nhả n thế này?... Gì cơ? Kí tên: Đạo tặc Giang Sóc Lưu.”

“Cái gì? Giang Sóc Lưu làm ư?”

...

“Hô hô hô hô... Bị ta tung nhiều scandal thế, đảm bảo người phải lộ diện cho coi.”

Người chỉ huy “đội quân kiển” đứng đằng sau một cái bồn hoa nhỏ. Lạc Tiểu Liên mặc đồng phục trường Tinh Hoa. Bộ đồ này cô nhớ Trương Hình Như mượn cho. Khi nghe thấy những tiếng hét kinh ngạc trong sân trường, cô đã c ý cười thàm.

“Vớ vẩn!” Ai dè Thẩm Tuyết Trì ngò i khoanh chân trên đất, tựa lưng vào khóm hoa, mặt mày vô cảm nhìn Lạc Tiểu Liên đang cười

tươi rói, rồi xô ra đúng hai từ nhạt nhẽo như canh không nêm muối.

“Thẩm Tuyết Trì, cậu đừng lo...” Lạc Tiểu Liên vẫn không hề cắt hứng, vừa tiếp tục quan sát tình hình bên ngoài, vừa tự tin giải thích: “Cậu đừng coi thường lũ nhóc ở Trung tâm bảo trợ xã hội Giảm Lạc. Chúng là đội quân tinh nhuệ chuyên “đào hang chuột” đấy, nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ cho coi.”

“Đào hang chuột?”

“Hơ hơ hơ! Cậu vẫn không hiểu à? Thực ra nguyên nhân là như thế này...” Thầy Thẩm Tuyết Trì trố mắt ra nhìn, Lạc Tiểu Liên chớp thời cơ trở tài, “Chuột thường đào rất nhiều hang để làm chỗ ẩn náu cho nên chúng thoắt ẩn thoắt hiện. Nhưng nếu lấy nước đổ vào trong hang, bịt tất cả các lỗ hổng lại thì chúng có mà chạy đàng trời. Đội quân của tớ xuất kích khắp nơi, để tội nhỏ bắt “con chuột” này phải lộ nguyên hình.”

“Đúng là siêu vớ vẩn!”

“Cậu...” Thầy Thẩm Tuyết Trì vẫn không tin tưởng mình, Lạc Tiểu Liên buồn bã chu môi ra, khẽ lườm sau lưng nhỏ ta, “Hừ! Lát nữa cậu sẽ biết!”

Tít... Tít... Tít!

Đúng lúc ấy điện thoại di động của Lạc Tiểu Liên vang lên hời chuông gập gáp. Cô lấy vội máy ra, trên màn hình nhấp nháy ba chữ “Hàn Thu Dạ”. Ánh mắt cô có vẻ hơi bất an, điện thoại chẳng khác nào củ khoai nóng bỏng tay, Lạc Tiểu Liên luống cuống dúi điện thoại vào túi.

“Này, bà chị đâu heo.”

Đột nhiên một khuôn mặt tinh nghịch thò về phía Tiểu Liên.

“Ồ ỉ!” Lạc Tiểu Liên giật bắ n mình, tí nữa thì tim vọt ra ngoài. Nhưng cô kịp định thầ n lại, lắ y tay vuố t vuố t ngược, trợn ngược mắ t lên với thủ phạm vừa làm mình giật thót tim, “Tiểu Phong, sao em không xuấ t hiện đằng hoàng chút hả ? Làm chị giật cả mình. Mà này, chị đã dặn nhóc má y lầ n rồ i, gọi là chị Tiểu Liên chứ.”

“Hứ, đã cậy nhờ người ta giúp cho mà còn chảnh cún.” Tiểu Phong bắ t mắ n bữ dài môi ra, rồ i đứng dậy, đi vòng vào sau cái bồ n hoa, “Cái tên đầ u tổ quạ mà chị nhờ em tìm đang ở phòng học số ba bên trái tòa nhà số một.”

“Ồi chao! Tiểu Phong giỏi quá đi!” Lạc Tiểu Liên nhìn theo tay Tiểu Phong chỉ về phía tòa nhà bồ n tầ ng sơn màu đỏ, xây theo lố i kiế n trúc Tây Âu.

Hai bím tóc Lạc Tiểu Liên vểnh ngược lên trời.

“Ha ha ha! Đợi “đôi chân thầ n tồ c” Nguyên Kỳ tới đây, chúng ta sẽ bắ t đầ u hành động. Trong cuố n Bí kíp, chị Tô Hựu Tuệ đã viế t, dù là bắ t kì hình dạng nào thì đường thẳng nồ i giữa hai điểm luôn ngắ n nhắ t, nhưng khi làm việc gì thì đường ngắ n nhắ t giữa hai điểm lại là đường vòng. Muố n tìm tên Giang Sóc Lưu chẳng phải việc dễ dàng gì, nhưng chỉ câ n tìm ra tên đầ u tổ quạ trước thì nhắ t định sẽ mò ra hắ n thôi.”

Đình!

Lạc Tiểu Liên nói xong, khoe mắ t ánh lên tia hi vọng.

“Hắ t xì! Hắ t xì!”

Đúng lúc ấy, trong phòng học lớp 10A3 của tòa nhà giảng đường trường Tinh Hoa vang lên tiế ng hắ t xì hơi

“Um... Bực thật! Không biết đứa nào nói xấu mình sau lưng?” Tiêu Nham Phong đang ngơ ì ghé ch chân tự dưng ở chỗ gần cửa sổ, lấy hai tay day day mũi, “Lạ thật! Hình như có mùi gì đó...”

“Há há há há há há!” Tiêu Nham Phong vừa dứt lời thì một tràng cười man rợ vang lên bên tai, tiếp đó cái đầu như mặt trời mọc dần dần nhích lên khỏi bức cửa sổ, lộ ra hai con mắt to tròn, đảo như lạc rang.

“Này ông bạn đầu tổ quạ! Tôi đây mà, Lạc Tiểu Liên!”

“Gì cơ? Lạc... Ó?”

Khi khuôn mặt Lạc Tiểu Liên lù lù hiện ra trước mắt Tiêu Nham Phong, mô ìm hấn ngoác ra như ếch ộp, suýt thì hét tướng lên. Lạc Tiểu Liên đã sớm liệu được việc này, vội vàng lấy tay bịt miệng hấn lại.

“Suýt!” Lạc Tiểu Liên ra dấu tay im lặng, hai mắt cảnh giác liếc xung quanh, “Này đầu tổ quạ, tôi hỏi cậu, Giang Sóc Lưu đang ở đâu?”

“Um... um!” Tiêu Nham Phong nhanh như điện giật, vùng giật tay Lạc Tiểu Liên ra, mặt mày khó chịu, tay chùi lấy chùi để miệng, “Khỉ thật!... Cô tìm Lưu làm gì? Đừng hòng gặp mặt đại ca Lưu, ngay cả gọi tên đại ca cô cũng không đủ tư cách nhé! Còn lâu tôi mới nói cho cô biết, ngơ ì đó mà mơ đi!”

“Hừ! Cậu không nói thật hả?” Thầy Tiêu Nham Phong nói thế, Lạc Tiểu Liên thản nhiên nhướn mày lên, rút một tấm ảnh trong túi ra khua khua trước mặt Tiêu Nham Phong, “Nhìn thầy chưa? Bức ảnh này chứng minh cậu vi phạm nội quy trường, lên đi xem công thập... Nếu tôi cũng học chiêu lèn trước của cậu, dán tấm hình này

vào bảng tin trường thì từ nay về sau, cậu tha hồ tự do, không cần phải đến trường học nữa đâu!”

Ban này Tiêu Nham Phong còn bưng bưng nhuệ khí, giờ bỗng xẹp lép, cả người như bị rơi xuống vực băng lạnh cóng.

“Cậu yên tâm đi. Tôi có một món đồ... không biết có phải Giang Sóc Lưu đánh rơi hay không nên muốn tìm cậu ta hỏi chuyện thôi.” Nói đoạn, Lạc Tiểu Liên nhét bức ảnh vào túi, lòng thầm nghĩ không ngờ tên này trung thành với đại ca của hắn thế. Hừ hừ, lần công thập trước Thẩm Tuyết Trì có quay DV, tìm hình của Tiêu Nham Phong đúng là kẻ hay.

“Thật sao?” Nghe thầy Lạc Tiểu Liên nói vậy, Tiêu Nham Phong hoài nghi chau mày.

“Đương nhiên!”

Tiêu Nham Phong khịt khịt mũi: “Lưu đang ở thư viện đọc sách... Được chưa! Đưa ảnh cho tôi.”

“Thế hử? ...” Tiểu Liên vuốt vuốt cằm, nở nụ cười rạng rỡ. Sau đó, cô lấy ảnh trong túi ra, đập vào lòng bàn tay Tiêu Nham Phong, “Cảm ơn nhé! Tôi đi trước đây!”

Nói xong, cô giơ tay vẫy vẫy cậu chàng Tiêu rồi lẩn mất hút.

“Hừ!”

Tiêu Nham Phong thò đầu ra, nhìn bóng Tiểu Liên đi khuất phía xa, cười khẩy thâm hiểm:

“Ha ha ha! Đúng là con nhỏ ngốc hết thuốc chữa. Định đấu với ‘con lôc’ Tiêu Nham Phong này sao? Đợi thêm trăm năm nữa đi. Lưu

không ở thư viện, mà đang luyện đàn ở phòng âm nhạc toà nhà số ba. Định ép ta bằng mấy tấm ảnh còm này hả? Còn khuya nhé!”

“Ai chà! Hóa ra là vậy!”

Tiêu Nham Phong vừa dứt lời, một tiếng nói vọng lên ngay dưới bậc cửa. Cậu chàng lạng người đi, cúi đầu xuống nhìn thì thấy Lạc Tiểu Liên vẫn chưa đi, còn đang nấp ở dưới với một tên nam sinh.

“Đồ đàn! Lêu lêu lêu!”

Không thềm thêm chút xíu đến tiếng gầm ghè tức giận của Tiêu Nham Phong, Lạc Tiểu Liên làm mặt xấu, rồi cùng với Trịnh Nguyên Kỳ lao như bay tới tòa nhà số ba.

Tinh tang... Tinh tang... Tinh tang...

Tiếng đàn du dương lan tỏa khiến người nghe say đắm, vang vọng khắp hành lang tòa nhà số ba.

Hai nữ sinh trường Tinh Hoa hào hứng bò trên bậc cửa sổ, ánh mắt đắm đuối nhìn con cá chuôi xuyên qua khe hở nhỏ ngắm nhìn chàng hoàng tử đang đánh piano.

Gió từ từ lướt qua góc cửa, thổi tung tấm rèm che màu xanh lam, ánh mặt trời khe khẽ rải trên khung đàn đen bóng.

Một dáng người lịch lãm đang ngồi trên chiếc ghế đệm bằng lông vũ.

Ngón tay thon dài trắng như ngọc nảy trên những phím đàn đen trắng linh hoạt như những giọt nước lướt qua. Cả khuôn mặt chàng trai như được bao phủ một làn sương màu vàng, đôi môi vừa đỏ như cánh chuồn khẽ nhếch lên thành hình bán nguyệt khiến người ta

chết lịm. Bàn không khí được bao phủ bởi khung cảnh huyền diệu dường như hóa thành những sợi nắng, chiếu rọi khắp gian phòng.

“Nghe nói cậu ấy chính là thiên tài Giang Sóc Lưu đấy. Trông dáng chơi đàn mới lịch lãm, đẹp mê hồn làm sao! Chỉ nhìn phía sau lưng mình đã thấy ngất ngây lắm rồi.”

“Trời ơi! Quá đỉnh luôn! Nếu chúng mình không nghe lỏm được anh Văn Chân Hải với Tiêu Nham Phong nói chuyện thì làm sao biết đường tới đây ngắm cậu ấy.”

“Hai em nấp nom gì ở đây vậy?” Khi họ đang mải bàn tán hăng say thì một giọng nói nghiêm khắc vang lên.

Hai nữ sinh giật thót mình, quay đầu lại, nhìn thấy một cô giáo trong bộ quần áo màu xanh đen, tóc búi gọn phía sau, tay cầm một cuốn sách dạy nhạc, đứng sừng sững ngay trước mặt.

“Nếu không có việc gì thì đừng làm phiền Giang Sóc Lưu tập đàn.”

“Á, cô Mẫn! Vâng, vâng, chúng em đi đây ạ!”

Hai nữ sinh vội vàng gật đầu, khẽ cúi đầu chào cô Mẫn, rồi quay người tháo chạy như bay về phía cầu thang.

“Đeo bám kinh thật!”

Nhìn thấy hai nữ sinh biến mất hút ở góc cầu thang, cô Mẫn thở dài thườn thượt. Nhưng khi nghe thấy tiếng đàn êm dịu, hiền hòa như nước suối róc rách chảy, khuôn mặt cô tươi tắn trở lại.

“Suyt! Khe khe thôi!” Trên hành lang vắng vắng tiếng đàn piano, xuất hiện hai dáng người lom khom, trông chẳng khác nào hai con

thạch sùng bám chặt vào tường, từ từ nhích tới gần cửa phòng dạy nhạc.

Tinh tang... Tinh tang... Tinh tang...

Theo tiếng bước chân gập gáp của Lạc Tiểu Liên, tiếng đàn piano vang vọng trên hành lang dường như nhận ra điều gì đó, biến tấu nhanh hơn, giống như từng đợt sóng thần.

Tới khi Lạc Tiểu Liên đứng ở cửa sổ phòng nhạc, thì tiếng đàn đã lên tới cao trào.

Lạc Tiểu Liên khẽ thở dài, nắm lấy tay cửa ra vào, từ từ quay tròn, rồi đẩy cửa bước vào.

“Giang Sóc Lưu... Cậu là Giang Sóc Lưu à?”

Đột nhiên tiếng piano vút cao trong phòng nhạc như trượt dài xuống tận đáy vực, tất cả âm thanh đều dừng lại.

Mười ngón tay như ngọc chậm chậm nhấc lên khỏi phím đàn.

Lạc Tiểu Liên đứng như chôn chân ở cửa phòng dạy nhạc, mắt trợn tròn lên. Không hiểu sao cô bỗng thấy hơi căng thẳng, mắt nhìn chằm chằm người ngồi trước đàn piano.

Nam sinh nọ từ từ quay đầu lại, nhìn về phía Lạc Tiểu Liên.

Đầu để kiêu nôi đã t ngày xưa, gương mặt đầy tàn nhang trứng cá, thêm vào đó là cặp đít chai dày cộp “gác” trên mũi...

Ôi má ơi! Không... không thể nào! Cậu ta... cậu ta mà là Giang Sóc Lưu - hoàng tử của trường Tinh Hoa, học sinh ưu tú nhất Liên minh, là thần tượng trong lòng hàng nghìn hàng vạn cô gái sao?

“Á... Tôi... là...” Miệng Lạc Tiểu Liên giằng gật hai cái, khó khăn lắm mới mở được lời: “Xin hỏi, cậu là Giang Sóc Lưu à?...”

“Giang Sóc Lưu?” Nghe câu hỏi của Lạc Tiểu Liên, nam sinh đeo kính lạnh lùng hứ một tiếng đầy khinh thường: “Trong đầu mấy nữ sinh các người không chứa cái gì sâu sắc hơn hả? Ngày nào cũng bám riết lấy Giang Sóc Lưu như lũ nhặng xanh... Hứ! Các người mau đi đi, đừng làm mất hứng đàn của tôi!”

Thầy nam sinh kia quay ngoắt người đi, không thèm nhìn mình lấy một cái, Lạc Tiểu Liên thở phào nhẹ nhõm.

Hóa ra không phải... Không biết tại sao, trong lòng cô có cảm giác như gặp may. Lẽ nào ban nãy tên Tiêu Nham Phong lừa mình?

Không biết Giang Sóc Lưu đang trốn ở xó xỉnh nào?

“Đình!”

Một nốt nhạc cao vút vang ra từ tòa nhà phía Bắc, những ngón tay thon dài tiếp tục lướt trên những phím đàn đen trắng.

Tiếp đó, ngón tay trắng hồng nhấc chiếc điện thoại đang nhấp nháy đèn đặt trên đàn piano, rồi ấn nút nghe.

“Vâng... Tôi là Lưu...”

Lắng nghe một lát, chàng trai khẽ mỉm cười, giọng thân thiện như không: “Bên Phong có chuyện hả?... Nhưng việc này chẳng phải tin bất ngờ gì với cậu, đúng không Hải?”

Đầu dây bên kia phát ra một giọng trầm ấm, không biết nói những gì...

“Muốn gặp tôi?” Đôi lông mày thanh tú của chàng trai nọ hơi nhướng lên “... Xem ra phải làm phiền cậu ấy rồi!”

Ngọn gió lướt đến, thổi tung tấm rèm cửa mỏng manh.

Chàng trai dáng cao cao đứng lên khỏi chiếc ghế da màu đen viền vàng. Ngọn gió như đùa bỡn mái tóc ngắn mượt mà của cậu. Chàng trai nhanh chân bước về phía cửa cầu thang của tòa nhà giảng đường...

Đúng lúc ấy, tại đại bản doanh của “đội quân kiến”, sau cơn hoa gợn sân vận động, tất cả các thành viên tham gia vào kế hoạch “đào hang chuột” đều đã xếp hàng tập hợp.

“Báo cáo về Tiểu Liên, Lỗ không tìm được Giang Sóc Lưu trong cuộc điều tra lần này, nhưng em đã vẽ được hình con rùa lên mặt một bảo vệ trường.” Một cậu trai để đầu của ngói xiêu trên đất, giơ tay lên báo cáo như trong quân đội.

Lạc Tiểu Liên liếc mắt nhìn Thẩm Tuyết Trì. Khuôn mặt cô từ trắng chuyển sang đỏ.

“Báo cáo chị Tiểu Liên... à quên, về Liên! Phi Nhi lần này cũng không tìm thấy Giang Sóc Lưu, nhưng có rất nhiều anh chị cho kẹo. Chị xem này!” Một cô nhóc tóc xoắn móc trong túi ra một ổ kẹo, đặc ý khoe khoang trước mặt lũ bạn. Bọn trẻ nhao nhao lên ngưỡng mộ.

Sắc mặt của Tiểu Liên từ đỏ chuyển sang tím.

“Xảo Linh cũng không tìm được Giang Sóc Lưu. A... nhưng em đã bắt được một con xiên tóc trên cây long não. Chị xem hay chưa!” Một cô bé tóc búi ngoác miệng ra cười, giơ bàn tay nhếch nhác lên quệt mồ hôi trên trán, lộ một con côn trùng màu đen to bằng con gián ra cho mọi người coi.

Khuôn mặt Lạc Tiểu Liên tối sầm như trời sắp đổ mưa, cô không còn dũng khí để nhìn mặt Thẩm Tuyết Trì nữa.

Lúc này Thẩm Tuyết Trì, đang đứng bên cạnh cô bé nọ, bỗng lùi về phía sau hai bước để tránh xa con côn trùng đen đen kia. Đôi mắt Tuyết Trì tỏa ra luồng khí lạnh như muốn xử tử Lạc Tiểu Liên ngay tức khắc.

Thầy Thẩm Tuyết Trì tránh con xiên tóc như tránh vi trùng lây bệnh, Lạc Tiểu Liên chán nản, đầu chỉ muốn nổ tung, không nói nổi câu nào.

“Sao chị ấy dữ dằn thế?”

Bọn nhỏ nhao nhao lên, Lạc Tiểu Liên vội lấy tay quạt mồ hôi trên trán, rồi làm dấu im lặng: “Được rồi! Được rồi! Các em đừng làm ồn nữa, hôm nay tâm trạng chị ấy không vui...”

“Tiểu Liên, tôi thấy chúng ta nên rời khỏi đây càng nhanh càng tốt. Hình như chúng ta đã gây chú ý rồi đó....” Trịnh Nguyên Kỳ ngồi thụp xuống bên cạnh Tiểu Liên, lo lắng nhắc nhở.

“Ừ, lần trước tôi vừa bị cô chủ nhiệm nhắc nhở, nếu lần này lại xảy ra chuyện thì...” Lạc Tiểu Liên gật đầu đồng tình, thở dài: “Nhiệm vụ coi như thất bại, các em thân yêu, chúng ta rút thôi!”

“... I may run and hide, when you're screaming my name. All right, but let me tell you now, there are prices to fame. All right...”

Trong sân trường Tinh Hoa, Thời Tuân đầu đội chiếc mũ lưỡi trai đen, vừa kéo cao cổ áo khoác đồng phục, vừa hát ư ử theo tiếng nhạc trong iPhone, rồi đi thẳng về phòng thí nghiệm hóa học.

“Suyt! Cẩn thận chút!” Ở một góc khác của phòng thí nghiệm, Lạc Tiểu Liên đang lên dây cốt tinh thần, nhìn xung quanh sau đó quay người nói khẽ với “đội quân kiến” sau lưng: “Nhân lúc không ai để ý, máy đứa theo chị mau!”

Bọn trẻ con hào hứng gật đầu. Lạc Tiểu Liên khẽ hít một hơi dài, cố gắng sốc lại tinh thần, sau đó rón ra rón rén nhấc một chân lên định bước về phía trước.

“Ừa? Chơi trò trốn tìm hay sao thế này?”

Một giọng nói oang oang bất chợt vang lên sau lưng Tiểu Liên. Noron thần kinh của cô đang căng ra bỗng như bị co rút lại, bàn chân đang nhấc lên chưa kịp phản ứng, suýt nữa thì ngã nhào vô ềch.

Xoạt! Xoạt!

Bên cạnh phòng thí nghiệm bỗng xuất hiện hai con lóc nhỏ. Chưa đầy nửa phút sau, Thời Tuân bị Lạc Tiểu Liên lôi cổ vào giữa “đội quân kiến”.

“Phù!” Tiểu Liên khẽ thở phào, túm chặt lấy cổ áo Thời Tuân, trừng mắt cảnh cáo, nói nhanh như máy khâu: “Thời Tuân, hôm nay tâm trạng tôi rất tệ. Nói ngắn gọn là tôi tới đây để tìm tên Giang Sóc Lưu, nhưng chẳng thấy tung tích hắn đâu, bây giờ chuẩn bị về. Nếu không có việc gì thì cậu mau biến đi cho tôi nhờ. Nếu cậu dám tiết lộ cho người khác biết, tôi sẽ giết cậu té trời đó.”

“Hơ hơ hơ! Tìm Giang Sóc Lưu à?” Thầy Lạc Tiểu Liên nói nhanh như điện giật, Thời Tuân cười ngật nghèo, nói: “Bé Củ Lạc đến đây tìm hắn làm gì thế? Lẽ nào không chờ được nữa nên đến để đưa thư thách đấu?”

Lạc Tiểu Liên đang tuyệt vọng vì không tìm được chủ nhân của chiếc huy hiệu nọ, vừa nghe thấy giọng nói điềm tĩnh như không của Thời Tuân, mắt cô bỗng sáng như sao, giống như vớ được phao cứu sinh.

Không sai! Nếu mình đoán không nhầm thì tên này quen biết Giang Sóc Lưu, hay là hỏi thử hắn xem sao.

Ai ngờ vừa mới moi được cái huy hiệu từ trong túi ra...

“Đầu cua! Mặt rỗ! Các người đi tìm con nhỏ óc heo đó cho tôi!
Còn tôi đi tìm Lưu! Tức thật, không được để cho con nhỏ đó làm bản
mặt Lưu!”

Á! Chết thật! Tên Tiêu Nham Phong đã đuổi đến nơi rồi.

Nghe thấy tiếng gầm như beo, cả người Lạc Tiểu Liên như dán
chặt vào tường. Nhưng khi cô quay đầu lại, thấy cả Thời Tuân, Trịnh
Nguyên Kỳ lẫn bọn trẻ cũng đang bám chặt vào tường như thạch sùng
y hết mình.

“Thời Tuân, sao cậu cũng phải nấp hả?” Thấy Thời Tuân vênh tai
lên nghe ngóng động tĩnh xung quanh, Lạc Tiểu Liên gặng hỏi.

“Á! Vì tôi...”

Đình đình đang đang!

Thời Tuân chưa kịp nói hết câu thì tiếng tin nhắn điện thoại
bỗng vang inh ỏi.

“Á! Phong tụi nó ở đằng này!”

Cộp cộp cộp! Cộp cộp cộp!

Nghe thấy tiếng chân bước hối hả chạy về phía mình, tim Lạc
Tiểu Liên như bị hóa đá.

“Mau đi thôi!”

Đột nhiên Lạc Tiểu Liên thấy tay mình bị ai đó nắm chặt lấy.
Khi cô kịp hoàn hồn thì thấy Thời Tuân kéo mình chạy bán sống
bán chết về phía trước. Còn Nguyên Kỳ và bọn trẻ ở Trung tâm bảo
trợ chạy lóc nhóc đằng sau.

Học học học! Học học học!

Mấy chục phút sau, trên núi Bạch Lĩnh sau trường Tinh Hoa, Thời Tuân đang chống tay đầu gối, cúi người thở hồng hộc.

Lạc Tiểu Liên vuốt mát mồ hôi đứng cạnh Thời Tuân. Quay đầu thấy Trịnh Nguyên Kỳ và lũ trẻ ở Trung tâm bảo trợ đã an toàn rút khỏi trường Tinh Hoa, cô thở phào nhẹ nhõm nhìn Thời Tuân.

“Đúng rồi, Thời Tuân, vừa rồi... sao cậu lại chạy cùng chúng tôi? Cậu sợ chạm trán với tên đầu tổ quạ đó hả? Lần trước đi lên xem công tháp, hắn vừa xuất hiện thì cậu cũng bỏ c hơi luôn...”

“Hả? Tôi ư?” Thời Tuân lạng người đi, quay đầu thấy Lạc Tiểu Liên đang nhìn mình với ánh mắt nghi ngờ, liền nói: “Vì hắn là dân đầu gấu của trường Tinh Hoa, tôi không muốn gây chuyện với hắn!”

U u u!

Thời Tuân chưa dứt câu thì điện thoại trong túi Lạc Tiểu Liên rung lên bần bật.

“Gọi chẳng đúng lúc gì cả!...”

Lạc Tiểu Liên bực mình lắm nhảm, định rút điện thoại ra xem thì sững người, phát hiện Thời Tuân vẫn đang cầm chặt tay mình. Cô há t mạnh tay Thời Tuân ra.

Ai dè Thời Tuân vẫn không chịu buông, mà còn tóm tay Tiểu Liên chặt hơn.

“Oái! Cậu làm trò gì thế? Mau buông tay ra!” Lạc Tiểu Liên ngạc nhiên tròn xoe mắt, bực bội hét toáng lên.

“Hơ hơ hơ! Được cầm tay tôi là ước mơ của bao nhiêu cô gái đấy!” Thòi Tuân cúi người, xoa xoa đầu Tiểu Liên, giọng nói đầy mê hoặc, “Cho nên... tôi sẽ không để cô gái nào hất tay mình ra trước đâu.”

“Cậu hất việc để làm rồi hả? Có bỏ tay ra không thì bảo! Tôi còn phải nghe điện thoại!” Lạc Tiểu Liên mặt như đấm lên nhìn hấn, sau đó cô dùng tay với lấy cái điện thoại.

“Hơ hơ hơ!” Thầy bộ dạng căng thẳng của Tiểu Liên, Thòi Tuân bỗng cười toe toét, “Này bé Củ Lạc, chân tay bé lóng ngóng quá... Hay là để tôi giúp bé nhé!”

Nói dứt lời, Thòi Tuân nhanh tay thọc vào túi Lạc Tiểu Liên, rút chiếc điện thoại đang rung bần bật ra. Nhưng vừa nhìn màn hình điện thoại, hấn bỗng đứng im như tượng, mắt tôi sầm lại.

Rất nhanh sau đó, hấn ngược đầu lên, nháy mắt với Lạc Tiểu Liên: “Này bé Củ Lạc! Hàn Thu Dạ gọi đấy!”

“Gì cơ?” Mặt Lạc Tiểu Liên đỏ lên như gấc. Cô bặm môi, mãi mà không cất thành tiếng. Khi Thòi Tuân cười khì khì, dí sát mặt vào Tiểu Liên, cô thò tay ra định giật lại cái điện thoại, “Trả cho tôi!”

“Bé Củ Lạc! Bé lại chơi xấu rồi! Nhưng trò này lặp lại đến hai lần thì nhảm lắm.” Thòi Tuân hất tay Tiểu Liên ra, rồi tránh sang một bên. Sau đó hấn cười rạng rỡ, khua khua cái điện thoại trước mặt Tiểu Liên như trêu chọc.

Lạc Tiểu Liên đứng bất động tại chỗ, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, mặt mũi xám xịt như trời sập nổ sấm sét. Thầy vậy, Thòi Tuân chán nản trên dài môi, rồi đi về chỗ cũ, dúi chiếc điện thoại vào tay Tiểu Liên, “Được rồi! Được rồi! Trêu bé Củ Lạc chẳng vui tạo nào! Chán chết đi được!”

Lạc Tiểu Liên mở to mắt nhìn màn hình vẫn nhấp nháy cuộc gọi chưa nhận.

Là anh Hàn Thu Dạ!

Lạc Tiểu Liên đang định ấn nút nhận điện thoại, bỗng như tránh cái gì đó cô rụt vội tay lại.

“Ô! Bé Củ Lạc này! Nhìn mặt bé như thể trời sắp sập đến nơi ấy, bị bạn trai đá hả? Gay quá nhỉ, mà bé cũng chẳng đáng yêu tẹo nào cơ!” Thời Tuân vuốt vuốt cằm rồi cười ma mãnh.

“Thời Tuân! Cậu quá đáng vừa thôi!” Nhiều tâm trạng đan xen trong đầu như dây sóng, Lạc Tiểu Liên suýt nữa thì đứng không vững, cô gắng nắm chặt tay, gằn giọng, “Sao cậu lại như thế hả? Mặc dù cậu ác khẩu, thích giở trò chơi khăm người khác, nhưng... tôi vẫn nghĩ, cậu không phải là người xấu. Tới tận hôm nay tôi mới nhận ra mình đã nhìn nhầm người. Cậu có biết cú điện thoại này quan trọng với tôi thế nào không?”

Thời Tuân hoàn toàn bất ngờ trước thái độ của Tiểu Liên. Cậu ta chỉ nhìn trân trân Tiểu Liên, không nói lên lời.

Lạc Tiểu Liên khẽ sụt sịt, cô gắng kìm dòng nước mắt uất ức sắp ứa ra, giọng nói run lên bần bật:

“Từ khi vào trường Đức Nhã, vì muốn trở thành học sinh ưu tú, tôi đã cố gắng rất nhiều, nhưng ngày nào cũng gặp trở ngại. Thầy cô giáo nghĩ tôi nể mợ giữa ban ngày, các học sinh giỏi thì xem thường tôi. Khi gặp khó khăn chỉ có Hàn Thu Dạ là người giúp đỡ, an ủi tôi. Nếu không có Thẩm Tuyết Trì, thì chúng tôi khó mà thắng nổi trong cuộc thi Lễ hội Văn hóa Mùa thu. Còn hôm nay, tôi lại mất đi cơ hội giành được cảm tình của Tuyết Trì. Nếu cứ thế này thì không những tôi thua cuộc mà còn liên lụy tới cả anh Hàn Thu Dạ. Bây

giờ tôi rất muốn nghe thấy giọng nói của anh ấy, như thể tôi mới có thêm dũng khí để tiếp tục... Hu hu hu... Hu hu hu... Hu hu hu... Lẽ nào như thế cũng không được sao?”

Nói xong, những giọt nước mắt như nước lũ chảy dài trên má Tiểu Liên. Cô khóc như mưa, mặt mũi tèm lem nước mắt.

“...”

Thời Tuân im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng lấy chiếc khăn mùi xoa ra đưa cho Lạc Tiểu Liên: “Bé Củ Lạc đừng khóc nữa, trông gớm chết đi được!...”

Lạc Tiểu Liên gạt phắt tay hấn ra, lấy tay quạt nước mắt nước mũi trên mặt. Ai ngờ một bàn tay ấm áp nắm lấy cái khăn mùi xoa mềm mại rồi khẽ chùi chùi nước mắt cho Tiểu Liên. Lạc Tiểu Liên lặng người đi, dường như không tin đó là bàn tay của Thời Tuân. Cô hơi ngạc nhiên ngược đầu lên nhìn.

“Cô thích anh ta... có đúng không?” Thời Tuân cười nhạt nhòa, ánh mắt sáng trong như ánh trăng nhìn vào cõi xa xăm, miệng lẩm bẩm: “Khi thích một người nào đó... ai cũng biến thành kẻ nhút nhát... nhưng nước mắt là thứ vô ích nhất!”

“Đợi đến lúc cô thắng trong cuộc thi tiết Trùng Dương thì hãy bày tỏ lòng mình với anh ta...!”

“Thời Tuân...” Lạc Tiểu Liên vừa kinh ngạc vừa khó hiểu nhìn Thời Tuân. Thời Tuân lúc này khác hẳn với Thời Tuân mà cô quen biết...

“Có điê`u...” Thời Tuân khẽ nháy mắt với Tiểu Liên, “Nếu cô mà thắng thì chắc heo biết trèo cây mấ`t, không bao giờ có chuyện đó đâu. Hơ hơ hơ!”

“Thời! Tuân! Tôi sẽ chứng minh cho cậu xem!”

Ngày nghỉ đầu tiên trong dịp Quốc khánh, nỗi oán hận như đám mây xám xịt bao phủ lấy sân bóng rổ chung của trường Tinh Hoa và Đức Nhã.

Lạc Tiểu Liên ngồi trên ghế đá cạnh sân bóng rổ, vẫy vò cái huy hiệu ma quái trong tay, cả người giống như cây xanh đang trong quá trình quang hợp, không ngừng thả ra luồng khí oán hận ngút trời.

Rút cuộc là của ai?... Rút cuộc là của ai?... Rút cuộc là của ai?...

Nếu hết một tuần mà mình không tìm ra chút manh mối nào thì tên Thời Tuấn chẳng ra gì đó cười vào mặt mình mất!

Bốp!

“Oái!...”

Đột nhiên, một quả bóng rổ rơi trúng đầu Lạc Tiểu Liên, cái huy hiệu trên tay theo sức bật bắn về phía trước.

“Ê con nhỏ si đầu kia! Lại chạm mặt nhau rồi!” Cách ghế đá không xa, Tiêu Nham Phong mặc bộ đồ thể thao, ánh mắt đánh tia lửa điện, tay bắn tanh tách chiếc huy hiệu Tiểu Liên làm rơi.

“Hôm qua, cô lui nhanh hơn cả gián. Nhưng đã là gián thì không tránh khỏi bị đập chết đâu.”

“Là cậu?” Vừa nhìn thấy Tiêu Nham Phong, Lạc Tiểu Liên như con mèo nhìn thấy chó, cả người sồn da gà, răng đánh chạn chát vào nhau: “Đồ lừa đảo, hôm qua ở phòng học nhạc làm gì có Giang Sóc Lưu?”

“Ô hô hô hô! Ngay cả ông trời cũng không muốn cho cô gặp Lưu nên mới sắp xếp thế đó! Công nhận số cô rệp thật! Ha ha ha!” Tiêu Nham Phong lườm xéo Lạc Tiểu Liên, rồi cười sằng sặc như ma

làm, “Lưu thật giỏi! Chắc cậu ấy biết trước con vi khuẩn như cô sắp mò đến nên đã đổi phòng tập nhạc. Siêu quá ta!”

“Xí!” Lạc Tiểu Liên bĩu môi nguyệt dài, lườm lại tên Tiêu Nham Phong đầu tổ quạ, “Giang Sóc Lưu là đứa nhát gan không dám gặp người khác, sớm muộn gì cũng lòi đuôi ra thôi. Này! Trả lại cái huy hiệu cho tôi!”

“Cái gì? Cô dám nói Lưu là lòi đuôi?” Tóc trên đầu Tiêu Nham Phong dựng ngược lên rồi xòe ra như cái đuôi công, “Tôi tạm thời tịch thu cái huy hiệu này... coi như trừng phạt vì cô dám xúc phạm Lưu.”

Khi Nham Phong bất giác liếc nhìn cái huy hiệu, mặt hắn bỗng đỏn ra như bị điểm huyết, rồi cẩn thận giơ nó lên ngắm soi trước ánh sáng như ngắm nghĩa vật báu.

Lạc Tiểu Liên tò mò nhìn chằm chằm Tiêu Nham Phong, đột nhiên mắt cô giãn giật, từng hạt mồ hôi trên trán lăn xuống.

“Hà hà hà hà... Té ra là vậy...”

Không biết Tiêu Nham Phong móc cái lược gỗ từ đâu ra chải ngược mái tóc tổ quạ của mình. Hai mắt hắn đê mê, dáng đứng như người mẫu pose hình.

“Lạc Tiểu Liên, cô ngưỡng mộ tôi thì cứ nói thẳng ra, việc gì phải bày đủ trò để thu hút sự chú ý của tôi chứ! A, cô giấu huy hiệu của tôi à?...”

Tiêu Nham Phong vừa nói xong liền mở mắt trừng trừng, cười tự sướng, nháy mắt lia lia với Tiểu Liên.

Có nhảm không vậy? Không ngờ chủ nhân của chiếc huy hiệu này lại là tên đầu tổ quạ đáng ghét! Đúng là “tìm ở tận đâu đâu mòn

gót sắ t, sò sò trước mắ t khỏi phí công”.

Nhìn điệu bộ dương dương tự đắ c của Tiêu Nham Phong, Lạc Tiểu Liên suýt nữa thì ói cả ra, ánh mắ t lạnh như mũi dao băng.

“Ồi xòaì! Lạc Tiểu Liên, kể cả cô có nhìn tôi đắ m đuô i đắ n má y cũng vô ích thôi. Tiêu chuẩn bạn gái của Tiêu Nham Phong này cao lắ m.” Thắ y Tiểu Liên nhìn mình chắ m chặ p như dính keo, Tiêu Nham Phong vênh ngược mặt lên giời, “Những bé yêu muố n kắ t bạn với tôi đắ u phải xắ p hàng dài đắ ng kí với tên mặt rỗ và đắ u cua đắ y! Mà thôi, tôi thắ y cô cũng thành tâm, nên miễn cho cô khỏi phải xắ p hàng.”

“Ồ ha ha ha ha! Vậy hả? Cảm ơn cậu nhé!” Thắ y Tiêu Nham Phong đắ ng chồ ng nạnh “nổ” tung trời, Tiểu Liên vui như mở cò, cười thắ m trong bụng.

Khà khà khà! Tên đắ u tổ quạ kia! Xem ngươi còn đắ c ý đượ tới bao giờ? Ngươi sắ p chắ t đắ n nơi rồ i.

“... Các bạn thân mắ n, vừa rồ i là bản tin của trường Tinh Hoa. Tiế p sau đây, xin mời các bạn thưởng thức một khúc nhạc xúc độn g với âm hưởng sâu lắ ng: *Tiế ng sắ m mùa xuân.*”

Giờ nghỉ trưa, trong sân trường Tinh Hoa chỗ nào cũng thắ y những bóng người mặc đồ ng phục màu lam đi đi lại lại. Ánh mặt trời vàng như mật ong khế chiế u xuố ng khắ p các ngõ ngách, trông sồ ng độn g vô cùng.

Lúc này, trên loa phát thanh vang lên tiế ng nhạc du dương. Khuôn mặt của học sinh như say sưa theo tiế ng nhạc.

Rắ m!

Đột nhiên, một âm thanh nhưc tai phát ra từ chiếc loa cắt ngang tiếng nhạc réo rắt. Các học sinh trường Tinh Hoa ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn về phía loa, bàn tán xôn xao không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Đại ca Phong, tiếng gì vậy? Lẽ nào bài nhạc này thu cả tiếng sấm thật vào?”

Trên sân bóng rổ, Tiêu Nham Phong, đầu cua và mặt rỗ đang chơi đầu bóng ba người. Tiếng động đột ngột ban nãy làm tên đầu cua đang chuẩn bị lên bóng ba bước bỗng đáp đất nửa chừng, bực bội quay đầu nhìn loa phát thanh.

“Hừ, ai mà biết được?” Tiêu Nham Phong không kiên nhẫn nữa, giằng lấy bóng trong tay tên đầu cua, đập bốp bốp xuống đất một cách thành thạo, “Có lẽ có con sâu đo hay con sâu róm nào đó bò vào phòng phát thanh cũng nên. Ha ha ha!”

Ret ret ret ret ret!

Sau tràng âm thanh lạ tai, một tiếng nói khô không khôc, lạnh như gió mùa đông bắc thổi, vang lên:

“Yêu cầu Tiêu Nham Phong, nam sinh trường Tinh Hoa tới ngay quảng trường Phi Nguyệt, Thẩm Tuyết Trì trường Đức Nhã có việc cần tìm.”

“Yêu cầu Tiêu Nham Phong, nam sinh trường Tinh Hoa tới ngay quảng trường Phi Nguyệt, Thẩm Tuyết Trì trường Đức Nhã có việc cần tìm.”

“Á! Thẩm Tuyết Trì! Bây giờ là giờ phát thanh, cậu nói thế cả trường sẽ nghe thấy đấy.”

Xè rè rè rè!

“Á đại ca, loa phát thanh gọi... tên đại ca kìa!” Nghe thầy tiếng loa phóng thanh nói oang oang, tên đầu của ngạc nhiên ghé đầu hỏi nhỏ Tiêu Nham Phong, “Mày con nhỏ trường Đức Nhã dùng cách này để gọi đại ca mới sợ chứ.”

“Thẩm Tuyết Trì... hình như là con nhỏ mặt lúc nào cũng vô cảm như khúc gỗ đó hả?” Tên mặt rỗ kinh ngạc nhìn Tiêu Nham Phong.

“Hừ, đi thì đi!” Tiêu Nham Phong im lặng một lúc rồi ném trái bóng trên tay, nở một nụ cười ngạo nghễ: “Không ngờ bọn con gái trường Đức Nhã lại mê mẩn ‘con lô c’ Tiêu Nham Phong này đến thế. *Haizzzzz...* tôi không nên phụ lòng mong mỏi của mấy em gái đó. Hừ, để xem bọn nó giờ trò mèo gì.”

Cùng lúc ấy, trong phòng phát thanh của trường Tinh Hoa, hai phát thanh viên đang há hốc mồm nhìn cô gái mặt lạnh như tiền, còn Lạc Tiểu Liên thì hí hửng hồ i tưởng lại cảnh tượng giật gân lúc nãy...

Rầm!

Thẩm Tuyết Trì như hổ dữ xuống núi, đẩy mạnh cửa phòng phát thanh của trường Tinh Hoa, bước đến trước mặt hai phát thanh viên, bộ mặt lạnh như tảng băng ở Bắc Cực khiến người ta sờn da gà.

“Tránh ra!”

“Í? Tránh... tránh ra? Bạn... bạn... bạn muốn làm gì?”

“Bây giờ là giờ phát thanh, có việc gì đợi lát nữa bạn nói có được không?”

“Không được!”

Thẩm Tuyết Trì không nói thêm lời nào, cướp ngay cái micrô trong tay phát thanh viên, mặt không biến sắc nói vào micrô...

Trông thật *pro*!

Nghĩ tới cảnh đó, Lạc Tiểu Liên mắt sáng như sao, giờ ngón tay cái ra hiệu “quá đỉnh” với Thẩm Tuyết Trì.

Lúc này, mắt Thẩm Tuyết Trì ánh lên một luồng sáng chết người. Cô không hé răng nói nửa lời, mà chỉ lăm lăm bước ra khỏi phòng phát thanh đi về phía quảng trường Phi Nguyệt.

Lạc Tiểu Liên đang chìm đắm trong vui mừng bỗng lặng người đi, hốt hải chạy theo sau.

“Thẩm Tuyết Trì! Đợi tôi với!”

Rào rào rào! Rào rào rào!

Rào rào rào! Rào rào rào!

Mười phút sau, trên quảng trường Phi Nguyệt lơnhô toàn là người tò mò tới xem.

Từng nhóm học sinh mặc đủ màu đồng phục các trường túm năm tụm ba, như đứng đợi xem biểu diễn vở kịch hay. Họ rỉ tai nhau điềugì đó.

Giữa trung tâm quảng trường Phi Nguyệt, dưới ngay Tháp Sao, Thẩm Tuyết Trì và Tiêu Nham Phong như hai chiến binh đang chuẩn bị quyết chiến một trận sinh tử, mặt đối mặt, tóc và vạt áo bị gió thổi tung.

Lạc Tiểu Liên và Trương Hình Như đứng trong đám người lơnhô bên dưới. Trương Hình Như sốt ruột xoa xoa tay, như đang lảm nhảm câu nguyện.

Lạc Tiểu Liên nhìn Thảm Tuyê t Trì với ánh mắ t khâm phục.

“Đầ u gai mít!” Thảm Tuyê t Trì ra đòn trước, giành thê chủ động trong trận đầ u sô ng mái.

“Đầ u gai mít?” Thầ y Thảm Tuyê t Trì dám gọi mình như vậy, Tiêu Nham Phong sừng người, sau đó trừng mắ t lên nhìn lại, “Này, kiểu tóc của tôi là kiểu đầ u quả dứa cá tính siêu cool, cô đừng có mà đặt biệt hiệu linh tinh!”

“Mít hay dứa đầ u là hoa quả để ăn cả thôi!”

Lời nói của Nham Phong như một trái bóng nhẹ hê u, Thảm Tuyê t Trì đỡ dễ như không.

“Cái gì? Ê, con nhỏ gỗ lim kia! Cô gọi tôi đầ n đây không phải để thảo luận kiểu tóc đầ y chứ? Tôi không rảnh mài mỏ vậy đâu! Xoắ n cái gì mà xoắ n!” Tiêu Nham Phong nổi cơn thịnh nộ, nhưng không biể t phải phản pháo ra sao, đầ u quay ngoắ t sang một bên, hứ một tiế ng rõ dài.

“Nê u muố n nhờ tôi chuyên mầ y lời nhắ n thiểu não đầ n Giang Sóc Lưu thì nói nhanh hộ cái. Hứ! Tô t nhắ t đừng tới Tháp Sao cho đỡ mắ t mặt!”

“Cái huy hiệu ‘đệ nhắ t Tinh Hoa’ là của cậu hả?” Nghe Tiêu Nham Phong huênh hoang ra mặt, Thảm Tuyê t Trì đi thẳng vào vắ n đầ .

“Đúng thê !” Tiêu Nham Phong ngán ngẩm trả lời.

“Roi vào ngày 5 tháng Tám đúng không?”

“Ừm...” Tiêu Nham Phong gãi đầ u ngẫm nghĩ, do dự một lát rồ i trả lời: “Có lẽ là thê ...”

Nghe Tiêu Nham Phong nói, mắt Thẩm Tuyết Trì lóe lên một tia sáng sắc như dao cạo, khuôn mặt lạnh lùng như tuyết rơi trời đông, muỗn ăn tươi nuốt sống Tiêu Nham Phong ngay lập tức.

“Làm rơi ở ngã tư đường ra sân bay đúng không?”

“Ồ... chắc vậy!”

“Có phải lúc đó cậu ngồi trên xe đúng không?”

“Hơ, sao cô biết hết thế?”

Thầy Thẩm Tuyết Trì hỏi như cảnh sát hỏi cung, Tiêu Nham Phong dường như hoàn hồn, cổ rụt lại, ánh mắt có chút khó hiểu và cảnh giác.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Nghe thầy câu trả lời cuối cùng, mặt mũi Thẩm Tuyết Trì xám xịt như mây đen giăng kín bầu trời, sấm chớp nhập nhãng.

“Hừ...” Thẩm Tuyết Trì từ trước tới giờ lạnh như một khối băng, thế mà tự nhiên lại nhếch mép cười, nhưng trong mắt cô không hề có chút niềm vui. Nụ cười nhạt đó dường như làm đông cứng cả thế giới, tiếng nói phát ra từ cuối họng cô:

“Hóa ra... là người à?...”

Xẹt xẹt xẹt!

Lời nói của Thẩm Tuyết Trì như không khí lạnh từ Siberia⁽¹⁾ tràn xuống, khiến cả quảng trường Phi Nguyệt nhiệt độ hạ xuống còn 0 độ C. Đám học sinh xung quanh đều rụt hết cổ lại, hít hà hơi lạnh.

Thẩm Tuyết Trì vẫn nhìn thẳng Tiêu Nham Phong đang đứng như trời trờng. Lúc này mặt Nham Phong trắng bệch ra, giống như

nhìn thấy lưỡi hái của thần chết, toàn thân run rẩy.

“Cô... cô... muốn làm gì?”

“Hừ!” Thảm Tuyệt Tì không thèm trả lời Tiêu Nham Phong, mà chỉ quay đầu lại nhìn Trương Hình Như đang co rúm sau lưng Lạc Tiểu Liên, giọng nói không hề thay đổi âm lượng, nhưng đanh như thép:

“Tôi sẽ tham gia cuộc thi tết Trùng Dương, đội của chúng ta không được phép thua!”

Tham gia cuộc thi tết Trùng Dương ư?... Không được phép thua...

“O! Ừ! Ừ! Chúng ta nhất định không thua đâu!” Nghe thấy câu nói như ra lệnh của Thảm Tuyệt Tì, Lạc Tiểu Liên lạng người đi, một lúc lâu sau mới định thần lại. Trong chớp lát, máu trong người cô như sôi lên sùng sục, chỉ muốn nhảy cẫng lên sung sướng.

Oh yeah! Thảm Tuyệt Tì cuối cùng cũng đồng ý rồi.

Thảm Tuyệt Tì nói xong quay đầu lại, nhìn chằm chằm Tiêu Nham Phong như chim ưng nhìn thấy con mồi.

“Cô... cô... Đồ gỗ lim! Ý cô là sao hả?” Nhìn bộ mặt khiếm người khác sợ chết khiếp của Thảm Tuyệt Tì, Tiêu Nham Phong mặt mũi thộn ra rồi lo lắng hét lên.

“Hừ...” Thảm Tuyệt Tì khẽ hừ một tiếng, rồi cười nhạt: “Cậu đoán thử xem...”

“U... tôi...”

“O ha ha ha!” Thấy mặt Tiêu Nham Phong tái mét không còn giọt máu, toàn thân lạnh toát, Lạc Tiểu Liên đứng chông chênh cười to,

“Tên đầ̀u tổ quạ kia! Thẩm Tuyế́t Trì đã đầ̀ng ý gia nhập đội của tôi rồ̀i, cậu đợi mà mặc váy rơm, nhảy điệu thổ dân da đỏ đi! Ha ha ha!”

“Ê, vịt bầ̀u si đầ̀n! Gồ lim! Hai cô nên biế́t... tôi là đàn em thân cận của Giang Sóc Lưu. Có đại ca ở đó, má́y người đừng vội huênh hoang... Chờ đầ́y rồ̀i xem! Hứ!”

(1) Trích nguồn từ báo điện tử Vietnamnet ra ngày 4-5-2003.

(1) Trích nguồn trên báo điện tử Vietbao.vn ra ngày 5-7-2004

(*) Mẹ Teresa là nữ tu sỹ nổi tiếng thế giới vì những việc từ thiện bà làm cho người nghèo.

(*) Theo Hải Hiền (VNN)

Nhà văn, học giả Nhật (1862-1913), tác giả cuốn Trà thư (The book of Tea) viết bằng tiếng Anh xuất bản lần đầu năm 1906 tại Mỹ.

Mùng mười Tết năm Quý Dậu trùng hợp với ngày 4 tháng hai năm 1933.

Bản dịch của Ngô Tất Tố.

Hợp tác giữa Quốc dân đảng và Đảng Cộng sản Trung Quốc.

Tình hữu nghị Việt - Trung muôn đời xanh tươi (BT).

Vùng Giang Nam: Chỉ vùng đất rộng lớn phía Nam Trung Hoa, từ sông Trường Giang đổ xuống.

Quân Giải phóng Trung Quốc cuối những năm 1940 được phiên chế thành bốn Phương diện quân do bốn vị nguyên soái chỉ huy.

Tái chép phiên âm tiếng Trung Quốc: Tạm biệt.

Quá quan này khúc Chiêu Quân Nửa phần luyện chúa nửa phần tư gia (Kiều - Nguyễn Du).

Một tên gọi khác chỉ Indonesia (B.T).

Tức Nhật Bản (B.T). .sup

Truyện ngắn Khổng Ất Kỷ, bản dịch của Trương Chính.

Truyện ngắn Trong quán rượu, bản dịch của Giản Chi.

Đặng Thai Mai, Trên đường học tập và nghiên cứu, 1961.

Đất Giang Nam: Chỉ cả miền đất phía Nam sông Dương Tử.

Câu thơ Đường: Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. (Nguyên văn: Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên. Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. Cô Tô thành ngoại Hàn San tự. Dạ bán chung thanh đảo khách thuyền) trong bài Phong kiều dạ bạc của Trương Kế (B.T).

Bản dịch của Nam Trân.

Bản dịch của Khương Hữu Dụng.

Khoảng 3,5 đô la Mỹ.

(1) Khoảng thời gian 1127-1279

(2) Ba danh hiệu cao nhất của học vị tiến sĩ ngày xưa, bao gồm trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa.

(1) Yehudi Menuhin (1916 -1999), người Do Thái , một trong những nghệ sĩ violin vĩ đại nhất thế kỉ 20.

(2) Tên một tác phẩm khác của Grilne Ya.

(3) Tên tiếng Việt là Cuốn theo chiều gió, một tiểu thuyết tình cảm nổi tiếng thế giới của nữ văn sĩ Mĩ Margaret Mitchell (1900 - 1949).

(4) Cách tính điểm trong bóng rổ: Cú ném trong vòng 3 điểm được tính 2 điểm; Cú ném ngoài vòng 3 điểm được tính 3 điểm.

1) Vùng đất rộng lớn gần như nằm trọn trong nước Nga, khí hậu rất lạnh.

(1) Nghĩa là lên núi.

2) Vương Duy (701- 761): Nhà thơ, họa sĩ, nhà viết thư pháp và một chính khách nổi tiếng đời Đường (Trung Quốc).

Mark Twain: nhà báo và nhà văn Mỹ (1835-1910)

Trận đánh diễn ra ngày 21 tháng bảy năm 1798. Hai hôm sau, quân Napoléon tiến vào thủ đô Cairo của Ai Cập. Lịch sử quân sự Pháp gọi là Trận kim tự tháp (La bataille des Pyramides).

Tương truyền chính Napoléon đã cho nã đại bác phá vỡ mặt tượng nhân sư. Vì mối quan hệ đang tốt đẹp giữa ba nước bạn bè, kị giả vờ quên chi tiết ấy, không tiện kể ra đây.

Theo tin của hãng thông tấn Mĩ AP, cụ Gregorio Furentes đã qua đời tại La Habana sáng 13-01-2002, thọ 104 tuổi. (TG).

Một loại cây keo. Còn có tên là cây dạ hợp.

Nữ thần Artemis trong thần thoại Hi Lạp

Còn có tên cỏ linh lăng, các nhà nông ta quen gọi cỏ mêdi.

Yordan Yovkov (1880-1937). Phan Quang dịch. Nxb Văn học, H.1962.

Đã dịch ra tiếng Việt và tái bản nhiều lần

Franz Liszt (1811-1886), nhạc sĩ thiên tài Hungari. Ông lấy cảm hứng chủ yếu từ dân ca Hung để sáng tạo nên những tác phẩm tuyệt vời. Các nhà viết lịch sử âm nhạc nhận định: ông là người mở đường cho nhiều nhạc sĩ bậc thầy thế giới thuộc thế hệ sau như Wagner, Strauss, Prokofiev, Debussy, Ravel, Stravinsky...

(1) Nhân vật trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần.

1. Kobe Bryant là ngôi sao bóng rổ người Mỹ, hiện đang chơi cho đội Los Angeles Lakers và được công nhận là cầu thủ bóng rổ xuất sắc nhất hiện nay.

2. Corbin Bleu là diễn viên, ca sĩ, người mẫu, vũ công người Mỹ với mái tóc xù đặc biệt. Anh nổi tiếng với vai Chad Danforth trong phim High School Musical 1, 2.

3. Debut là một thuật ngữ trong âm nhạc, ý chỉ lần đầu một ca sĩ/ nhóm nhạc xuất hiện/ biểu diễn trước công chúng.

4. Tên gọi Emo bắt nguồn từ “Emotion” là một trào lưu sống dựa theo cảm xúc. Biểu hiện của trào lưu văn hóa Emo là “tôn thờ” cảm xúc chán nản, buồn rầu, rất dễ bị tổn thương của một số người thuộc lớp trẻ hiện nay

5. Valentino Rossi (16/2/1979) là tay đua xe mô tô chuyên nghiệp người Italy với biệt danh là “The Doctor”. Anh đang giữ kỷ lục 9 lần vô địch giải đấu Motor Grand Prix thế giới.

(1) Một nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc.

(1) Chỉ người con gái không có âm đạo hoặc bộ phận sinh dục không bình thường.

(1) Ngôi sao cô đơn.

1\ . Tứ đại danh tác: Bốn tác phẩm nổi tiếng

2\ . Sở Lưu Hương là một nhân vật chính trong tác phẩm kiếm hiệp của Cổ Long. Là người đẹp trai, phong lưu, thích mạo hiểm, có tài trộm cắp, trọng tính nghĩa, coi trọng công lý, thích xen vào chuyện thiên hạ, hay ra tay can thiệp vào những việc bất công, nên lúc nào cũng được người khác

3\ . Đoàn Dự là vị vua thứ 16 của Vương quốc Đại Lý từ năm 1108 đến 1147. Đây cũng là một trong ba nhân vật nam chính trong tiểu thuyết Thiên long bát bộ của Kim Dung, là vương tử nước Đại Lý, dáng vẻ thư sinh, sùng đạo Phật, ghét bạo lực, thẳng thắn, nhiều khi hơi gàn...

1\ . Câu này bắt nguồn từ điển tích Khương Thái Công dùng lưỡi câu thẳng và không có mồi để câu cá, con cá nào cắn câu là tự muốn là tự muốn mắc câu. Thường hay dùng để ví về người vốn biết là cạm bẫy, nhưng vẫn cứ đâm đầu vào

2\ Tên một nhân vật trong tiểu thuyết Chúc phúc của Lỗ Tấn.

1\ Phòng Huyền Linh: (579 - 648) làm chức quan Tư mã, Tế tướng và Tế phụ dưới triều vua Đường Thái Tông. Ông còn được gọi là Lương Văn Chiêu Công. Ông là chủ biên của Tấn thư - một trong hai mươi tư bộ chính sử Trung Hoa.

2\ Trình Giảo Kim: một võ tướng của Trung Quốc. Khi đánh trận chỉ đánh được ba búa một, nếu địch không thua sẽ chạy, sau đó quay lại đánh ba búa nữa, cho nên về sau, nhân vật này được dùng để chỉ những kẻ nửa đường nhảy ra phá bình chuyện của người khác.

1\ Bát đồng: tên một quân mạt chược

2\ Nhất vạn: Tên một quân mạt chược Vào lúc này, bà mỗi trên chiến trường đang nghiền ngẫm dãy bài được xếp nghiêm chỉnh của mình, suy nghĩ xem nên đánh quân gì.

1\ Lotia: bắt nguồn từ một cuốn tiểu thuyết của Mỹ, sau này được phát triển thành một loại văn hóa hóa ở Nhật Bản. Là từ để chỉ các bé gái.

1\ Hỏa nhãn kim tinh: Đôi mắt của Tôn Ngộ Không trong Tây du ký.

1\ Tân Bạch nương tử truyền kỳ là bộ phim chuyển thể từ một trong bốn truyền thuyết dân gian nổi tiếng nhất của Trung Quốc – Truyền thuyết Bạch Xà. Bộ phim được sản xuất năm 1992 và được coi là phiên bản hay nhất trong các bộ phim chuyển thể từ Truyền thuyết Bạch Xà.

1\ Shota: một từ có nguồn gốc tiếng Nhật, chỉ vẻ mặt đáng yêu, dễ thương của một bé trai.

1\ Tiền Chung Thư (1910 – 1998): nhà văn, nhà nghiên cứu văn học, nhà phiên dịch của Trung Quốc.

1\ ED: viết tắt của Erectile dysfunction, là bệnh liệt dương ở nam giới.

1\ Tên một tác phẩm khác của Mèo Lười Ngủ Ngày.

1\ Ý giống câu “Kỳ đà cảm mũi” trong tiếng Việt

1\ Bát tự: (giờ, ngày, tháng, năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung Quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can và Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám chữ. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một

người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tữ thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tữ”.

1\.. Đêm nay là đêm nào đây?/ Mà gặp được chàng, chàng ơi/ Chàng ơi, ơi
hỡi chàng ơi / Gặp chàng thiếp phải làm sao bây giờ?

2\.. Trong tiếng Trung, phát âm chữ Hạ Hà Tịch là “Xia he xi”, phát âm chữ Hạ Hạ Hi cũng là “Xia he xi”, chỉ khác nhau về thanh điệu. Vì vậy, nhân vật Tiểu Mộc đã đọc tên Hạ Hà Tịch thành Hạ Hạ Hi.

(1) Nguyên gốc: Greaser, chỉ những thanh niên theo trào lưu để tóc dài vuốt keo dầu, đi mô tô và tụ tập thành băng nhóm trong những năm 1950, đầu 1960. Ở đây chúng tôi dịch là Mờ.

(2) Will Rogers (1879-1935): Diễn viên hài người Mỹ.

(3) Tiểu thuyết của Charles Dickens.

(6) Phim truyền hình những năm 1960 nói về vị luật sư cùng tên.

(7) Tiểu thuyết của Harold Robbins.

(4) Barrel race: cuộc đua tài thường dành cho nữ, trong đó người đua phải cưỡi ngựa chạy theo đường chữ chi quanh ba cái thùng trong thời gian nhanh nhất.

(5) Hank Williams (1925-1953): ca sĩ và là nhà sáng tác nhạc đồng quê người Mỹ.

(1) Ngày 12-7-1890.

(1) Tương tự Croisades, các cuộc Thập tữ chinh dữ dội ở châu Âu thời trung cổ.

(2) Institut de France, thành lập năm 1795, bao gồm năm viện, trong đó có Viện Hàn lâm Văn học Pháp.

(1) Việc câu cá hồi sông Seine đã bị tòa thị chính Paris ra lệnh cấm ngay sau đó (PQ).

(2) Theo tư liệu của Viện quốc gia nghiên cứu Nông lâm ngư nghiệp Pháp.

(1) Victor Hugo, Nhà xuất bản Hàn lâm Perrin, Paris 1884, tr.1010.

(1) Một loại cải dầu.

(1) Sau cuộc tuyển cử, chức Thị trưởng Paris đã chuyển sang tay người thuộc phái tả (TG).

(1) Đại hội Vienne ra tuyên bố coi Napoléon là “kẻ thù của nhân loại”.

(2) Ý mấy vần thơ rất nổi tiếng của nhà thơ Guillaume Apollinaire (1880-1918).

(1) Nu integral (tiếng Pháp): Lỗ thể hoàn toàn. Live show (tiếng Anh): Trình diễn sống.

(2) Couple sur scene (tiếng Pháp): Đôi nam nữ trên sân khấu.

(3) Charles Maurice de Talleyrand, chính khách Pháp (1754-1838)

(1) Đầu đề bản dịch tiếng Pháp. Nguyên tác tiếng Anh là A Moveable Feast.

(2) Đúng tên là gỗ acajou, một loại gỗ gốc Braxin.

(3) Một nhà văn nổi tiếng, nguyên Bộ trưởng Văn hóa của tướng De Gaulle.

(4) Theo thời giá hè 2007, mỗi suất ăn theo thực đơn đặt sẵn ở đây khoảng 38 ơ rô. (PQ.)

(1) Hãng Royal Caribbean Cruise Lines, liên doanh giữa Anh và Na Uy, hiện đứng thứ hai trên thế giới (chỉ sau hãng Carnival của Hoa Kỳ) với đội tàu du lịch thượng hạng gồm hai mươi hai chiếc, không kể bảy chiếc đang đặt đóng), năm vừa qua chuyên chở hơn hai triệu khách, doanh số ba tỉ đô la Mỹ.

(1) Dẫn theo nhà sử học E. Tarlé. Theo tư liệu tại bảo tàng thì số chết tại trận khoảng hai mươi ngàn người.

1. Nguyệt Loan có nghĩa là “trăng khuyết”, Tần Quảng Phong trên Tiêu Tinh Dã nên mới nói vậy (BTV).

1. Phan An (247 - 300) nhà văn, nhà thơ thời Tây Tấn (256 - 316) nổi tiếng là một người đẹp trai trong lịch sử Trung Hoa (BTV).

2. Thế thuyết tân ngữ là một tập tiểu thuyết bút kí của Lưu Nghĩa Khánh (403 - 444), người Nam Tống ghi chép lại lời nói và những giai thoại trong tầng lớp quý tộc từ cuối thời Hán đến thời Đông Tấn Dung chỉ thiên là chương mười bốn của Thế thuyết tân ngữ, kể ba mươi chín câu chuyện bình luận về tướng mạo, thái độ, cử chỉ của nhiều nhân vật lịch sử nổi tiếng (BTV).

3. Câu này nguyên văn trong Hán thư là 'Tần thất kỳ lộc, thiên hạ cộng trục chi' (Nhà Tần để mất con hươu, thiên hạ tranh đuổi nó). Ý nói là nhà Tần

để mất thiên hạ, anh hùng khắp nơi tranh đoạt. Ở đây Lâm Nguyệt Loan muốn nói các cô gái ai cũng ngưỡng mộ và muốn có được Minh Nhật Lăng (BTV).

4. Hậu Nghệ là nhân vật trong thần thoại Trung Hoa, người đã bắn hạ chín mặt trời để đem lại yên bình cho nhân gian (BTV).

5. Nguyên tác 'Đông thị thiên nhai lưu', một câu trong 'Tỳ bà hành' của Bạch Cư Dị (BTV).

6. Vương Xương Linh (690 - 765) nhà thơ nổi tiếng đời Đường. Nguyên tác là: Lạc Dương thân hữu như tương vấn, Nhất phiến băng tâm tại Ngọc Hồ
Dịch nghĩa: Nếu bạn bè ở Lạc Dương hỏi về tôi, Hãy nói với họ rằng lòng tôi vẫn thuần khiết như băng trong chiếc bình bằng ngọc (BTV).

7. Hàn Dũ (768 - 824) nhà thơ, nhà tư tưởng đời Đường Nguyên tác: Tỳ phù hám đại thụ, Khả tiểu bất tự lượng
Dịch nghĩa: Muốn làm đổ cây to, con kiến đúng là không biết lượng sức mình (BTV).

8. Lý Bạch (701 -762) thi nhân nổi tiếng đời Đường, được phong là Thi tiên, các tác phẩm nổi tiếng như Tương tiến tửu, Hành lộ nan, Tĩnh dạ tư... Nguyên tác: Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều sức
Dịch nghĩa: Đóa hoa phù dung nở trên mặt nước, Điểm to cho cảnh sắc thiên nhiên (BTV).

9. Tả Trung Nghị Công (1575 - 1626) tên thật là Tả Quang Đẩu, quan ngự sử cuối đời Minh. Ông là một vị quan nổi tiếng trung nghĩa, tác phẩm tiêu biểu là tuyển tập thơ văn Tả Trung Nghị Công tập. Còn Tả Lãnh Thiên là một nhân vật tiểu thuyết Tiểu ngạo giang hồ của Kim Dung (BTV).

10. Trong tiếng Trung: Hán Việt: Tử khứ. Nghĩa: Chết, mất; Khứ tử. Nghĩa: Chết đi. Tiêu Tinh đã viết ngược hai từ này (BTV).

11. Câu thơ “Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão” có xuất xứ từ bài “Kim Đồng tiên nhân tử hán ca” của Lý Hạ (Đời Đường), hay trong bài “Giản tự Mộc Lan hoa” của Âu Dương Tu (đời Tống), sau được Mao Trạch Đông dùng lại trong bài “Nhân dân giải phóng quan chiếm lĩnh Nam Kinh”. Câu sau cần điền là “Nhân gian chính đạo thi thương tang”. Dịch nghĩa cả hai câu là: Nếu như ông trời mà có tình cảm thì cũng cảm thấy bi thương mà già đi; Chính đạo ở chốn nhân gian thực như bãi bể nương dâu. Còn câu

của Tiêu Tinh Dã nghĩa là: Người không phong lưu, uống phí tuổi xuân (BTV).

12. Hồng Nham (Nham thạch đỏ) là cuốn tiểu thuyết về cách mạng xuất bản năm 1962 của hai nhà văn Dương Ích Ngôn và La Quảng Bân, được đưa vào sách giáo khoa bậc trung học phổ thông Trung Quốc (BTV).

13. Tác giả viết là Tinh Túc lão quái trong “Tiểu ngạo giang hồ” của Kim Dung nhưng thực chất nhân vật này lại xuất hiện trong bộ “Thiên Long bát bộ” (BTV).

14. Tứ khố toàn thư: là bộ sách lớn nhất trong lịch sử phong kiến Trung Quốc, do vua Càn Long nhà Thanh tổ chức biên soạn. Từ “khốc” (lạnh) và từ “khố” phát âm giống nhau (ku) nên nói “tứ khố toàn thư” được hiểu theo nghĩa “tứ khốc toàn thư” ý chỉ vô cùng lạnh lùng (BTV).

15. Khổng tước đông nam phi là bài thơ đầu tiên trong lịch sử văn học Trung Quốc kể về một cuộc hôn nhân đầy bi kịch. Đây là một tác phẩm dân gian thời Đông Hán (BTV).

1. Một loại giấy sản xuất ở phủ Tuyên Châu (nay là Tuyên Thành, An Huy, Trung Quốc) chuyên dùng viết chữ và vẽ (BTV).

1. Ý nói cả hôn và mùa đều giỏi, tiếng Hán khi đọc lên gần giống với “văn võ song toàn” (BTV).

2. Thiên giải nhân ý: Hiểu rõ lòng người, tâm ý của người khác. Thiện giải nhân ý: Giỏi trong việc cởi quần áo của người khác. Hai từ này trong tiếng Hán phát âm gần giống nhau, chơi chữ “ý” và “y” (BTV).

3. Hồi bảy mươi tư trong tác phẩm Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần nghĩa là: “Thề giữa đóa nghiêm, rào lấp phủ Ninh Quốc” (BTV).

4. Giai đoạn Nam, Bắc triều (420 - 589) tiếp theo là giai đoạn Thập lục quốc và trước nhà Tùy trong lịch sử Trung Quốc, là thời đại của nội chiến và chia rẽ. Nhà Lương (502 - 557) thuộc Nam triều (BTV).

5. Chất địa kiên ngạnh ý nói tính chất của đá này vô cùng cứng rắn (BTV).

1. Vì Nguyên Thần Dạ gọi Lâm Nguyệt Loan là “em Lâm”, đây lại là Giả Bảo Ngọc gọi Lâm Đại Ngọc trong Hồng lâu mộng nên Hứa Bảo Nhi trêu cậu là Bảo nhị gia (BTV).

2. Tần Thao Ngọc: nhà thơ thời Văn Đường. Bài thơ “Bần nữ” (con gái nhà nghèo) là bài thơ rất nổi tiếng của Tần Thao Ngọc, Nguyên Thần Dạ và Lâm Nguyệt Loan vận dụng những ý thơ trong bài thơ này để đối đáp với nhau (BTV).

3. Một con chim bay vào rừng trấn áp được tiếng kêu của trăm con khác (BTV).

4. Hai câu thơ trong bài Sinh tra tử của từ nhân Ngưu Hy Tế thời Văn Đường. Nghĩa là “Nhớ chiếc váy màu xanh, nhìn cỏ cây xanh mướt nơi nơi mà thương xót” (BTV).

1. Đây là bài thơ Thái Cát trong phần Vương Phong, Kinh Thi. Bài thơ là lời tưởng nhớ tình nhân tha thiết (BTV).

2. Phan An tên thật là Phan Nhạc (247 - 300), tự là An Nhân, là nhà văn nổi tiếng thời Tây Tấn. Hạ Hầu Trạ (243 -291) tự là Hiếu Nhược, nhà văn, nhà kinh học thời Tây Tấn. Cả hai người đều nổi tiếng vì văn tài và dung mạo tuấn tú (BTV).

1. Một chiếc cốc và một đời trong tiếng Trung Quốc phát âm giống nhau: yi bei zi (BTV).

(1) Hội đồng Chung khảo gồm có: Nhà văn Hồ Anh Thái, chủ tịch Hội đồng Chung khảo, Ông Nguyễn Huy Thắng, phó giám đốc Nhà xuất bản Kim Đồng, Bà Lê Thị Dắt, giám đốc Dự án Hỗ trợ sáng tác cho thiếu nhi Việt Nam - Đan Mạch, Nhà văn Lê Phương Liên, Nhà xuất bản Kim Đồng, Nhà văn Phan Triều Hải

Trích 'Con yêu mẹ', thơ Xuân Quỳnh

Table of Contents

[BÍ MẬT TÌNH YÊU PHỔ ANGEL](#)

[Girlne Ya - Quách Ni, đóa hoa bé nhỏ mọc trên vách đá](#)

[Mục lục](#)